

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

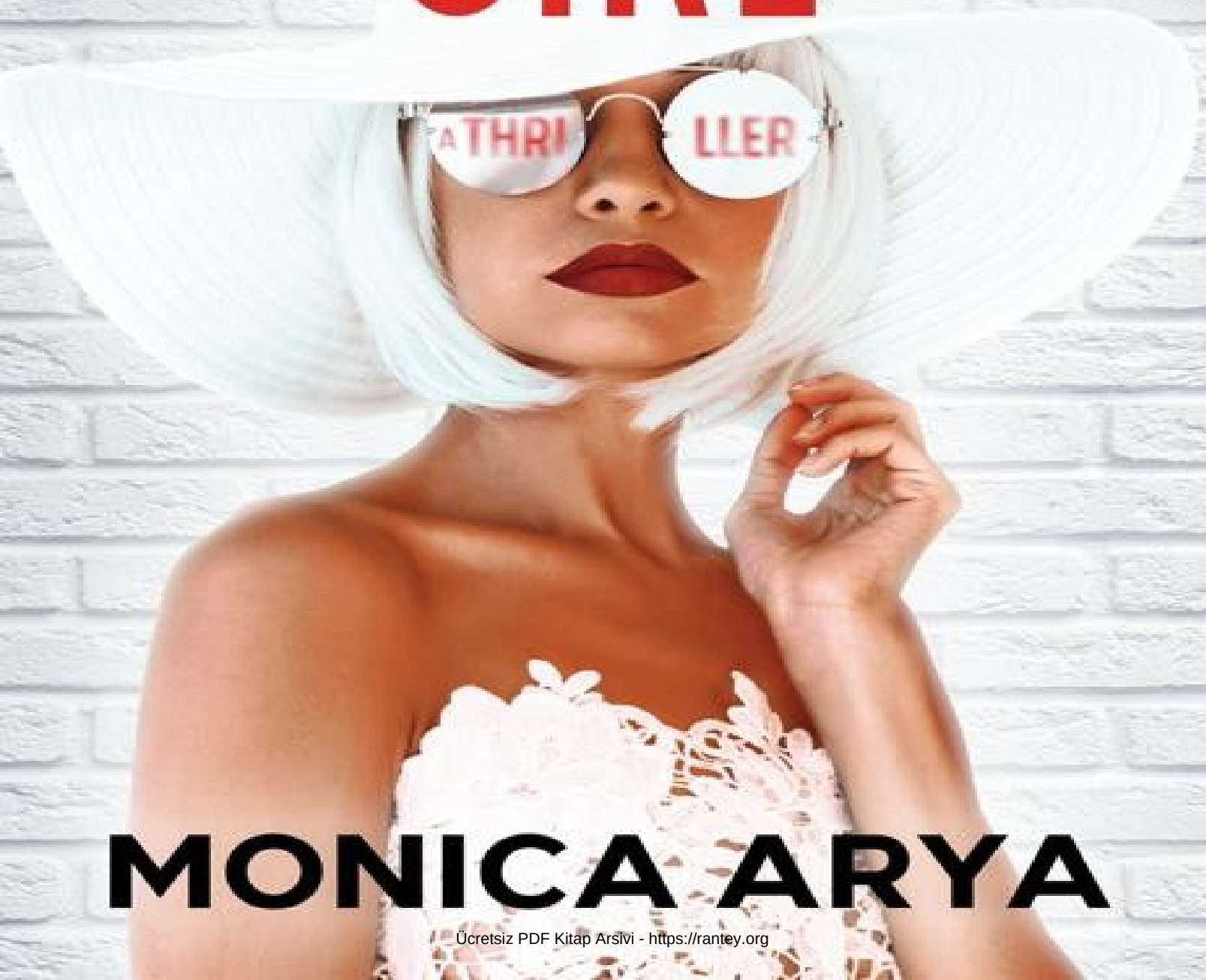
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

You don't want to be chosen as...

THE FAVORITE GIRL

MONICA ARYA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE FAVORITE GIRL

MONICA ARYA

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

Copyright © 2024 by Monica Arya

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

En sevdiğim kıza, Mila'ya. Sen dünyanın ihtiyacı olan güneşin ve ışığın her zerresisin. Seni seviyorum, benim küçük keleşim.

Bir fırtınanın ortasında olanlara - umarım bunun sadece bir bölüm olduğunu ve tüm hikayeniz olmadığını hatırlarsınız. Bunu atlatacak kadar güçlüsünüz ve güneş her zaman ortaya çıkar. Söz veriyorum. Bu bizim şu anımız.

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Yazarın Notu / İçerik Uyarısı](#) [Yazarın İkinci Notu](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Fildişi Emlak Kuralları](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Yazarın Notu](#)

[Ayrıca Monica Arya Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

AUTHOR'S NOTE / CONTENT WARNING

Sevgili okuyucu,

Okumak için benim romanımı seçmenizden onur duydum. Favori Kız benim dokuzuncu kitabım ve altıncı gerilim romanım. Korku öğeleri içeren gerilim romanlarımın *en karanlığıdır* ve **BİRÇOK** içerik uyarısı içermektedir. Lütfen unutmayın, hepsi www.monicaarya.com web sitemde listelenmiştir ve herhangi bir endişeniz varsa monicaaryaaauthor@gmail.com adresinden veya @monicaaryaaauthor sosyal medya adresinden benimle iletişime geçebilirsiniz. Bazıları için rahatsız edici olabilecek birçok konu, açıklama ve sahne var ve listeyi kontrol ederek huzurunuzu korumanızı tavsiye ederim. Devam etmeyi tercih edenler, umarım Favori Kız ile tanışmaktan keyif alırsınız. İçerik uyarı listesini okuyup geri dönenler, bu kitap *kadar* akıldışı olmayan başka kitaplarım da var. Anahtar kelime, gibi.

Her zaman en iyi dileklerimi ve iyi hislerimi gönderiyorum, Monica Arya

OceanofPDF.com

AUTHOR'S SECOND NOTE

Tetikleyici uyarı listesini iki kez kontrol etmek istemediğinize kesinlikle emin misiniz?

Hala zaman var.

Tamam o zaman, sen halledersin. Ben hallederim. Hadi bakalım.

İyi okumalar, minik kuşlarım...

OceanofPDF.com

PROLOGUE

KARANLIK. İnsanlar olarak karanlıktan korkmaya nasıl şartlandığımız ilginçtir. Çocukken, gizlenmiş olabilecek şeylerden korkarız. Ya yatağımızın altında bir canavar varsa? Ya öcü, kışlık montumuzla yağmurluğumuzun arasındaki dolabımızın yarığında saklanıyorsa? Ya gıcırdayan zemin ve kapılar davetsiz bir misafirden kaynaklanıyorsa? Ama şimdi, beni gerçekten neyin beklediğini bildiğimde karanlıktan daha çok korktuğumu öğrendim.

Kadınlar olarak sürekli korku içinde olmaya şartlandırılmış durumdayız. Bir yerden çıkıyorsunuz ve hava karanlık mı? Etrafınızı kontrol etmelisiniz. Evde yalnız mısınız? Bu gıcırta içeri giren biri olmalı. Bir Uber'e mi binmek üzeresiniz? Plakayı iki kez kontrol edin ve sürücüye adını sorun. Araba kullanırken biri sizi çok uzun süre mi takip ediyor? Sakın kendi sokağınıza dönmeyi aklınızdan bile geçirmeyin; onları atlatana kadar etrafından dolaşmalısınız. Tuvalete gitmek... zaten bir ya da iki arkadaşımızı götürdüğümüzü biliyorsunuz. Sanki evren bizi korkutmak için sahneyi hazırlıyor.

Yine de, doğuştan gelen aşırı ihtiyatlı olma ihtiyacına rağmen, zaman zaman ölümcül bir kusurumuz da oluyor. Çok fazla güveniyoruz. İnsanların iğrenç eylemlerde bulunmayacağına güveniyoruz. Hayatlarımızın sorunsuz ve istikrarlı olma potansiyeline sahip olduğuna güveniyoruz. Birilerinin bizi seveceğine, koruyacağına ve kurtaracağına güveniyoruz.

Bunun dışında, sürekli korku halinde olmaya şartlandırılmamızın bir nedeni var.

Çünkü insanlar korkunç suçlar işleyebilir, hayatları mahvedebilir ve umduğumuz hayallerin asla gerçekleşmemesini sağlayabilir. Yaptığımız en büyük hata, hayatlarımızın yalnızca bizim kontrolümüzde olduğuna inanmaktır. Çoğu zaman kendi hikayelerimizde bile sadece birer kuklayız ve eminim ki bundan daha korkunç bir şey yoktur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM BİR

Hayatta kesin olarak bildiğim bir şey varsa, o da hayatta kalmak ile gelişmek arasında çok büyük bir fark olduğudur. İki araba çarpıştığında, sadece çarpışan iki arabanın yara alacağını düşünürsünüz ama bu doğru değildir. İki araba çarpıştığında trafik yığılır ve meraklı sürücüler arabaları durdurmaya çalışır. Kaza kaosa neden olur çünkü bir kişi dikkatini vermemiş olabilir ya da biri araç kullanırken mesaj yazıyordur; belki de sarhoş bir sürücü olaya karışmıştır... ya da sadece Murphy Kanunu yürürlüktedir. Ben de hayatım hakkında böyle hissediyordum. Hayatım, benim adıma verilen kararlar yüzünden ters giden bir dizi şeyden ibaretti. Ya da dürüst olmak gerekirse, sadece kötü şans.

Şansa inanmayan insanlar şanslıyken, şansa inanan bizler tartışmasız bir şekilde şanssızız.

Aynı şey kader için de geçerli. Eğer harika bir hayatınız varsa, kaderin sizin yanınızda olduğunu düşünmezsiniz, sadece kendinize ve tüm bunların gerçekleşmesi için yaptığınız harika işe güvenirsiniz.

Şimdi burada, boktan bir Super 7 Motel'e tıkmış, otomatlardaki abur cuburları mideye indiriyor ve belki kaderimi değiştirebilirim diye dua ediyordum. Belki, sadece belki, şans gerçekten benim lehime işlerdi.

Önümdeki Twinkie'den iğrenç bir ısırik aldım, krema ağzımın kenarlarına sıçradı. Küçük, süngerimsi keki kaldırırken başımı eğdim.

"Seni küçük piç kurusu, burada kalmalıydın. Bu dünya için fazla lezzetlisin." İçimi çektim.

Devam edin, bunu tüm zamanların en düşük seviyesi olarak işaretleyin. Demi Rao, on dokuz yaşında bir kadın, bir Twinkie ile konuşuyor.

Lütfen, şans, değişmene ihtiyacım var... şimdi.

Ayaklarımı ucuz vinil masanın üzerine koyarak 1970'lerde yapıldığı belli olan sararmış duvar kağıdına baktım. Ürpererek yeşil tüylü halıya baktım ve onaylarcasına başımı salladım.

Nefes nefese kaldığımda, bir iç mimarmışım gibi davranmayı bırakıp gerçek bir gelir kaynağı aramam gerektiğini biliyordum. Her şey göz önüne alındığında, bir Twinkie ile konuşuyordum ve çorabımın içinde sadece yaklaşık iki yüz dolar saklıydım.

"Dadı mı? Yok artık." *Charlotte Observer* gazetesinin seri ilanlar bölümünü karıştırırken neon yeşili fosforlu kalem çeneme vurdum.

Çamaşır suyu ve sigara dumanı kokusu bana boğucu geliyordu ama sadece dikkatimi dağıtacak bir şeyler aradığımı biliyordum.

"Herkesin bir dadıya ihtiyacı var mı?" Sözcük sütunda tekrarlanırken parmağımı düz bir çizgi halinde aşağı doğru çektim. İnsanlar bakamayacaklarsa neden bu kadar çok çocuk sahibi oluyorlar? Bölümü taramaya devam ettiğimde, benzin istasyonu görevlisi, resepsiyon görevlisi ve kişisel favorim olan ikinci el araba modeli gibi bazı pozisyonların açık olduğunu gördüm.

"Evet, hayır teşekkürler, pedofil." Başımı salladım ve gazeteyi fırlatıp atmak üzereydim ki biraz daha umut verici görünen bir ilan gözüme çarptı.

Tanınmış Dr. Ivory ve ailesi için yatılı hizmetçi. Güvenlikli site. Harika bir burs. Özgeçmişinizi ve bilgilerinizi şu adrese e-posta ile gönderin ivorysurgery@gmail.com.

"Şey, merhaba şanslı yıldızlar..." Heyecanla listenin altını çizdim ve şapkamı geri taktım. Parmaklarım neon yeşili lekeler içindeydi, siyah taytımın üzerine abur cubur kırıntıları saçılmıştı ve muhtemelen günlerdir düş almamış gibi göründüğümü biliyordum. Çünkü yıkanmamıştım. Günlerimin çoğunu parktaki banklarda ya da bir ağacın altında yığılıp kalana kadar amaçsızca yürüyerek geçiriyordum. Bir motelde kalmak bir lükstü.

Ama bu... bu inanılmaz olacaktı.

Kalacak bir yere, düzenli bir gelire ve yeni beceriler öğrenmemi gerektirmeyecek bir işe ihtiyacım vardı. Eğitim geçmişim... en hafif tabirle eksikti. Doğuştan zeki olmadığımı söylemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, kitapları yuttuğum noktaya kadar okumayı seviyordum. Her zaman okula gitmeyi, belki psikolog olmayı ve insanlara yardım etmeyi hayal ettim.

kızlar, özellikle de benim gibi kızlar. Kaderleri değiştirilmiş ve lekelenmiş olanlar; hayal kurma şansı bile olmayan kızlar. Belki de bu yüzden okumayı bu kadar çok seviyordum. Kendi gerçekliğimden kaçıp başkalarının sayfaları ve kelimeleri aracılığıyla binlerce hayat yaşayabiliyordum. Kütüphane sayesinde, okumak için gerçekten sıcak bir yerim olabilirdi.

Herkes ve her şey olabilirim.

Sevilebilirdim. Keşfedebilirdim. *Hissedebilirdim.*

Yıpranmış masaya tekrar baktığımda başımı eğdim ve kararmış makasa bakarken alt dudağımı yaladım. Makası kendi etrafında döndürerek yüzeye sürtündü ve masanın ince plastik tabakasını hafifçe çukurlaştırdı.

"Yapma," diye fısıldadım kendi kendime. Ama işte o zaman depresyon ve anksiyete çirkin başlarını kaldırmayı seviyor - en zayıf olduğunuz anda. Varlığından bile haberdar olmadığınız bir Tanrı'ya dua ederken dizlerinizin üzerine çöküp gözlerinizden yaşlar aksa da, çünkü doğrusu, bir süper güç dünyada yaşanan vahşete nasıl izin verebilirdi - özellikle de bunların bazılarını siz daha hiç yaşamamışken yaşamışken.

İşte o zaman tüm acılar su yüzüne çıkar, endişeli düşünceler her türlü mantığın önüne geçer ve aniden metali parmaklarınızın arasından kaldırmak ve dar paçalı taytı soymak daha kolay gelir.

Bacaklarınızı açmak ve iç uyluğunuzu sıkmak kolaydır, bu kadar yoğun bir şekilde işaretlenmemiş bir yer bulabileceğinizi umarsınız ve işte o zaman makası kan sızana ve hatırlayana kadar derinize kesmek kolaydır...

Gerçekten yaşıyorum.

Çünkü kendime verdiğim lanet acıyı hissediyorum, ama en azından... en azından bu sefer veren benim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM İKİ

Güneş ışığı içeri sızdı ve başım çarpmaya başladı. Gözlerimi kısıtım ve kötü kokulu motel odasının sıcaklığına lanet ettim. Kuzey Carolina'da yaz ortasıydı ve yapışkan nem ile boğucu sıcak arasında oda, bütün gece terle kaplı vücudumun etrafında vızıldayan ücretsiz sineklerle adeta bir sıcak kutuya dönüşmüştü.

Kayarak su şişeme uzandım ve çalkaladım. Hiçbir şey yoktu.

"Lanet olsun!" Avucumun içinde ezerek yere fırlattım. Çiçekli, ince yorgan -kesinlikle hiç yıkanmamıştı- yere yığılmıştı ve çarşaflara baktığımda kalçalarımın yanında dev bir kan birikintisi gördüm.

Bacaklarım üzerinde bir operasyon oyunu oynadıktan sonra kendimden geçtim ve üç dolarlık bir şişe şarabın beni rahatlatacağına karar verdim. Bir şişe şarabı çantama koyup bir benzin istasyonunun tuvaletini kullanarak çalmayı başardım. Tezgâhtar Hintliydi, bu yüzden beni gördüğünde iki kere düşünmedi. İyi yetiştirilmiş bir Hintli kızın kendilerinden birinden çalacağını düşünmedi. Ne yazık ki ben doğru yetiştirilmedim. Neredeyse hiç yetiştirilmedim. Sadece var oldum.

Ama bu benim için bir dönüm noktasıydı. Artık resmi olarak o kız olmayacaktım.

Bugün, yarın Fildişi ailesiyle yapacağım görüşmeye hazırlanacağım gündü.

Çevirmeli bağlantı günlerinden kalma bilgisayarımı kullandıktan sonra nihayet yeni bir e-posta adresi oluşturdum ve gazete ilanından Dr. Ivory'ye mesaj attım. Onun

Asistan Carla hemen cevap verdi ve bana mülakat hakkında detaylı bilgi verdi. Hemşire değil de temizlikçi olmak için başvurduğumu düşününce bunun biraz dramatik olduğunu düşündüm ama dilencinin seçeni olmaz.

E-posta tuhaftı çünkü yarın gelmeden önce yapmam gerekenleri sıralıyordu. Neyse ki, moteldeki adi resepsiyon görevlisini benim için çıktısını almaya ikna edebildim, her ne kadar cimri herif ona on sent vermeme istese de.

Komodinin üzerinden kaydırarak listeyi bir kez daha inceledim.

Sevgili Bayan Rao,

Ivory ailesindeki mevcut pozisyona gösterdiğiniz ilgiden memnuniyet duyuyoruz. Dr. Ivory yarın öğlen saatlerinde 6207 Knights Place adresinde olmanızı rica ediyor. Öğle yemeği servis edilecektir. Ivory ailesinin politikasına uygun olarak lütfen uygun şekilde giyinin:

Sade beyaz elbise ya da beyaz pantolon ve beyaz bluz.

Saçlar düzgünce toplanmış olmalı, takı takılmamalı ve minimal makyaj tercihen nude ruj olmalıdır.

Çiviler kesilmiş ve boyanmamış olmalıdır.

Evin ve ailenin estetiğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. En iyi dileklerle,

Carla Cross

En az on kez okuduktan sonra buruşturulmuş gazeteyi çöp kutusundan çıkardım; gazete yapışkan ketçap ve McDonald's'ın hem öğle hem de akşam yemeği olmak üzere bölünmüş patates kızartmalarının yağıyla kaplıydı. İlanları bir kez daha gözden geçirdim ve hatta birçok çevrimiçi listeyi taradım. En çok talep edilen ve eğitim gerektirmeyen işlerin başında dadı ya da temizlikçi geliyordu. Küçük çocuklara bakmak zorunda kalmaktansa tuvaletleri fırçalamayı ve gözlerime çamaşır suyu sıçratmayı tercih ederim.

"Ev ve aile estetiği mi? Bu da ne demek oluyor?" Yüksek sesle merak ettim. *Züppe zenginler.*

Kollarımı başımın üzerine uzatarak iç çektim. Her şeyi aşırı analiz etmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. Doğrusu, yatılı kalma fikri beni ikna etmişti; sadece bir şekilde aileye en çekici gelenin ben olduğumu ummalıydım.

Ama yine de kim temizlikçi olmak için sıraya girip yalvarıyordu ki?

Çabucak duş aldım, çoğu kişi bunu cehennemden bir duş olarak görse de minnettar hissediyordum - su asla düzgün bir şekilde ısınmıyordu ve kafa derimden ayak parmaklarıma kadar bu odanın son kiracısı tarafından geride bırakılan küçük bir kalıp sabun kullanıyordum.

Aynanın önünde durarak üzerimdeki buhar tabakasını temizledim. Nefesimi dışarı üflediğimde, ne kadar dağınık olduğumu fark ettim. Cildim donuk ve cansızdı, uzun, kalın siyah saçlarım korkunç düğümler halindeydi. İşaret parmağımla kaşlarımdan birini okşarken, ne kadar uzamış olduklarını görünce dişlerimi sıktım.

Charlotte'un en prestijli golf kulübü mahallesine gidip iş talebinde bulunacak kadar şık değildim.

Ancak motelde bir gece daha kaldıktan ve kalan parayı da yiyecek ve giyecek için ayırdıktan sonra daha fazlası için param kalmamıştı.

Kapıya vurma sesi duyuldu ve havluyu daha sıkı sararken düşüncelerim paramparça oldu.

"Demi! Orada olduğunu biliyoruz!" Hınzır bir kahkaha yankılandı.

"Demi, bebeğim... hadi. Geri dönmene ihtiyacımız var. İşinin henüz bitmediğini biliyorsun," diye alay etti başka bir ses.

Avuçlarım nemlendi ve nefesim kesilirken bacaklarım şiddetle titredi. Gürültüler ritmikleşti ve sesler birbirine karışarak görüşümü bulanıklaştırdı. Başım hafifledi ve ne olduğunu anlamadan dizlerimin üzerine çökmüş, içinden çıkamadığım bir panik atak geçiriyordum.

Panik atak, zalimliğin tamamen farklı bir biçimiydi. Sık sık yaşadığınızı bilirsiniz -zihinsel ve fiziksel olarak hissedersiniz- ama ne kadar atlatmayı umarsanız umun, sadece atlatmak zorundasınızdır.

Ama ben atlatamadım. Lekeli, tüylü yeşil halının üzerinde vahşi bir hayvan gibi dört ayak üzerinde koşturdum ve kurumuş kanıma bulanmış makası kaptım.

"Ah!" diye çığlık attım ama elimi hızla ağzıma kapattım. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştıtarak kapıya baktım ve sesin gittiğini fark ettim. *Ben iyiyim.*

Ter şakaklarımdan aşağı süzülürken kan bacağımdan aşağı damladı ve çırılçıplak ayağa kalkıp yavaşça pencereye doğru yürüdüm. Kalın perdeyi bir santimden daha az yana kaydırarak uzun bir rahatlama nefesi verdim.

Orada kimse yoktu. Otomatların yanında sigara içen bir kadın dışında otopark çoğunlukla boştu.

"İyisin, Demi." Kollarımı kavradım ve ovuşturdum. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Yapmalıydım... *onun için*.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ÜÇ

Günün geri kalanını sınırlı eşyalarımı bir çöp torbasına doldurup bağlayarak geçirdim. Yatağın altından incelmış para yığınınını kaptığım gibi şehrin varlıklı kesimindeki bir ikinci el mağazasına doğru yola çıktım. Zengin insanlar en güzel, en az giyilmiş tasarımcı eşyalarını yerel Goodwill toplama kutularına atıyorlar. İki dolarlık otobüs yolculuğuna değerdı.

Goodwill'in tozlu kokusu içeri girer girmez yüzüme tokat gibi çarptı, ancak saniyeler içinde, sadece perakende çöp kutularından çıkardığım moda dergilerinden öğrendiğim güzel tasarımcı parçalarının bulunduğu askıları karıştırıyordum.

Bembeyaz bir kıyafete ihtiyacım vardı ama şansım yaver gitmiyordu, ta ki çıkmak üzereyken dönüp göz alıcı bir tulumu fark edene kadar. Dudaklarımı kenara kısıtırarak raftan indirdim. Malzemesi tereyağı gibi pürüzsüzdü ve içine sığabileceğimden emindim. Şimdi tek ihtiyacım olan birkaç beyaz ayakkabı, birkaç toka ve saç bağı ve belki bir eczaneye girip cımbız, pudra ve rimel almaktı. Kıyafetin etiketini okşarken, arkasına birinin adını karaladığını gördüm: *Navy Mian*. Omuz silkerek, kasaya doğru yürüdüm.

Kasanın arkasındaki genç çocuk mesajlaşmakla meşguldü ve eşyalarımı tezgâha koyduğumda bile beni fark etmedi. Boğazımı temizlerken, sanki mağazadan alışveriş yaptığım için rahatsızlık veriyormuşum gibi oflayıp pufladı.

"Tulumun paçasında küçük bir yırtık var. Yüzde yirmi indirim istiyorum." Tırnağımı tulumun içine sokarak yarattığım yırtığı gösterdim.

daha fazla para koparmanın kesin bir yolu olduğunu bilerek, hassas diş açma işlemini gerçekleştirdi.

"Yapabileceğimin en iyisi on, kardeşim." Telefonunu tekrar kaldırmadan önce benzin istasyonundaki gazozundan uzun bir yudum aldı.

"On beş, ve mağaza müdürünüze telefonunuzda porno izlediğinizi söylemem." Ağzı açık kalınca omuz silktim.

"Peki." Eşyalarımı saydı ve bana toplam tutarı söylediğinde, başlangıçta istediğim yüzde yirmi indirimini verdiğinden emindi.

Çantamı tutarak kapıdan içeri girdim ve burnumu çektim. Etrafta lezzetli bir şeyin kokusu dolaşıyordu ve midem gurulduyordu. Yemek için yeterli param kalmamıştı, bu yüzden bu gece otomatlardan bir şeyler almak zorundaydım.

Suratımı asarak eczaneye gittim ve indirimli ürün kutusundan hızlıca pudra, ruj ve maskara aldım. Pudra tenime göre iki ton koyuydu ve ruj bende kesinlikle turuncu duracaktı. Maskara ve ruju Goodwill market çantama koyup etrafıma endişeyle bakındıktan sonra kasaya gittim ve hızlıca pudrayı kontrol ettim. "İyi bir gün geçiriyor musun, tatlım?" Kasanın arkasındaki yaşlı kadın parlak bir şekilde gülümsedi.

"Mm-hmm..." Bakışlarımı kaçırdım. Onda beni tedirgin eden bir şeyler vardı. Belki gülümsediğinde kırışıklıklarının gözlerinin içine gömülmesiydi, ya da Güneyli ağzı... belki de boynundaki incilerdi.

Belki de yabancı ama bir o kadar da tanıdık olmasıydı. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Buralarda yaşıyorsun, Tatlım?" diye sordu küçük pudra kutusunu yavaşça poşetlerken.

"Neden?" İçimde biriken öfkeyle ona baktım.

Ses tonum onu hemen şaşırtmıştı. "Ben... Ben özür dilerim, tatlım. Burnumu sokmak istememiştim." Fişi yırttı ve bana uzattı.

"Güneyli misafirperverliği senin meraklı bir kocakarı olmanı mazur göstermez," diye tükürdüm dükkândan aceleyle çıkmadan önce.

Gün hızla geçip gidiyordu ve ben buna şükrediyordum. Yarın bir iş görüşmesi yapacak olmak bana dört gözle bekleyeceğim bir şey ve parklardaki banklara, ucuz bir motelde geçireceğim bir geceye ya da bir sonraki öğünümün ne zaman olacağı korkusuna mahkum olmayacağıma dair bir parça umut veriyordu.

Fiziksel olarak yürüyebildiğim kadar yürüdüm ve güneş batıyordu. Bir araba çağırmanın gerektiğini biliyordum ama sadece yirmi dakikam kalmıştı. Etrafıma bakındım, yolun kenarında durdum ve parmağımı uzattım.

Otostop çekmek gerçekten işe yarıyor muydu? Elimdeki son dolarları otobüs yolculuğuna harcamak istemediğim için denemeye değeri.

Bir saat geçti ve kimse durmadı. Bazı aptal adamlar kafalarını pencereden dışarı sarkıtarak bana bağırdılar ve ben de gözlerimi devirip TLC'nin "No Scrub" şarkısının sözlerini mırıldanmaktan kendimi alamadım. Bu beni gülümsetti - nadiren yaptığım bir şey. Amerika'da duyduğum ilk şarkıydı. Tüm bu süre boyunca şarkıcının bulaşık süngerinden bahsettiğini düşündüm.

Sonunda bir araba durdu ve bir kadındı. Hayatımın mahvolmasına yardım edenin güven dolu bir yüze sahip bir kadın olduğunu düşününce bu beni rahatlatmadı.

"Hey, iyi misin?" Acil durum ışıkları yanıyordu ve temkinli bir şekilde yaklaştığımda onu daha iyi görebildim.

Otuz yaşından fazla olamazdı ve arka koltuğa baktığımda araba koltuğunda tabletine bakıp kıkırdayan bir çocuk gördüm.

"Cüzdanımı ve telefonumu kaybettim ve gerçekten doğu Charlotte'a dönmem gerekiyor... Super 7 Motel'de kalıyorum." Yıpranmış Old Navy parmak arası terliklerime baktım.

Güneş çoktan batmış olmasına rağmen yaz sıcağı hâlâ etkisini sürdürürken, arabasındaki soğuk klima bir anlığına teselli oldu.

"Yolumun biraz dışında ama yardım etmezsem kendimi çok kötü hissederim. İçeri gelin." Biraz tedirgin görünüyordu ve arka koltuktaki uykulu çocuğa baktı.

"Teşekkür ederim." Kapıyı hızla açtım ve içeri girdim. Yumuşak bej deri iç mekan göz kamaştırıcıydı ve içeride yasemin kokusu süzülüyordu.

"Ben Raina, bu da oğlum Kai." Bana küçük bir gülümseme sundu. "Ben Demi." Başımı salladım ve ilgisiz bir şekilde parmaklarımı oynattım.

yürümeye başlayan çocuk. Arabayı sürmeye başlamadı ve öylece oturup bana baktı. Kaşlarını çatarak ellerimi açtım ve "Bir sorun mu var?" diye sordum. İçimde çalkalanan kızgınlığı gizlemeye çalıştım. Pahalı Lululemon spor kıyafetlerini giymiş bu genç anne, muhtemelen beni neden lüks arabasına aldığını tahmin ediyordu.

"Kemerlerinizi bağlayın lütfen." Emniyet kemerimi işaret etti. Gülmekten kendimi alamadım.

Başımı iki yana salladım ve yüzümde beliren aşırı büyük sırıtışı ısırarak bastırdım.

Yüksek sesle güldü ve başını salladı. "Ben tam bir anneyim. Sadece yirmi dokuz yaşındayım, ama bu küçük çocuğu doğurduktan sonra... sanki birkaç on yıl yaşlandım ve şimdi anne olmak tek bildiğim şey. Bir de çok iyi bir dermatoloğum." Elini pürüzsüz yanağına götürdü.

"Bu cilt doktoru gibi bir şey değil mi?" Tokamı takarken merakla sordum.

"Kesinlikle öyle." Omzunun üzerinden baktı, aynalarını kontrol etti ve dikkatlice trafiğe geri çekildi.

"Yarın bir iş görüşmem var. Nasıl sihirli bir şekilde daha az Motel 7'de kalan bir kız gibi ve daha çok... yani *sen* gibi görünebileceğime dair bir ipucu var mı?" Parmaklarımı kıpırdatırken usulca sordum, utanmış hissediyordum.

Bana hızlıca baktı ama araba sürerken ellerini on ve ikide tuttu.

"Biliyor musun...? Akşam yemeği için bize gelmek ister misin?" Dudaklarını birbirine doladı ve sürmeye devam etti.

"Sıcak yemek mi?" Heyecanla sordum. Gülümsedi. "Evet, sıcak yemek."

Ve bir anda arabasını otoyola çevirdi ve kaldığım boktan motelin aksi istikametine, Charlotte'un daha zengin tarafına doğru yöneldi.

"Banliyödeki seri katil anne gibi değilsin, değil mi?" Küçük, gergin bir kahkaha attım.

Çıkıştan çıkıp kırmızı ışığa geldiğimizde, kapısının yan cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Açıp bana ehliyetini ve bir kartvizitini gösterdi.

Raina Kumar, M.D.

Güney Charlotte Dermatoloji

"Söz veriyorum, ben banliyö seri katili bir anne değilim." Elimi okşadı ve ben de omzumun üzerinden uykuya dalmakta olan küçük çocuk Kai'ye bakmadan önce ona geri döndüm.

"Üzgünüm, ben sadece..." O bir dönüş daha yaparken ben konuşmaya başladım.

"Demi, bu soruları kesinlikle sormalısın. Bu tehlikeli bir dünya."

Ne olduğunu anlayamadan devasa, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir kapıya yanaştık ve dudaklarım şokla aralandı. Raina bir kod girdi ve aniden gıcırdamaya başladılar.

açık, bir şekilde pürüzsüz kaldırımını çiziyor. Ses kollarımda ürperti yarattı.

Hayatımda gördüğüm en çarpıcı evleri çerçeveleyen özenle kesilmiş çiçeklerle süslü çimenlerin sıralandığı bir ağaç gölgesinin içinden geçtik.

"Kutsal..." Devasa konakları seyrederken nefes aldım. Burası kendine özgü bir dünyaydı. Bir dakika sonra Raina, projektörlerle aydınlatılmış muhteşem bir sıva evin garaj yoluna döndü.

"Burası senin evin mi?" Kai'yi arabasının koltuğundan indirmekte olan Raina'ya baktım.

"Yani, gerçek sahipleri Londra seyahatinden dönene kadar," diye cevap verdi Raina, yüzü tamamen soğukkanlıydı.

Garaj yolunda donakalmış bir halde, kahkahalar atana kadar ona baktım.

"Demi, şaka yapıyorum. Biz burada yaşıyoruz. Tam zamanlı, söz veriyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM DÖRT

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE, kendimi Biltmore Malikanesi'ni ziyaret ediyormuş gibi hissettim.

-Bir broşür bulduktan sonra ziyaret etmeyi hayal ettiğim bir yerdi. O broşür hayatımın en zor anlarını atlatmamı sağladı çünkü bir gün oraya gideceğimi ve belki bir gün onun kadar lüks bir hayat yaşayabileceğimi hayal ederdim. Aptal ben. Ama şimdi burada, tamamen yabancı birinin evinin fuayesinde huşu içinde dönüp duruyordum.

İçerisi, eğer mümkünse, dışından bile daha çarpıcıydı. Tavan altın kaplamalı bir tasarıma sahipti, duvarlar lacivertin çarpıcı bir tonundaydı ve bir duvarda muhteşem biblolar ve resim çerçeveleriyle özenle dekore edilmiş gömme raflar vardı. Göz alıcı, kadife zümrüt rengi bir kanepede cömert bir halının üzerinde oturuyordu, vurgulu sandalyeler koyu altın hardal rengindeydi ve her şey bu bohem tavus kuşu ama zengin bir havaya sahipti.

"Eviniz muhteşem." Omzunda uyuyan oğluyla Raina'ya baktım. Çok güzel bir kadındı. Gözleri açık kahverengiydi ama saçları benimkiler gibi koyu kuzgundu, tek farkı parlak ve bakımlıydı. Teni kremi bir bronzluktaydı ve makyajı mükemmel yapılmıştı.

"Hintli misin?" Ayakkabılarını tekmeleyip çantasını yavaşça yere bırakırken sordum.

"Burada, Charlotte'ta doğdum ama evet, öyleyim. Annem aslında İranlı ve babam da Hintli, yani yarı yarıya, ama biz gerçekten bu kültürün içinde büyüdük. Kai'yi yatağına götüreceğim, ama lütfen kendinizi

Eve. Bir dakika içinde orada olacağım." Raina bana gülümsedi ve kavisli mermer merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Kirli parmak arası terliklerimi çıkarıp düzgünce onun Golden Goose spor ayakkabılarının yanına yerleştirdim.

Bir an için, benim gibi kirli birinin bu kadar güzel bir yerde bulunmasından dolayı kendimi kötü hissettim. Burada, elimde bir Goodwill poşetiyle beş milyon dolara mal olabilecek bir evdeydim.

İçimi çekerek nasırlı, sert ayaklarımın muhteşem pürüzsüz zeminlerde kaymasına izin verdim. Yerler ahşap ya da halı değildi; tıpkı merdivenler gibi mermerdi.

Mermer zeminli bir evi bırakın içinde bulunmayı, hiç görmemiştim bile. Yerleşik raflara doğru yürüdüm ve altın çerçeveli fotoğraflara bakmaya başladım - çoğunlukla siyah-beyaz, Kai ve Raina'nın profesyonel görüntüleri - ve diğer tarafa gittiğimde büyük bir düğün portresini kaldırdım.

"On yıl oldu ama daha dün gibi geliyor." Arkamdan gelen bir sesle irkildim ve sarsılarak döndüğümde çerçeve kayarak yere düştü.

"Olamaz!" diye seslendi şimdi ayaklarımın dibinde yere çömelmiş olan uzun boylu, yakışıklı adam.

Tökezleyerek geri döndüm, camdan kaçtım ve ankastrenin kenarına tutundum. "Çok özür dilerim!" Kırıkları silkeleyip kırık çerçeveyi kaldırırken yüzümü buruşturdum.

"Demi, iyi misin?" Raina merdivenlerin dibindeydi ve ikimizin arasına bakıyordu.

"Geldiğini duymadım ve ben... Çok üzgünüm. Sana yeni bir çerçeve alacağım," diye kekeledim, oysa sadece beş dolarım vardı ve çerçevenin görünüşüne bakılırsa, ne olduğuna uyması için sonuna iki sıfır daha eklemem gerekecekti.

"Hayır, hayır... Sorun değil. Jax'in anormal derecede hafif olduğu konusunda hep şaka yaparım." Raina sırıttı.

"Bu benim kocam, Jax Roberts. Jax, bu da yeni arkadaşım Demi." Demi, düğün fotoğraflarının üzerine yığılmış bir yığın camla duran adama bakarken gözlerini hafifçe araladı.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Demi. Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu kibarca.

"Hayır. Şehirde biraz yeniyim." Tekrar ayaklarıma baktım. Kocasının, kir ve pislikle lekelenmiş ayaklarımdan ve yontulmuş ayak tırnaklarımdan birkaç santim uzakta olduğunu görünce birden dehşete kapıldım.

"Raina bizim insan koleksiyoncusu dediğimiz türden biri. Yeni arkadaşlara bayılır ve eminim şehri tanımak için onu oldukça faydalı bulacaksın." Durakladı ama sonra gözlerini tekrar benimkilere dikmeden önce vücudumda hızlı bir gezinti yaptı.

"Bir yerde mi çalışıyorsun?" Raina boğazını temizledi ve ona tiksintiyle baktı.

"Aslında yarın Dr. Ivory adında bir cerrahla görüşmem var." Alt dudağımı gergin bir şekilde çiğnedim.

Jax'in tavrı değişti. "Dr. Ivory mi?"

"Evet, onu tanıyor musunuz?"

"Demi, hemen alt sokağımızda oturuyor." Raina gözlerini kısarak bana baktı. "Neden gelip oturmuyorsun? Bizim için yemek sipariş edeceğim; harika bir Çin restoranı var ve eminim akşam yemeği vakti geçtiği için açıstır." Beni kadife kanepeye doğru yönlendirdi. Koltuğa gömüldüğümde midem gürültüyle guruldadı ve Raina siparişi vermek için telefonunu hızla çıkardı.

Jax ortalığı temizlemeyi bitirdi ve yürümeye başladı. Ama ben onu duymadım. Omzumun üzerinden ayaklarına baktım.

Garip görümlü beyaz köpük terlikler giyyordu. *Yürüdüğünü duyamamama şaşmamalı.*

"Bunlar ne tür ayakkabılar?" Telefonunda paket servis siparişini tamamlamakta olan Raina'ya sordum.

"Bunlar mı? Beğendiniz mi? Bunlar benim en sevdiğim terliklerim," diye gülümseyerek cevap verdi. Pembe kabarık terliklerle kaplı bakımlı ayaklarına baktım.

"Hayır, kocanızın" dedim sessizce.

Başını eğdi ve derin düşüncelere daldı. "Jax ayaklarının yumuşak ve temiz kalması konusunda çok titiz. Bunları bir ayak hastalıkları uzmanından almış sanırım." Omuz silkti ve telefonunu önümüzde duran şık sehpanın üzerine koydu.

Başımı sallayarak küçük market poşetimi ayaklarımın yanına yere bıraktım, ayak fetişi olduğu belli olan adamın pis ayaklarımı görmesinden daha da utandım.

"Demi, bana Ian ile yaptığın röportajdan bahseder misin?"

"Ian mı?"

"Dr. Ivory." Raina bacaklarını kanepenin üzerine çekti ve çaprazladı.

"Ah, doğru. Ian Ivory. İş görüşmesi yapıyorum-" Cümlemin ortasında durdum. Burada, benden sadece on yaş büyük, muhteşem, başarılı bir dermatoloğun önünde oturuyordum. Onun tüm hayatı benimkine tamamen zıttı. Ona, yolun aşağısındaki malikanede tuvalet temizleyicisi olmak için yalvaracağımı söyleyemezdim.

Ben de yalan söyledim.

"Onun yeni asistanı olmak için görüşüyorum. Tıbbi faturalandırma gibi bir şey sanırım." Omuzlarım kaskatı kesilmiş, göğsüm sıkışmıştı ve yalan söylediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. "Siz iyi arkadaş mısınız?" Sadece bir ev ötede yaşayan ve potansiyel olarak yakın arkadaşlarından biri olabilecek biri hakkında yalan söylediğimi hemen fark ettim.

"Hayır, hayır... hiç de değil. Onlar biraz... eksantriktir. Ama Ian ve Daphne'nin hem evlerinde hem de muayenehanelerinde kimi çalıştıracakları konusunda çok titiz olduklarını biliyorum. Bu işi gerçekten istiyor musun?" Parmaklarını birbirine geçirdi.

"Bu işi istemiyorum; bu işe *ihtiyacım* var." Nefes verdim ve tam bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki kapı çaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM BEŞ

JAX, Raina ve ben yemek masasının etrafına oturduk. Jax her bir yiyeceği muhteşem mavi kâselere koymuş, üzerlerine de özenle oyulmuş servis kaşıkları yerleştirmişti.

Beyaz karton kutulardan yemeyi tercih ederdim ama sanırım zengin insanlar bunu yapmıyordu. Tatlı çayından bir yudum aldım ve sebzeli lo-mein'den büyük bir ısırığı daha ağızıma attım.

"Bu çok lezzetli," dedim dudağımdan sarkan bir erişteyle. Raina beni mutlulukla izlerken Jax gülümsedi. Parmaklarımla daha fazla erişte kaldırarak hiç utanmadan höpürdeterek yedim. En son ne zaman gerçek bir yemek yediğimi hatırlamıyordum ve bu olağanüstü bir şeydi. En son ne zaman çatal bıçak kullandığımı da hatırlamıyordum, yani alışık olduğum bir şey değildi.

"Biliyor musun, düşünüyordum da... neden bu gece burada kalmıyorsun Demi? Sana küçük bir makyaj yapabilirim, görüşmen için kıyafetlerini hazırlayabiliriz ve sen de misafir odamızda güzel bir uyku çekebilirsin. Ivory ailesiyle yapacağın görüşmeye tam zamanında yetişirsin." Gözlerini tekrar tabağına dikmiş olan Jax'e baktı.

"Zorlamak istemiyorum. Ayrıca, moteldeki son günüm yarın sabah ve kıyafetlerim orada." Raina bana bir peçete uzattı. Temizlenmiş tabağıma bakarken yanaklarımın ısındığını hissettim. Raina ve Jax'in benim gibi tabaklarını doldurmak yerine mümkün olan en küçük porsiyonları aldıklarını düşünürsek, kaselerde bolca yemek kalmıştı.

"Lütfen biraz daha al." Jax bana bir servis kaşığı uzattı. Her ne kadar onlara bir tür görgü sahibi olduğumu göstermek istesem de

Sadece birkaç dolarım kalmıştı ve eğer yarın bu işi alamazsam, yine açlıktan ölmek üzereydim ve otomatlardan yemek yiyecektim.

"Şey, eminim ayırabileceğiniz bir sürü kıyafetim vardır. Dürüst olmak gerekirse, zaten temizlemeye ihtiyacım vardı ve eğer hiçbir şey... yeri doldurulamaz değilse, o zaman daha güvenli bir yerde kalmanı isteriz?" Eriştelerden bir avuç alıp ağzıma atarken Raina gözlerini kıstı, börekten büyük bir ısırık almadan önce nefes bile almadı.

Eminim başka herhangi bir insan ağzını silme, kucağına peçete yayma ya da üçüncü porsiyonu reddetme nezaketini gösterirdi, ama benim yaşadığım gibi bir hayatla karşılaştığınızda -açlığın size bir şeyler yaptırmak için şiddetli bir yol olarak kullanıldığı bir hayat-... birileri için korkunç şeyler- o zaman iki kez düşünmezsiniz.

Gözlerimi kapatarak karanlıktaki anları düşündüm... midemin düğümlendiği ve bir şeyin, yenilebilir herhangi bir şeyin sihirli bir şekilde ortaya çıkması için dua ettiğim zamanları.

Ama nadiren oldu.

"Demi?" Raina'nın eli benimkini sıktı. Alnı hafifçe kırışmıştı ve kocasıyla benim aramda gidip geliyordu.

"Tamam. Ben sadece... Otelden çıkış saatinden önce gidip otelden bir şey almam gerekiyor ve oda temizliği eşyalarımı çöpe atıyor. Görüşmeden önce olmalı." Aptalca olduğunu biliyordum ama hayatta kalmama yardımcı olan tek şey buydu.

"Peki, Jax'in yarın işten önce uğrayıp onu ve motelden istediğin başka bir şeyi almasına ne dersin?" Raina dudaklarını bükerek gülümsemeden önce suyundan uzun bir yudum aldı.

"Tamam." Bir sigara böreğine daha uzanırken başımı salladım.

"Hanımlar, ben biraz daha iş yapmaya gidiyorum, ama bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. İyi geceler, tatlım." Jax ayağa kalktı ve karısının yüzüne bir öpücük kondurdu. Kadın ona gülümsedi ve eliyle yüzünü okşadı. "İyi geceler, Demi." Dudakları büzülmüştü ama biraz da kıvrılmıştı, sanki Raina'nın ondan isteyeceğini bildiği gülümsemeyi zorlayamıyormuş gibiydi.

"İyi geceler." Yürürken başımı eğip ayaklarına baktım. Kalın beyaz sandaletleri adımlarından çıkan tüm sesleri tam anlamıyla gizliyordu. Merdivenleri çıkıp çıkmadığını bile anlayamıyordum ama zihnimde iki dakika saydıktan sonra Raina'ya döndüm.

"Kalmamı istediğini sanmıyorum." Boğazımdaki yumruyu yuttum, hızla suyum aldım ve damlacıklar ağzımdan akarken içtim.

Dudaklar.

Raina çenesini avucuna dayadı ve dikkatle beni izledi.

"Hayır, hayır, Jax'e aldırmayın. O sadece... Biraz içine kapanık biri ve Kai doğduğundan beri iyi tanımadığımız kişilere karşı daha gergin." Durakladı ve bana bir peçete uzattı.

"Demi, nereden taşındın?" Bir an tereddüt etti. Ona bakarken yüzümü sildim ve sandalyede arkama yaslanıp aşırı şişmiş karnımı tuttum.

"Şey... uzun hikâye ama Tennessee." Bu basit eyalet isminden ürperdim.

"Vay canına. Hangi bölüm?" Raina ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. Midem çalkalanmaya başladı ve bunun sinirden mi yoksa Twinkies ya da patates kızartmasıyla idare ettikten sonra bütün bir ailenin yemeğini mideye indirmiş olmamdan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"Nashville." Titreyen ellerimle su sürahisine uzandım ve boş bardağıma daha fazlasını doldurmaya başladım.

Berrak sıvının bardağa süzülüşünü izlerken kalbim daha da hızlı çarpıyordu. Bir gün damlalıkla su içiyordum. Elimi sabit tutmak için kendimi zorlayarak bardağı kavradım ve uzun bir yudum aldım.

"Nashville'i seviyorum!" Raina elinde bir yığın bulaşıkla haykırdı. Ona yardım etmek için hemen ayağa kalktım.

Arkasından, muhteşem mutfağına girdik. Mutfağın tamamı koyu lacivertti, altın rengi aksesuarlar vardı ve titizlikle dekore edilmişti. Ocak tertemizdi - bu ailenin muhtemelen hiç yemek pişirmediğini gösteriyordu.

"Charlotte için Nashville'den ayrılmana ne sebep oldu?"

Tabaklardan bazılarını yere koyarken Raina'ya baktım ve onları durulamaya başladı.

"Müzikten sıkıldım," diye yanıtladım hiç tereddüt etmeden. Bu doğrudu ama çoğu insanın düşündüğü anlamda değil.

Raina merakla bana bakarken dudakları kıpırdadı. "Gerçekten mi? İnsan müzikten nasıl bıkar?" Suyu kapattı ve manikürlü ellerini kuruladı.

"Gürültü düşüncelerinizi gizlemek için kullanıldığında ve hayatta kalmanıza yardımcı olacak tek sesi artık duyamadığınızda." Aşağıdaki parmaklıklardan müzik yükseldikçe titreyen ve sarsılan küçük pencereyi düşündükçe ürperdim.

Çığlıklarımızı duyamadılar, ağlamalarımızı duyamadılar... dualarımızdaki acıyı duyamadılar.

Çünkü müzik gerçeği gizliyordu. Çünkü müziğin yaptığı budur; bizi gerçeklikten uzaklaştırır ve melodilerin ve sözlerin içinde kaybeder, bu melodiler bizde yankılanır ya da yankılanmaz, ama her iki durumda da şarkılarda bir tür hakikat bulmayı umarız.

Genellikle melodramatik olan country şarkılarında hiçbir zaman gerçeği bulamadım, hepsinden nefret ettim. İyimserlikten, müzisyenin kalp kırıklığını ya da acıyı kabul edip olumlu bir sonucu garanti etmesinden nefret ediyordum. Bu sırada biz de tam oradaydık, karanlıkta sallanıyorduk, kanıyorduk, ağrıyorduk...

Şarkı söylemeyi bırakmaları için can atıyorduk. Belki o zaman biri, herhangi biri bizi duyabilirdi.

Ama hiç yapmadılar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ALTI

"BANYO TAMAMEN DOLU ve işte burada
Senin için birkaç kıyafet. Bu gece için pijama, yarın için de bir mülakat
kıyafeti."

Raina, siyah kadife askılara özenle asılmış bir yığın giysi hazırlamıştı.

Aslında bir stüdyo daireden daha büyük olan, güzelce dekore edilmiş
misafir odalarının ortasında duruyordum.

Etiketlere bir göz atınca hemen geri çekildim. "Hayır, bunları ödünç
almam mümkün değil." Dolce & Gabbana, Chanel, Marc Jacobs ve telaffuz
bile edemediğim diğerleri.

"Demi, bunlar sende kalabilir. Onları geri istemem." Raina beyaz blazer
ceketini ve pantolonunu kaldırıp çerçeveme yaklaştırırken gülümsedi. "Bu
mülakatın için mükemmel olur."

Sinirlerimin alt üst olduğunu hissettim. "Neden bana bu kadar iyi
davranıyorsun?" Kelimelerim titredi ve aniden korkudan sersemlediğimi
hissettim. Geriye doğru yürürken avuçlarım nemlendi ve saç çiziminde boncuk
boncuk terler oluşurken gözlerim allık ve krem rengi odaya dikildi. Kendi
ayaklarıma takılarak pelüş halının üzerine yığıldım ve gözümü kırpmayı
reddederek köşeye geri itildim.

Bu da neydi?

Ne kadar aptal olabilirdim ki? Raina kıyafetleri yere bırakırken yüzü düştü
ve ben dizlerimi kavrayıp onları kendime doğru çekene kadar beni izledi.

Yüzüm. Nefes alış verişim dengesizleşti ve etrafımdaki havayla boğuluyordum.

"Demi..." Gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarım akarken başımı salladım. Dişlerimi gıcırdatırken çıkan ses tüylerimi diken diken etti ama çenemde yakıcı bir ağrı oluşana kadar ona odaklanmaya devam ettim.

Yumuşak bir el koluma dokundu ve daha sert hıçkırdım.

"Demi, lütfen, sadece nefes al. Derin bir nefes almanı ve sonra vermeni istiyorum. Bunu birlikte yapalım." Raina, bedenimin onunkini taklit edebilmesi için yeterince yüksek sesle nefes alıp vermeye çalıştı.

Birdenbire bir gitarın tıngırtısını, bir piyanonun uğultusunu duydum ve... Hepsi çok fazlaydı.

"Boğuluyorum." Ellerimi boğazıma kapatıp sıkıca kavrayarak vücudumdaki oksijeni daha da kestim.

"Demi!" Raina haykırdı ve tırnaklarını ellerime geçirerek onları boğazımdan sıyırdı.

Hıçkıra hıçkıra ağlayarak yanıma yığıldım. Raina başımı kucağına aldı ve saçlarımı yüzümden çekti. "Şşş, şşş... Geçti tatlım. Geçti."

Sümüğüm akıp gözyaşlarımla iç içe geçerken ağlamamı durduramıyordum. Bedenim aşırı yüksek duygulardan dolayı sarsılıyordu ve tek istediğim kendi etimi kesmekti. Kesmeye *ihtiyacım vardı*.

Kendimi ve gürültüyü uyuşturmam gerekiyordu.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Ve Raina aniden alnımı, beni daha da çok ağlatan o anaç, güven verici şekilde öptü.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda duş aldım. Uzun, sıcak bir duş, vücudumu gerçek vücut yıkamasıyla ovdum ve saçıma şampuan ve saç kremi kullandım. Sudan mı yoksa gözyaşlarımdan mı olduğunu anlayamadım ama buhardan başım dönene kadar orada kaldım.

Kendimi bulutu andıran bir havluya sararak aynadaki buğuyu yavaşça sildim ve bir an içinde serin bir esintinin kollarıma değdiğini hissettim.

Hayır, hayır, hayır. O burada.

Arkamdaydı, gözlerinin akından yüzüne damlayan kanla bana bakıyordu.

"Hayır!" Çığlık attım, kollarımı sallayarak sağa sola savruldu. "Özür dilerim, özür dilerim!" Dizlerimin üzerine çöktüm.

Başını yavaşça sallayarak bana baktı. Bir zamanlar gür olan kahverengi saçları buruşmuştu. Vücudu daha inceydi ve yavaşça bana yaklaşmak için eğildi.

Ağzını açtığında karanlık bir kara delik gördü.

"Demi?" Kapı çalındı. İçgüdüsel olarak o tarafa baktım ama hemen geri döndüm.

Gitmiş.

"Demi? Demi, lütfen kapıyı aç." Avuçlarımı tezgâha bastırarak kendimi yukarı çektim ve havlumu tekrar yerine bağladım. Derin bir nefes alarak yavaş yavaş kapıyı açtım.

"Daha önce hiç yağmur yağdığını görmedim." Raina'nın yüzündeki endişe eriyip yerini önemsiz bir gülümsemeye bırakırken omuz silktim.

"Seni yalnız bırakıp biraz uyumana izin vereceğim ama Demi, bana ihtiyacın olursa lütfen haber ver. Koridorun sonunda sağ taraftayım; Kai'nin odası solda." Bir an için düşündü. "Kalmamı ister misin?" diye ekledi nazikçe.

"Hayır, ben iyiyim. Teşekkürler. Eminim akıl sağlığı yerinde olmayan bir kızı neden evine aldığını merak ediyorsundur." İşaret parmağımı başparmağımın etrafındaki yumuşamış ete soktum. "Söz veriyorum, sabaha kadar odamdan çıkmayacağım." Ona güvence verdim.

Raina başını eğdi ve durakladı. "Hayır, Demi... Senin gibi tatlı bir kızı nasıl incitebildiklerini merak ediyorum. Ve bilmeni isterim ki, Nashville'deki müzik hakkında konuşmaya ihtiyacın olursa... seni dinlemek için buradayım."

Göğsüm gerildi ama bu sefer korkudan değil, gerçekten önemsediyini anlamamdan kaynaklanıyordu.

Benim hakkımda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YEDİ

Ertesi sabah huzur içinde uyandım. Sırtım ağrıyarak ya da kan kaybından dolayı başım dönerek değil, korku ve dehşetle de değil. Uyandım çünkü güneş ışığı perdelerin arasından içeri süzülüyor ve yüzüme mutlulukla vurarak yanaklarımı ısıtıyordu.

Hareket etmek istemedim. En rahat kaz tüyü yorganın altındaydım ve üç bin iplik numarası olması gereken çarşafların üzerinde yatıyordum. Çarşaflar için böyle bir sayı var mıydı?

Telefonum yoktu, bu yüzden saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Görüşmem hemen öğlen olacaktı ve bir motelde, köprü altlarında, park banklarında ve belediye otobüslerinde yaşamış bir kız gibi göründüğümü düşünürsek, biraz hasar kontrolü yapmam gerekiyordu. Dün geceki sinir krizinden sonra gözlerimin şişmiş olması gerektiğinden emindim.

Hızla yataktan kalkarken, pelüş halı sert ayaklarıma tatlı bir his veriyordu.

Üzerimde Raina'nın bana verdiği ipek, lacivert pijamalar vardı. Daha önce sadece cehennemde bulunmuştum, bu yüzden buranın cennet olması gerektiğinden emindim. Çoğu insanın anlamadığı şey, yoksulluk ve korkunun bir insanın yaşamak zorunda olduğu en kötü şeylerden ikisi olduğudur. Bir araya geldiklerinde bu, onları her gün öldüren bir vadinin en alt ve en karanlık kısımlarında oldukları anlamına gelir.

Dişlerimi fırçaladım, yüzümü süslü bir dermatoloji cilt bakım serisiyle yıkadım ve banyonun içinde katlanmış halde duran siyah taytımı ve büyük boy kazağımı giydim.

Yatak odasına geri döndüğümde her şey tenimde tereyağı gibi hissediyordum. İyi niyet çantam köşedeki küçük masanın üzerinde duruyordu. Raina'nın kıyafetlerini almadan sadece aldıklarımı giyebilirdim ya da...

Hayatta bir kez karşılaşılabilir bu iyiliği kabul edebilir ve zengin bir doktorun kıyafetinin başka bir zengin doktoru tuvaletlerini temizlemem için beni işe almaya ikna etmesi için dua edebilirdim.

Misafir odasından çıkarken bir o yana bir bu yana baktım. Koridor hiç bitmeyecek gibiydi ve henüz kimsenin uyanmadığını düşündüm.

Parmak uçlarımda merdivenlerden inerken, yolun ortasında donakaldım.

Jax'in üzerinde ressam tarzı beyaz bir tulum ve aynı tuhaf beyaz sandaletler vardı ve elleri ve dizleri üzerinde tırbzanı yavaşça beyaz boyayla boyuyordu.

Boğazımı temizleyerek beceriksizce ayağa kalktım.

"Demi, günaydın." Şaşırdı ve hızla boya malzemelerini temizlemeye başladı.

"Günaydın. Lütfen durmayın; ben odama döneceğim." Kendimi telaşlanmış ve hemen rahatsız olmuş hissettim.

"Hayır, hayır. Bitirdim. Kai boya kalemlerini almayı seviyor..." Bir noktayı işaret etti. Garip olan, tırbzanın siyah olmasıydı, ama o onu beyaza boyamaya başlamıştı.

Çoğunlukla mücevher tonları ve daha koyu renklerden oluşan evin estetiğiyle bile uyuşmuyordu.

Çocuklarla hiç deneyimim olmamasına rağmen sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğun nasıl bir şey olduğunu biliyormuşum gibi küçük bir kakhaha attım.

Dürüst olmak gerekirse, aslında onlara katlanamıyordum. Onları sevimli, şirin ya da tatlı bulmuyordum; sadece biraz can sıkıcı olduklarını düşünüyordum ve belki de suçsuz oldukları düşüncesi beni korkutuyordu.

"Eşyalarını motelden aldım." Jax ayağa kalktı ve bana gülümsedi. Muhtemelen 1.80 boylarında, zayıf, koyu kahverengi saçlı ve koyu yeşil gözlüydü.

Bu gerçekten yakışıklı adamın, Twinkie ambalajlarının ve şarap şişelerimin utanmazca durduğu Super 7 moteline girdiğini hayal ederken içimde bir utanç hissettim. Ve kan. Çarşaflarımın üzerindeki kan lekelerini düşündükçe ürperdim.

"Teşekkürler." Aşağıya baktım ve merdivenlerden aşağıya doğru arkasından yürüdüm.

"Sorun değil," dedi ve sessizce ortadan kayboldu. Mutfağa doğru ilerledim ve saate baktım.

Saat 07:10. Bir süre sonra Jax yeniden ortaya çıktı ama yine o kalın dolgulu ayakkabılarla geldiğini nasıl duymadığımı fark ettim. Ellerini yıkamaya başladı, beyaz boya lavaboya damlıyor, su berraklaşana kadar sütlü bir karmaşa halinde birikiyordu. Suyu kapatmadan önce takıntılı bir şekilde tırnaklarının altını süngerle temizledi.

"Herkes'e yumurta beyazı sandviç söyledim. Umarım sizin için de sorun olmaz; genelde böyle yaparız."

Evet, hiç pişmediler.

"Kulağa hoş geliyor." Parmaklarımı gergin bir şekilde mermer tezgâha vurdum ve kendimi garip hissederek etrafıma bakındım.

Sanki tedirginliğimi hissetmiş gibi, "Raina birazdan dönecek. Kai'yi ziyaret için büyükanne ve büyükbabasına bırakacak ama işe gitmeden önce görüşmen için hazırlanmana yardım edeceğini söyledi."

Başımı sallayarak dudaklarımı yuvarladım. Jax'in ne iş yaptığını merak ettim.

"Gerçekten Ivory ailesi için çalışmak istiyor musun?" Yanıma geldi ve mutfak adasında benim durduğum taburenin en uzağındaki tabureye çöktü.

"Gerçekten bir işe ve yatılı bir pozisyona ihtiyacım var... dilenciler seçici olamazlar ve tüm bunlar. Doğruyu söylemek gerekirse, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Sandalyeyi çektim ve oturdum.

"Onlar..."

"Günaydın!" Raina yüzünde parlak bir gülümsemeyle belirdi. "DoorDash bunu bıraktı." Yiyecek dolu poşeti kaldırıp tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra aceleyle diğer tarafa geçip tabakları aldı.

"Nasıl uyudun, Demi?" Bir tabağı bana doğru kaydırıp kocasına baktı. Bu bakışın ne olduğunu bilemiyordum ama hiçbir şey olmadığı halde kendimi suçlu hissetmeme neden olan bir şeydi.

"Hayatımda hiç uyumadığım kadar iyi uyudum. Çok teşekkür ederim." Avokado ve ıspanaklı yumurta beyazı sandviçi kaldırdım.

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Raina bana bir fincan kahve uzattı ve kendi kahvesinden bir yudum aldı. "Peki, ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" diye merakla sordu.

"Ivor hakkında-" diye başladım ama Jax hemen sözümü kesti. "Kai," diye araya girdi.

Bu garipti. Raina, görüştüğümü bildiği aile hakkında konuşmak üzere olduğumuzu neden bilmiyor olabilirdi ki?

"Ah, Demi, keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydin. Seni çok severdi." Raina kahvesini içmeye devam etti. "Görüşmene hazırlanmana yardımcı olmak için sabah izin aldım."

"Oh, bunu yapmana gerek yoktu." Sandviçimin tamamını yedikten sonra başımı kaldırıp ona baktım. Raina el değmemiş yemeğini bana uzattı ve başını salladı.

"Doydum." Kahvesini kaldırdı. "Ve Demi, buna ihtiyacım olmadığını biliyorum ama gerçekten istedim." Gülümsedi ve kocasına doğru yürüdü. Bana doğru gelmeden önce eğilip onu öptü.

"İşini bitirdikten sonra ofisime gidebiliriz. Bir medi-spa'mız var, böylece yüz bakımı yaptırabilirsin, ben de ağdacı ve tırnakçı kadınımı işleri yapması için bizimle orada buluştururum."

Nasıl tepki vereceğimi bilemedim ve her zamanki gibi düşünmeden aklımdan geçenleri söyledim. "Bir temizlikçi görüşmesi için bunların gerekli olduğunu mu düşünüyorsun?" Garip bir kahkaha attım.

"Demi, sonunda istediğin iş için giyinmelisin, kalifiye olduğun iş için değil." Raina'nın yüzü değişti.

"Kimsenin size engel koymasına izin vermeyin. Kim bilir, belki orada temizlikçi olarak işe başlarsınız ve sonunda çok daha iyi bir işe girebilirsiniz. Dr. Ivory'nin birden fazla muayenehanesi ve işi var, bu yüzden seni kolayca terfi ettirebilir. Bilgin olsun diye söylüyorum, asistanlık için mülakata girerken yalan söylemene gerek yoktu."

Kendi hatamı fark ettiğimde yanaklarım utançla ısındı. "Tamam," diye cevap verdim nefesimin altında. Yani, o haklıydı ama ben Benim gibi liseden sonra hiç eğitim almamış bir kızın sihirli bir şekilde ortaya çıkıp Raina gibi olabileceğinden şüphe ediyordum.

Başarılı ve zengin insanlar her zaman yoksul, başarısız insanların motivasyonsuz ya da azimsiz olduklarını varsaymışlardır, ancak gerçek bu değildir. Çoğumuz asla onların sahip olduğu kaynaklara sahip olamazdık. İşte bu yüzden paçavradan zenginliğe hikayeleri özeldir; eğer bu sıradan bir olay olsaydı, bunu asla manşet olarak görmezdik.

Anlamadılar, çünkü hiç yaşamadılar ve asla yaşamak zorunda kalmayacaklardı. Ama lanet olsun, benim gibi serserilere motivasyon konuşmacısı gibi davranmaya bayılıyorlardı.

Omuzlarımı gevşeterek yemeğimi bitirdim ve iki büyük bardak su içtim.

Raina günlerce damlalıklarla su içmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Raina, iki gün yetecek kadar yemek yapmak için bir Twinkie'yi dörde bölmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Ama bunu söylemeyecektim; bunun yerine gülümseyecek ve onun iyilik perisi rolünü üstlenecektim.

Çünkü bu işe umutsuzca ihtiyacım vardı ve hayatımdaki diğer her şey gibi, tüm olasılıklar bana karşı yığılmıştı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM SEKİZ

Hani şu kız filmlerinde akılda kalıcı bir şarkı çalmaya başlar ve kız uzun merdivenlerden aşağı iner ve herkes onun nasıl anormal derecede çirkinlikten nefes kesici bir güzelliğe dönüştüğünü hayretle izler ya?

Şimdiye kadar o anlara gerçekten gülüyordum. Şimdi yaşıyordum. Tek eksiğim, merdivenlerin sonunda bir sporcu ve kamerasıyla fişkıran bir baba ve belki de *She's All That*'in tema şarkısıydı.

Sabahı HydraFacial, tüm yüzüme ağda, manikür, pedikür ve hatta fön çektirerek geçirdikten sonra, birkaç saat önceki Demi değildim.

Raina'nın göz alıcı, beyaz iki parçalı Dolce and Gabana blazer ceket ve pantolonuyla merdivenlerden inerken kendimi onun kıyafetlerine layık hissediyordum. Raina merdivenlerin sonunda Jax'le birlikte bekliyordu, elleri yanaklarında, hayatımda gördüğüm en gururlu gülümsemeyle heyecanla duruyordu.

Kai şanslı bir çocuktü. Eminim ona katılım ödülü için parti veren anne de o olurdu.

Kendimi biraz garip hissederek gözlerimi kaçırdım, Jax de öyle yaptı. "Demi! Bir tanrıça gibi görünüyorsun." Raina elimi çekiştirdi ve beni döndürdü. "Jax, muhteşem görünmüyor mu?" diye bağırdı.

"Mm-hmm... güzel görünüyorsun, Demi." Cümlesinin ortasında boğazını temizlemesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu.

Çıplak ayaklarıma bakarak onları içeri çevirdim ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Hadi sana ayakkabı bulalım. Geç kalmanı istemeyiz." Raina beni ailelerinin canlı ve renkli fotoğraflarıyla kaplı uzun bir koridora doğru çekti.

"Al, Jax'e bunları senin için aldırđım." Çamur odasına girdiğimizde bana bir kutu uzattı.

Merakla kapağıını açıp içindekilere baktım. Altları kalın dolgulu, düz beyaz ayakkabılardı. Neredeyse Jax'in giydiğı ayakkabılara benziyordu.

"Teşekkürler." Nankörlük etmek istememiştim ama işte buradaydım, kötü kaltak hisleri hissediyor ve huzurevi Bertha'ya ait ayakkabılara bakıyordum.

"Biliyorum, biliyorum; sevimli değiller. Dinle Demi, keşke sana yatılı kalabileceğın bir iş teklif edebilseydim ama yok. Ivory ailesi senin için harika bir fırsat ama onlar çok... özel insanlar ve..." Raina durakladı ve büyük duvar saatine baktı. "Gitmen gerek. Bunları giy ve sorularına kısa cümlelerle cevap ver. Çok fazla geçmiş anlatma ve onlara seninle tanıştığımızı söyleme. Onlar gülünç derecede özel insanlar ve bu şansınızı azaltabilir. İyi şanslar."

Söylediklerini nasıl yorumlayacağımı bile bilmiyordum ama istemeye istemeye ayakkabılarımı giydim ve Raina beni garajdan dışarı çıkarırken ona teşekkür ettim. Evinin önüne geldiğimde bir eliyle gözlerini kapattı, diğeri eliyle de işaret etti.

"Mahallenin karşı ucundaki تنها tepede bulunan ev; bembeyaz olan. Orası Fildişi evi. Zile basarsan seni içeri alırlar. İyi şanslar, tatlım. İşin bitince geri dön; nasıl gittiğini duymak istiyorum."

"Sürekli vaktini almak istemiyorum." Güneş tam tepemizdeyken gözlerimi kısarak Raina'ya baktım.

"Hayır, sorun değil. Bugün izin aldım ve dürüst olmak gerekirse, eğer işi alırsan, yaşayacak güvenli bir yerin olduğunu bileceğim ve eğer alamazsan... Eh, geçici bir yer bulmana yardım edebiliriz." Dudaklarını birbirine doladı ve gülümsedi. "Şimdi git, Dr. Ivory son derece dakiktir." Bana başıyla onay verdi.

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakarak, düzgün bir şekilde döşenmiş araba yolundan yürümeye başladım ve son derece bakımlı çimlerin yanından geçen kaldırıma doğru ilerledim.

Canlı çiçekler, parlak yeşil çimenler ve alçı evler sokakta düzgün bir şekilde sıralanmıştı. Mahalle zaten kapılıyken birçoğunun evinin önünde kapı olması beni güldürdü. *Paranoyak olmaktan bahsediyoruz.* Ama yine de, elmaslar ve altınlar arasında muazzam bir malikanede yaşasaydım ve iğrenç bir uyuşturucu evinde hiç bağlanmamış olsaydım, sanırım ben de paranoyak olurum. En korunaklı insanların en çok korkanlar olması ironiktir. En çok onlar korkuyor çünkü kaybedecek en çok şeyleri var.

Ayakkabılarıma baktığımda betona karşı hiç ses çıkarmadıklarını fark ettim. Sanki havada yürüyormuş gibiydim.

Zengin insanların şeyleri. Sinirlerim tamamen bozulmuştu ve Raina kalın siyah saçlarımı düzgün bir topuz yapmam için ısrar ettiği için minnettardım, yoksa terlemeye başladığım ensemeye yapışacaktı.

O kadar sıcak bir gün bile değildi. Sonbahar resmen gelmişti ve ağaçlar zengin kırmızılar ve sıcak sarı tonlarıyla renk değiştirmeye başlamıştı. Yapış yapış olan nemle dalga geçen bir damla keskin, serin hava vardı.

Güneş, caddeyi kaplayan ağaçların arasından parılıyordu. Böyle bir zenginlik ve prestijle yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Hiçbir zaman yiyecek ya da su konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağınızı bilerek pelüş bir yatakta uyumak nasıl bir şey olmalı? Asla kaçmak ve saklanmak zorunda kalmayacaksınız. Asla kaçırılmayacaksınız, satılmayacaksınız ya da dövülmeyeceksiniz.

Sadece var olur ve mutlu olursunuz. Zorlandığınız hayat için savaşmak zorunda değilsiniz.

Ve eğer mutlu değilseniz, onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacak zenginliğe sahipsiniz.

Sokaktaki en büyük evin etrafını saran devasa kapının önüne geldiğimde şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Beyaz Saray gibiydi. Kelimenin tam anlamıyla. Kapı beyazdı ve ev de bembeyaz bir sıvaydı. Bahçe, canlı yeşil çimler ve açan beyaz çiçeklerle tertemiz durumdaydı.

Gözlerimi önümdeki konaktan ayırıp kıyafetime baktım. Bu garipti, değil mi? Demek istediğim, bu ailenin ciddi bir fetişi vardı.

beyaz renk.

"Fildişi Ev'e hoş geldiniz," diye bir ses beni irkiltti ve kalbim küt küt atarak hızla etrafıma bakındım.

"Hanımefendi, randevunuz var mı?" diye yankılandı ses.

Etrafıma bakınırken, bana doğru çevrilmiş kameralara ve içinde hoparlör bulunan küçük bir kutuya göz attım.

"Oh... um, evet. Yani, *evet*. Ben Demi Rao'yum." Sözlerim de hissettiklerim kadar kararsızdı.

Başka bir şey konuşulmadı ve en az üç dakika geçmiş olmalıydı, ama tam gözlerimi kısmış gitmeyi düşünürken kapılar yavaşça açılmaya başladı. Çoğu kapının aksine, ses yoktu - gıcırdama ya da çizilme yoktu - sadece onu kesen ağır metalin etrafındaki havada hafif bir kayma vardı.

Hayatta öyle anlar, öyle kavşaklar vardır ki, orada durup bir o yana bir bu yana bakar ve bir yolun ihtiyacımız olan, diğerinin ise istediğimiz yol olduğunu biliriz.

Sorun şu ki, bazen ihtiyacımız olan yol, bize en çok zarar veren yoldur. Hayatın bize karşı işlemesi gerçekten adil değil ve biz bunun farkına bile varmıyoruz, ta ki içinde olmaya zorlandığımız durumlara düşene kadar. Bizi ölümcül bir kasırga gibi saran ve sonunda içinden çıktığımızda elimizde kalan tek şey muazzam bir yıkım olan durumlar. En kötüsü de, içimizdeki sirenleri dinlemiş olsaydık, belki de fırtınadan ve sonrasında kaçınabileceğimizi bilmektir.

Pürüzsüz kaldırımda yürürken, hava sıcak olmasına rağmen tüm vücudum üşüyordu. Gergindim, biliyordum. Ama bunun nedeni sadece düzenli bir gelirim ve yaşayacak bir yerim olması için son şansım olması değildi; aynı zamanda sezgilerimin bana sürekli geri dönüp gitmemi söylemesiydi.

Bir şeyler ters gidiyordu, bu his hissediliyordu. Dört yıl önce alınıp küçük bir odada tutulduğumda çok güçlü bir sezgi duygusu geliştirmiştım. Sonunda dehşete kapılmadan uykuya dalabilmemin yolu buydu; neyin gelmekte olduğunu bilmemin yolu buydu.

Bugün her şey fırtına öncesi gibi hissediyordunuz ve şemsiyenizi evde bırakmıştınız.

Kötü bir şeyin yaklaştığını biliyorsunuz ve hazırlıksız olduğunuzu da biliyorsunuz ama yine de gidiyorsunuz. Bembeyaz devasa kapıların önünde durdum ve parmağım daha küçük kapı ziliyle buluşamadan bir adam kapıları açtı.

"Bayan Rao, içeri gelin. Ivory'ler sizi bekliyor." Eldivenli elini bana doğru salladı, diğer elini de arkasına sakladı.

Arkayı dön, bir fısıltı kulağımı sıyırdı, ama yapmadım. Yapamadım. Başka seçeneğim yoktu.

İçinde bulunulabilecek en kötü konum, seçeneksiz bir insan olmaktır; çünkü bu, başkalarının sizin adınıza karar verebileceği anlamına gelir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM DOKUZ

"Bayan Rao, ben Bradley. Dr. ve Bayan Ivory Orkide Odası'nda oturuyorlar." Karşımdaki adam parlak yeşil gözleri ve özenle taranmış platin sarısı saçlarıyla beni dikkatle süzdü.

"Teşekkürler." Başımı salladım. *Orkide Odası mı? O da neydi öyle? Kim evindeki odalara isim verir ki?*

Bradley uzun bir koridorda hızla ilerlerken ben de adımlarımı hızlandırdım. Gözlerim her yöne dalıp gidiyordu. Her şeyi özümseyemedim ama fark ettiğim tek şey şu ana kadar gördüğüm her şeyin beyazın tonlarında olduğuydu -krem, beyaz, fildişi ve en açık bej. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf evdi ama yine de bir şekilde muhteşemdi. Dar bir koridordan hızlıca sağa döndüğümde, duvarlar sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. Her iki tarafta da mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş, net yüzler ya da insanlar değil, daha ziyade ne olduğunu anlayamadığım bulanık görüntüler içeren siyah-beyaz resim çerçeveleri sıralanmıştı. Bir tanesini incelemek için yavaşladım.

"Ne-"

Bradley kapalı bir kapının önünde dururken, "Şimdi gelmen senin yararına olacak," diye sinirli bir şekilde bana ateş etti.

"Özür dilerim, ben sadece... Nedir...?" Önümdeki görüntüyü işaret ettim. Yüzünün etrafında uçuşan açık renk saçlarıyla kaçan bir insana benziyordu ama emin olamıyordum.

"Dinleyin Bayan Rao, sorulacak hiçbir soru yok. Dr. ve Bayan Ivory size ihtiyaçları olan şeyleri soracaklar, ama bunun ötesinde

işgüzar baş belası." Başını salladı ve gözlerini bana dikti. "Tamam." Kimdi bu adam? Buradaki rolü neydi? Bir uşak.

Hepimizin bir ipucu oyununda falan olduğumuzu mu sanıyordun?

Yüzümde büyüyen gülümsemeyi geri püskürtmek zorunda kaldım. Bradley iki eliyle kapı kollarını kavradı ve yavaşça açtı.

"Önden buyur." Gözleri tüm vücudumda ürpertici bir şekilde gezindi ve bende onun gözlerini oyma isteği uyandırdı.

Tam önüne geldiğimde, tüm vücudumun gerilmesine neden olan memnun bir iç çekti. *Göt herif.*

Odaya girer girmez gözlerimi kısıtım. Güneş, tam önümdeki geniş pencerelerden ısıllı ısıllı parlıyordu. Ama önümdeki çift beni hafifçe tökezletti.

Oturdukları koltuktan kalktılar ve aynı anda gülümsediler. Kadının gözleri hâlâ bana çok yakın duran Bradley'e kaydı.

"Bradley, sana ihtiyaç yok," dedi kadın başını hafifçe sallayarak. Hemen arkasını döndü ama gözüme bir şey takıldı ve dönüp ona baktım.

Ayakkabıları... Jax'in giydiği kalın tabanlı beyaz ayakkabıların aynısıydı. Tamamen sessiz.

"Bayan Rao..." Önümdeki kadının sesi düşüncelerimi böldü ve yavaşça arkama dönüp önümdeki çifte baktım.

Architects Digest'in kapağında olabiliyorlardı. İkisi de tamamen, doğal olmayan bir şekilde güzeldi.

Bayan Ivory krem rengi bir elbise giymiş, açık pembe ruj sürmüş ve sarı saçlarını kısa, düzgün bir şekilde kestirmişti; Dr. Ivory ise uzun boylu, geniş omuzlu ve sarı, neredeyse beyaz saçlıydı. Bayan Ivory'den biraz daha fazla bronzlaşmıştı, ki kadının doğrudan güneş ışığı görmemiş gibi görüldüğünü düşünürsek bu hiç de zor değildi. Kolaylıkla Edward Cullen'ın biyolojik ebeveynleri olabiliyorlardı.

"Merhaba." Kurumuş dudaklarımı yaladım ve gergin bir şekilde birbirine sürttüm. "Gel, otur hayatım," dedi gülümseyerek, ama yüzünde hiç Yüzündeki hareket.

Hayal edebileceğimden daha yavaş yürüyerek, çiftin oturduğu kanepenin karşısındaki aksanlı koltuğa oturdum. Önümde porselen bir çaydanlık ve çeşitli unlu mamuller özenle dizilmişti.

"Bayan Rao, ben Daphne Ivory ve bu da kocam Ian Ivory-" Kocası boğazını temizleyince kadın ellerini oynattı. "Dr. Ian Ivory," diye düzeltti.

"İkinizle de tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Bana sadece Demi diyebilirsiniz." Titremeyi engellemek için ellerimi birbirine kenetledim.

"Ve bana sadece Daphne diyebilirsin." Gülümsedi ve bir fincan çay doldurup bana doğru kaldırdı.

"Bu, şefimiz Margot'nun bahçemizden topladığı bitkilerle burada yaptığı güzel bir karışım." Daphne narin çay fincanını tuttuğumda bıraktı. Bembeyaz giyinmiş ve bembeyaz bir sandalyede otururken koyu çayı içmek istemiyordum ama beni dikkatle izliyorlardı, bu yüzden hızlı bir dua ettim ve bir yudum aldım.

"Mmm... vay canına. Bu gerçekten çok iyi." Çayın bu kadar tatlı olmasına şaşırmıştım.

"Beğenmenize çok sevindim." Daphne, yüzünü büyük ölçüde soğukkanlı tutan kocasına gülümsedi.

"Demi, sana birkaç soru sormak istiyoruz." Dr. Ivory sırtını dikleştirdi ve giydiği açık bej pantolonu fırçaladı. Kıyafetlerindeki renk tonları için minnettardım, yoksa bir tür tarikatın ortasında olduğumu düşünebilirdim.

Bazen motelin televizyonunda altı bölümlük polisiye diziler izlerdim, bu yüzden aklım hep en kötü senaryoya giderdi ve çünkü hayatım hep en kötü senaryoya dönüşürdü.

"Elbette." Bacağımı diğerinin üzerinden geçirdim ve çay fincanını dikkatlice mini tabağa yerleştirdim.

"Lütfen tam adınızı ve doğum ayınızı belirtin." Bu soru bana çok tuhaf gelmişti, özellikle de soruluş şekli.

"Demi Rao ve benim doğum ayım Haziran."

Başını sallayarak elindeki kâğıt yığınınına baktı. İçlerinde ne vardı? Hiçbir kaydım yoktu. Yani, son dört yıldır Demi bile değildim.

"Nerede doğdun?" Dr. Ivory sıfır duygusallıkla sordu.

"Aslında Hindistan'da doğdum ama küçükken buraya taşındık, o yüzden pek bir şey hatırlamıyorum bile." Omuz silkdim.

"*Burası* neresi?" Dr. Ivory, delici yeşil gözleri içime işlerken kaşlarını çattı. Her zaman yeşil gözlerin nadir olduğunu düşünmüştümdür. Ama Bradley, Daphne ve Ian'ın hepsinde vardı.

"Gatlinburg, Tennessee'de büyüdüm."

"Gatlinburg'a bayılırız. Ne kadar doğal bir dağ kasabası." Daphne bana doğru bir gülümseme gönderdi.

"Evet..." Hâlâ bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi bana bakan Dr. Ivory'ye dönüp bakmadan önce ekledim.

Buraya temizlikçi pozisyonu için geldim; ameliyat partneriniz olmaya çalışmıyorum.

"Seni Charlotte'a ne getirdi?" Elindeki kâğıt yığını yere bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

"Tennessee artık evim gibi gelmiyordu," diye dürüstçe cevap verdim. Yani, biraz dürüstçe. Doğrusu, dört yıldır evim değildi. Evin rahatlığını sağlamak yerine, benim için en hain anıları barındıran yerdi.

Hayatım için savaştığım ve zar zor hayatta kaldığım yerdi. Hatta çoğu gün yaşadığımı bile hissetmediğim için hayatta kalmak doğru kelime olmayabilir.

"Bize ailenizden bahsedin..." Daphne bana dönmeden önce kocasına baktı.

"Oh..." Bunların bu iş pozisyonu ile ne kadar ilgili olduğunu bilmiyordum ama yine de burada, bu devasa malikanede onlarla birlikte yaşayacaktım, bu yüzden sanırım içeri girmesine izin verdiğim kişilere de dikkat etmeliydim.

"Annem ve babam... Şey, ikisi de öldü. Ve hiç kardeşim yok." Dilimi ısırardım, gözlerimde midemi bulandıran bir acı hissettim.

"Ah canım, bunu duyduğumuza çok üzüldük." Daphne, sanki yeni tanıştığı bir yabancıya geçmişinin acısını fiziksel olarak hissediyormuş gibi elini kalbinin üzerine vurdu.

"Teşekkürler." Başparmağımın tırnağını soymaya başladım ve gözlerimi yere indirdim. Burada oturup gerçek anlamda son umudumun önünde ağlayamazdım.

"Demi, Ivory House'da sıkı bir yönetimimiz var." Dr. Ivory kabaca konuştu. "Gizlilik bu pozisyonun en önemli unsurlarından biri. Senden evimizin yakın ailemiz dışında hiç kimse tarafından görülmeyen belirli alanlarını temizlemen beklenecek. Bizimle birlikte yaşayacaksınız, size bir oda, özel bir banyo, yemek ve maaş verilecek. Sizden bir belge ve Gizlilik Sözleşmesi imzalamanız istenecek. Eğer herhangi bir şey paylaşırsanız, yani *herhangi bir şey*, yasal işlem başlatacağız. Anladınız mı?" Dr. Ivory ve Daphne dikkatle bana bakıyorlardı.

"Evet, tabii ki." Hevesle başımı salladım.

"Ev idaresi konusunda deneyiminiz var mı?" Kocasının ağzını açarken Daphne araya girdi.

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Evet."

Biraz doğruydu. Temizlik yapmaya, yemek pişirmeye ve her şeyi bir başkasına göre yapmaya zorlandım. "Başka her şeyi öğrenebilirim. Çabuk öğrenirim ve..." Endişeyle kekeleydim.

"Demi." Dr. Ivory elini kaldırdı. "Daha alçak sesle konuşmayı öğrenmelisin."

Ve size bir üniforma verilecek, bununla birlikte... Şey, siz biraz..."

Daphne, "Normalde işe alacağımız kişilerden *farklı*," diye ekledi ve bir tabak kurabiye kaldırdı.

Kızılderili olduğum ya da kahverengi tenli olduğum için, tamamen beyazlardan oluşan güvenli sığınaklarında anormal bir şekilde öne çıktığımı mı ima ediyorlardı?

"Özür dilerim... Anlamadım?" Sorguladım.

"Demi, bu işi ne kadar çok istiyorsun?" Dr. Ivory gözleri kararırken sordu.

"Dr. ve Bayan Ivory, benden istediğiniz her şeyi yapacağım... çünkü bu işe ihtiyacım var. *Gerçekten* ihtiyacım var."

"Pekala, karar verildi. İşe alınıyorsunuz, Bayan Rao," dedi Dr. Ivory hızla ve bu beni tamamen şaşırttı.

"Bir dakika? Gerçekten mi?" Başımı öne eğdim ve önümdeki çiftin arasına baktım.

Daphne ayağa kalktı ve kollarını açtı. "Tatlım, Dr. Ivory ve ben asla şaka yapmayız. Bradley gizlilik anlaşmamızın üzerinden geçmek için sana misafir odasına kadar eşlik edecek, sonra da eşyalarını alman için seni götürecektir. İki gün içinde işe başlayabilmeniz için hemen taşınmanızı istiyoruz. Yarın malikaneyi gezebilirsiniz."

Gizlilik anlaşması mı? O da neydi öyle? Odanın etrafına ve önümdeki çifte baktım. Bir eczaneden çaldığım yontulmuş siyah ojeyi soymaya başladığımda gözleri bana delici geliyordu. *Çıplak tırnak beklediklerini unutmuştum*. Birden Dr. Ivory'nin gözleri altımızdaki açık renkli ahşap zemine kaydı. Yanakları kızarmaya başladı ve Daphne'nin gözleri onunla yer arasında gidip geldi.

Ne oluyor?

"Bradley!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki tökezleyerek geri çekildim.

"İan..." Arkamdaki kapı açıldığında Daphne onun kolunu tuttu ve Bradley hızla içeri girdi.

Patronuna dönmeden önce bana kızgın bir bakış fırlattı. "Evet, efendim?"

Ian yutkundu ve sert bir nefes verdi. "Düzelt şunu," diye homurdanarak ayaklarımın yanındaki zemini işaret etti. Yüzü kıpkırmızıydı, elleri sıkıca titriyordu.

Yumruklar.

Bradley önce bana, sonra da ayaklarımın dibindeki yere baktı. Bir an içinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve emeklemeye başladı. *Sürünmeye*. Yetişkin bir adam ormandaki hızlı bir yırtıcı gibi bana doğru sürünmeye başladı. Kalbim çarpmaya ve kulaklarım uğuldamaya başladı. Neler olduğunu anlamamıştım. Ellerimi birbirine kenetledim ve bacaklarım aksanlı sandalyeye çarpana kadar birkaç adım geri attım.

Bradley telaşla yerdeki oje parçalarını toplamaya başladı ve onları avucunun içine yığıdı. Gözlerim yüzümden fırlayacakmış gibi oldu.

Platin sarısı saçları hiç kıpırdamıyordu; belli ki saçları ağır bir jöleyle özenle toplanmıştı. Cila kalıntısı kalmadığından emin olmak için defalarca yere sürdüğü parmakları titriyordu.

O anda, utancımın kapıdan kaçmam gerektiğini hissettim. Ama yapamadım.

Bunun yerine, Bradley ayağa kalkıp ellerini birleştirene ve Ivory'lerle yüzleşmek için ayaklarının üzerinde dönene kadar orada durdum.

"Başka bir şey var mı, Dr. Ivory?" Başını hafifçe eğdi.

Dr. Ivory'nin yüzü pancar gibi kızarmıştı ve Daphne elini kaldırıp başını okşadı.

"Hayır," diye tısladı Dr. Ivory ve sanki bir köylüymüş gibi elini Bradley'ye doğru salladı.

Bradley başıyla onayladı ve hızla odadan çıktı. Şişmiş yanaklarımdaki nefesi bırakarak dudaklarımı yaladım, kendimi çok rahatsız hissediyordum.

"Dr. Ivory, Bayan Ivory... Çok özür dilerim. Sinirsel bir alışkanlık-"

"Tırnaklar temiz tutulmalıdır. *Sen* de temiz tutulmalısın." Dr. Ivory kaşlarını çattı ve karısına baktı.

"Umarım onun hakkında haklısındır." Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. Ancak ana kapıdan çıkmadı, yan kapıdan girdi ve kapı kapandığında onu titizlikle korunan arka bahçeden geçerken gördüm.

"Huzur bahçesine gidiyor. Çabuk öğrenmelisin, Demi. Fildişi Malikânesi'nin kurallarını kesinlikle çabucak öğrenmelisin... sanki hayatın buna bağlıymış gibi." Daphne dudaklarını büzdü ve ben ağzından çıkan kelimeleri işlerken, dudakları dikleşerek bir gülümsemeye dönüştü.

"Evine hoş geldin, sevgilim." Kollarını ardına kadar açtı ve o anda neye bulaştığımdan emin değildim.

Ama hayatım tam anlamıyla buna bağlıydı.

Sadece henüz ne kadar büyük olduğunu bilmiyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON

Dr. ve Bayan Ivory ile tanıştığım geniş odadan ayrıldıktan sonra Bradley beni başka bir odaya ulaşana kadar farklı bir koridorda yönlendirdi. Bu oda estetik açıdan evin geri kalanından tamamen farklıydı. Duvarlar koyu, ürkütücü bir kırmızıya boyanmıştı ve devasa siyah bir masanın arkasında, şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı şey olan kirli beyaz bir duvar vardı.

"Bu da ne?" Ben özenle hazırlanmış duvarı işaret ederken sessizce kâğıt yığınlarını sıralayan Bradley'e baktım.

Boğazımı temizleyerek ve sessizlikten huzursuz olarak, beni masanın karşısındaki, metal parçalarla çevrili büyük, kavisli siyah deri koltuktan ayıran sandalyeye çöktüm. Gözlerimi, üzerinde hafif bir parlaklıkla bir araya getirilmiş kirli beyaz nesnelerin dokulu parçalarından oluşan duvardan alamıyordum.

Garip bir şekilde güzeldi.

"Conrad evrak işlerinin ayrıntılarını görüşmek üzere birazdan burada olacak." Bradley sonunda başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yeşilin o kadar soluk bir tonundaydı ki, neredeyse gözlerinin akları bulanıklaşıyordu. "Umarım son kıزدan daha iyi olursun." Dilini şaklattı ve gitmeden önce beni bir kez daha incelerken uzun, dramatik bir iç çekti. Ayaklarının yerde süzülüşünü izledim, kalın platform ayakkabıları yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

"Conrad kim?" Arkasından seslendim ama vücudunun yarısı çoktan kapının dışına çıkmıştı. Durakladı ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Bunu yaparken tek görebildiğim buz gibi gözlerinden bir parçaydı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve oturduğum yerden kalktım. Odanın diğer tarafındaki raflarda sıra sıra tıp kitapları düzgünce dizilmişti. Parmağımı kitapların sırtlarına sürterek başımı eğdim ve altın renkli sözcüklere gözlerimi kısarak baktım.

"Ortopedik Cerrahi Temelleri: Omurga," Yüksek sesle okudum ve çekiştirmeye başladım.

"Hey," diye yankılandı omzumun üzerinden bir ses. Dondum kaldım ve karşımdaki adama bakarken raftan yarıya kadar inmiş olan dev ders kitabı gürültüyle yere düştü.

Uzun boylu, geniş omuzlu, açık kahverengi saçlı ve teninde göze çarpan viski rengi gözleri vardı.

Evdeki diğer herkesin aksine, tepeden tırnağa beyaz giymemişti; orman yeşili bir V yaka ve yıpranmış bir kot giymişti. Bir reklamda elinde bir şişe Armani kolonyasıyla yatta poz veren adamlardan birine benziyordu.

"Ben Conrad Ivory." Elini uzattı ve ben orada donmuş bir şekilde durmaya devam ederken çenesi hafifçe kasıldı.

Boğazını temizleyerek derin bir nefes aldı. "Sen Demi'sin, değil mi? Yeni temizlikçi?"

"Evet." Elini hızla onun elinin içine soktum ve sıktım. Benim titreyen elimin aksine onunki sabit ve sıcaktı.

"Bu işi istediğine emin misin? Pek..." diye başladı, elimi gereğinden uzun süre tuttu.

Elini çekerek parmaklarımı birleştirdim. "Ne gibi görünmüyorum?" Ona baktım. Benden çok daha yaşlı olamazdı.

Omuz silkerek vücuduma hızlı bir hareket yaptı. Kollarımı göğsümde kavuşturup burnumu kıvırdım.

Tekrar göz teması kurmaya başladığında hafif bir kahkaha attı, bu kahkaha kendi gülümsememi ısırma neden oldu.

"Seni süzmüyorum, gerçekten. Sadece senin gibi tasarımcı kıyafetleri giyen bir kızın neden tuvaletleri ovmak ve çamaşır yıkamak istediğinden emin değilim, özellikle *de burada*..." Cümlesinin son iki kelimesinin tereddüt dolu olduğu gözümden kaçmadı.

"I..." Utanç vücuduma yayıldı. "Bu kıyafetler benim değil." Conrad oldukça basit bir kıyafet giymiş olmasına rağmen

Amerika'nın çoğunluğu için bir aylık kiradan daha pahalı.

Örölmüş dudaklarının arasından küçük bir gülümseme çıkarken yavaşça başını salladı. "Bunu bilmek gerçekten güzel, çünkü dürüst olmak gerekirse, tasarımcı bir hayaleti soymuşsun gibi görünüyor..." Kaşlarını kaldırdı ve ben de bana hiç uymayan bembeyaz kıyafetime bakıp gülmekten kendimi alamadım.

Conrad'ın yüzü kahkahalarımı bastıramayarak beni izlerken daha büyük bir gülümsemeyle aydınlandı.

"Bu... bu gerçekten komikti." Kahkahamın ortasında tükürüğümle boğulurken öksürdüm.

"Vay canına, teşekkürler... Çoğu kız bana şarap içirip yemek yediriyor, sonra da kendilerini kötü hissedip esprilerime gülüyormuş gibi yapıyorlar." Omuzlarını hafifçe kaldırarak ellerini ceplerine soktu.

Kollarımı ovuşturarak kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Birden gözlerim yerde duran cerrahi ders kitabına takıldı. Yere eğilip dikkatlice aldım ve kapatmadan önce sayfaları düzeltmeye çalıştım. Kaşlarımı çatarak Conrad'ın da kalın dolgulu ayakkabılar giydiğini fark ettim. Onunki spor ayakkabıya benzese de, aynı beyaz tonundaydı ve aynı kalın, güçlendirilmiş tabanlara sahipti.

Yavaşça ayağa kalkarak ders kitabını raftaki boşluğa dikkatlice yerleştirdim ve Conrad'a döndüm.

"Sen de mi doktor olmak istiyorsun?" Sadece aklımda dolaşan tüm çılgın soruları sormamı engellemek için sordum.

"Yapmak zorundayım." Conrad omuz silkti ve saçlarını alnına doğru itti.

"Zorunda mısın?" Kaşlarım havaya kalktı. Üzerinde tamamen kontrol sahibi olduğunuz bir şeyle ilgili bir soruya cevap vermek için ne kadar tuhaf bir yol.

"Evet, yani, ben babamın müsrif oğluyum. Onun-" Conrad cümlesinin ortasında durdu ve dudaklarını yana doğru kıstı. Babasının özel muayenehanesini kastettiğini tahmin ediyordum. Bu devasa mülkün etrafına bir göz attığımda onu suçlayamadım.

"Peki ya sen? Bana hiç cevap vermedin. Senin gibi bir kız neden böyle boktan bir işi yapmak istesin ki?"

Cevabımı düşünürken gözlerimin boşlukta dolaşmasına izin verdim. Nasıl yalan söyleneceğini pek iyi bilmiyordum. Demek istediğim, benim gibi bir kız - yıllardır küçük bir dolapta başka bir kızla yaşayan; kız kardeşim olan ve benim başıma gelmesin diye her gün saldırıya uğramasını izlediğim bir kız; benim gibi bir kız

Bir süre daha yemek çıkmazsa diye kırıntıları küçük bir peçeteye saklayan ben...

"Üniversite için para biriktiriyorum." Yalan söyledim, yalan dudaklarımdan çıkar çıkmaz yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Oh, öyle mi?" Conrad bana gülümsedi. "UNC'ye gidiyorum. Uzun bir yaz tatili için geldim. Oraya başvurmalısınız. Belki bir tur falan istersen..." Elini endişeyle saçlarının arkasında gezdirdi ve ben de ortaya çıkmaya çalışan aptal sırıtışımı gizlemek için dudaklarımı birbirine dolamaktan kendimi alamadım.

Birden bir uğultu duydum ve irkildim. "Conrad. Baban belgeleri bir an önce imzalayıp kendisine getirdiğinden emin olmak istiyor. Sabırsızlanmaya başladı. Düşürdüğü kitabı da getirmemi söyledi. Muhtemelen hasar gördüğü ve kirli zemine değdiği için değiştirmesi gerekiyor."

Gözlerim odanın içinde gezindi. Dr. Ivory kitabını düşürdüğümü nereden bildi? Nasıl...

Kendime sarılırken bir şey fark ettim.

İzleniyoruz.

BÖLÜM ON BİR

Conrad sesini ve tavırlarını değiştirirken masanın karşısında otuyordum. Gözleri odanın köşesindeki bir şeye kilitlenmişti ama görüş alanını takip edemeyecek kadar rahatsızdım, özellikle de boğazını temizlemeden önce bir süre daha bana baktığında.

"Ivory ailesi için çalışmak, gizliliğin bir numaralı öncelik olduğu anlayışıyla birlikte gelir. Bu duvarlar arasında duyabileceğiniz veya görebileceğiniz hiçbir şeyi kimseyle paylaşamazsınız. Eğer paylaşırsanız, bunun sonuçlarının çok ağır olacağını bilin." Omurgasını dikleştirdi ve gözlerini önündeki ağır kâğıt yığınınından ayırmadı.

"Bu işi alabilmek için kabul etmeniz gereken birkaç kural var. Onları okumanıza izin vereceğim, eğer benim-"

"Hayır, sorun değil. Yapabilirim..." Basit bir belgeyi bile okuyamadığımı düşündüğü için utandım.

IVORY ESTATE RULES

- **Gizlilik.** Tanık olduğunuz hiçbir Şey ev içinde veya dışında tekrarlanamaz.
- **Onaylanmadığı sürece herhangi bir koku, makyaj veya aksesuar kullanmamalısnız.**
- **Tamamen beyaz giymelisin.**
- **RİA taktırmaya istekli olmalısınız.**

Bir dakika. *Ne?* İlk dört kuralı tekrar okurken gözlerimi kısıtım. Yani, koku ve makyajı biraz anlayabiliyordum, çünkü belki aileden birinin bazı kimyasallara alerjisi ya da hassasiyeti vardı? Ya da belki de bembeyaz bir evde makyajın herhangi bir Şeye bulaŐması riskini almak istemiyorlardı. Temizlik yapacağım için aksesuarlar bile anlaŐılabılırdi. Bembeyaz giyinmek tuhaf görünüyordu ama iŐverenlerin üniformaları vardı. Ama neden bir RİA zorunlu olsun ki?

Conrad'a baktım, o da hemen elindeki kaleme baktı. "Açıklayabilir misin..."

"Dört numaralı kural mı?" diye hemen acı içinde sordu.

"Mmm-hm." Boğazımı temizledim ve önümdeki su bardağına baktım.

"Bunu içebilir miyim?"

"Oh, evet. Tabii ki. Bu senin için." Bardağı kaptığım gibi elim titredi ve suyun boğazımdan aşağı süzülürken çıkardığı sesin aşırı farkında olarak hızla uzun bir yudum aldım. Bardağı mermer altlığa geri koyarken Conrad'a baktım.

"Yani sen... Sanırım... Yani hamile kalıp çalışmayı bırakmayasın diye. Ailem çalışanlarını uzun süre yanında tutmayı sever." Sanki bu garip açıklamaya kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Ama garip miydi? Demek istediğim, bu aile açıkça delicesine zengin ve özeldi. Eminim, yüklü bir maaş çeki ve yaşanacak güzel bir malikane karşılığında süslü çerçevelerin tozunu almak için aşağıdaki satırı seve seve imzalayacak bir dizi çaresiz, işsiz insan olurdu.

Patronunun oğlunun göz alıcı olmasından bahsetmiyorum bile. Sersemlediğimi fark ettiğimde yanaklarım ısındı. "Bu mantıklı." Dudaklarımı birbirine doladım ve kuralların geri kalanını okumaya devam ettim.

- **Mülkün Orkide bölümündeyken konuşmamalı veya herhangi bir bedensel ses çıkarmamalısınız.**

Bedensel sesler mi? "Ya hapşırmam gerekirse?" Beşinci kuralı işaret ettim ve yaklaşan kahkahamı bastırırken Conrad'a baktım.

"Yapamazsın. Orkide bölümünde tek bir ses bile çıkaramazsın, Demi. Bu sana *her şeye* mal olur." Conrad gülümsemedi, gözlerini kırpmadı; sadece bana boş boş baktı. Ama sonra bir şey fark ettim. Bana bakmıyordu... arkama bakıyordu. Onun görüş açısını takip ederek yavaşça döndüm ve elimi göğsüme vurdum.

Dr. Ivory.

Beyaz önlük giymişti, başında küçük beyaz bir ameliyat başlığı ve dirseklerine kadar uzanan beyaz eldivenleri vardı. Oğluna bakarken alnındaki çizgiler kırışmıştı. "Neden bu kadar uzun sürdü, Conrad?" Sesi rahatsız edici derecede alçaktı. "Aslında bugün başlamasına ihtiyacımız var."

Benim hakkımda konuşması ama her ne pahasına olursa olsun benimle göz teması kurmaktan kaçınması çok rahatsız ediciydi. "Tamam, Dr. Ivory." Gözlerim ikisinin arasında gidip geldi. *Az önce babasına Dr. Ivory mi dedi?*

Dr. Ivory arkasını dönmeden önce bana kısa bir bakış attı. Gitmesini izlemekten kendimi alamadım. Hareketlerinden tek bir ses bile çıkmıyordu ve kapıyı açıp kapattığında da hiç ses çıkmıyordu.

Ne tür bir evdi bu?

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON İKİ

Kuralların geri kalanı anormaldi ama RİA zorunluluğuyla kıyaslanamazdı. Kurallardan biri de hediye edilen telefonumu odamdan dışarı çıkarmama izin verilmemesiydi. Evin içinde ya da geniş arazide fotoğraf çekmeme izin verilmiyordu. Vardiyamın bittiği akşam sekizden sonrasına kadar kimseye mesaj atmama veya kimseyi aramama izin verilmiyordu. Daha önce hiç telefonum olmamıştı, bu yüzden bana bir tane vermelerine bile şaşırmıştım.

Conrad bana ağır sözleşmenin yaşam tarzı bölümünü uzattı. "Bu kısmı yüksek sesle okumanı isteyecekler." Gözleri arkamdan odanın köşesine kaydı. Yüzü kızarıırken tüylerim diken diken oldu. Gözlerinin nerede olduğunu görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim.

"Um... tamam." Omuz silktim. Boğazımı temizlerken, kendimi dolu bir sınıfta, öğretmenin bir bölümü yüksek sesle okumanızı söylediği ve baştan sona okuyup hazırlanma şansınız olmayan bir öğrenci gibi hissettim.

Soluk soluğa kaldığımı hissederek duraksadım ve birbirine karışmış gibi görünen paragrafı gözden geçirdim. Kabul etmek gerekir ki, on beş yaşına geldiğimde okula gitmeyi bırakmıştım - gerçi kendi isteğimle değil, kaçırıldığım ve zorla çalıştırıldığım için...

"Demi?" Conrad elime dokundu ve ben de ona baktım. Sanki zihnimde çılginca dolaşan düşünceleri duyabiliyordu.

"Özür dilerim." Omuzlarımı gevşeterek başladım, "Fildişi Evi bir yaşam tarzı anlaşması gerektiriyor. Çevremizi sağlıklı, besleyici ve pozitif tutmayı tercih ediyoruz. Ayrıca, hastalıkların alanımızı işgal etmesine izin veremeyiz. Haftada bir kez tartılacaksınız; sadece tam gıdalar tüketeceksiniz.

kesinlikle işlenmiş gıda yok. Her sabah kahvaltınızın yanında belirlenmiş bir yeşil meyve suyu içeceksiniz. Tüm yemekler sizin için The Ivory House şefi tarafından hazırlanacaktır. Size sağlanacak olan iki vitamin ve bir probiyotiği de alacaksınız. Günde bir galon su tüketmelisiniz. Sabah saat yedide başlayacak olan çalışma saatlerinizden önce, arazide yürüyüşe çıkacaksınız ve günlük adım sayınızı takip edeceğiz. Şakayıkla demlenmiş çayı sağlığınıza için içmelisiniz. Burada çalıştığınız sürece size takdim edilen bileziği takmak zorundasınız."

Tamam, belki bir fast-food restoranında çalışabilirdim. Ama yine de elimde yaklaşık üç dolar kalmıştı, bu yüzden düzenli bir maaş çekisiyle muhteşem bir mülkte kalmaktansa hamam böceği istilasına uğramış bir daire için yeterince para biriktirene kadar birkaç ay banka uyumak kolay bir karar gibi görünüyordu. Ne de olsa benden temiz beslenmemi ve sağlıklı olmamı istiyorlardı. İnsanlar bütün gıda programları ve egzersiz rutinleri için büyük paralar ödüyorlardı. Bu kötü bir şey değildi. Dudaklarımı büzerek, sadece geçen hafta tükettiğim sayısız Twinkie ve otomat atıştırmalıklarını düşündüm - motelin yakınındaki McDonald's'ın arkasındaki çöp konteynerinden aldığım yarısı yenmiş hamburgerlerden bahsetmiyorum bile.

Çöpleri ve kirli peçeteleri patates kızartmalarından ayırıp aşıktan yuttuğumu düşündükçe midem bulanıyordu.

"Kulağa hoş geliyor." Kağıdı yere bıraktım ve kaleme uzandım.

Conrad'ın gözleri şok içinde açıldı. "Gerçekten mi?" Sesi hayrete düşmüş gibiydi ve sonra uzanıp elimi tuttu, böylece imza atamayacaktım. Tırnakları etime hilaller çiziyordu.

Yine arka köşeye baktı ve ben anladım. Biri bizi izliyordu. Kalemi elimden alarak boş bir kâğıda bir şeyler karaladı.

'Emin misin, Demi? Bu işten geri dönüş yok. Yalvaran gözleri benimkilere kilitlenirken titreyen elleriyle çarşafı bana doğru itti.

Çenemi sıkarak Conrad'a bu işi neden fazla analiz etmediğimi anlatamazdım. Ona geçmişimden bahsedemezdim; muhteşem bir malikânenin dört duvarı arasında kalmanın kendi zihnimin hapisanesinden çok daha güvenli olduğunu söyleyemezdim. Dışarıda olmaktan ve onların beni bulmasından daha güvenliydi.

Ben. Kalem elinden alarak biraz hüzünlü bir gülümseme takındım ve bir kez başımı salladım.

"Emin olmalıyım." Ve böylece adımı ikinci sınıf öğrencisinininkine benzeyen bir el yazısıyla imzaladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON ÜÇ

Her bir belgeyi imzaladığımda ve Conrad süslü bir altın mürekkeple damgaladığında elim ayağım birbirine dolanmıştı. Yaklaşık bir saat sonra ayağa kalktı ve kâğıtları özenle büyük bir zarfın içine koydu. Bana beyaz bir kutu uzattı ve kutuya hafifçe vurdu. "Bunu tak ve asla çıkarma."

Açıp inci bileziğe baktım.

"Ivory ailesine hoş geldin Demi." Elini uzattı.

Gülümseyerek aldım ve yavaşça salladım. "Teşekkürler... Umarım berbat etmem."

"Yapamazsın, Demi. Bunu mahvedemezsin. Lütfen, yapma." Elini hızla geri çekti ve kapıya doğru yürüdü. "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve senin..." Gözleri kararmış gibi görünürken durakladı. Bileziği bileğime takmama yardım etti.

Ne diyeceğimi bilemedim. Benim ne almamı istemiyor? Cümleyi bitirmesini umuyordum ama kapıyı açar açmaz geri çekildim.

Bradley'di, uzun ceketli ve beyaz papyonlu tertemiz beyaz bir takım elbise giymişti.

Zengin insanlar tuhaftı. Bu aile, çalışanlarının kendi estetik anlayışlarına uymasını sağlıyordu.

"Onu kamarasına götüreceğim Bay Ivory." Başını Conrad'a doğru eğdi ve bu küçük jest ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bradley topuklarının üzerinde dönüp bana kendisini takip etmem için el sallarken, "Hoşça kal Conrad," diye fısıldadı.

"Hoşça kal deme, Demi. Sonra görüşürüz de." Kaşlarını çattı ve benim uzaklaşmamı izledi. Bradley'e bakmak istemiyordum; Conrad'ın yanında kalmak istiyordum. Bu evin her yerinden yayılan ürkütücülüğe kıyasla onda güvenli ve normal hissettiren bir şeyler vardı. Hayatım boyunca, bırakın böyle bir malikâneyi, orta sınıf bir evde bile bulunduğumu sanmıyorum.

Bradley o kadar hızlı yürüyordu ki ona yetişebilmek için koşmam gerekiyordu. Köşelerde yaptığı keskin dönüşler başımı döndürüyordu. Geçtiğimiz her duvar giderek daha az süslü hale gelmeye başladı. Kilometrelerce sonra garip bir şekilde dar bir kapının önünde durduk. Tuş takımına bir kod girince otomatik kapı sessizce açıldı.

"Önden buyurun." Bradley bir elini arkasına atmış, diğer eliyle de beni işaret ediyordu. Bu ürkütücü adamın arkamda yürümesini gerçekten istemiyordum ama içimden bir ses bunun endişelerimin en küçüğü olacağını söylüyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde donakaldım. Uzun, dar bir koridordu ve ortasında tavandan sarkan tek bir ışık vardı.

"Burası senin odan. İçeri girmeden önce bunları çıkarmanız ve giymeniz gerekiyor. Ana evin ayakkabılarının yatak odalarına girmesine izin verilmez. Banyo yaptıktan sonra tam altmış dakika içinde odanızın dışına çıkmalı ve sizi akşam yemeği için aileyle birlikte almalıyım. Hoş geldin yemeğinizi onlar düzenliyor."

"Yani resmen işe alındım mı?"

"Yarın işe başlıyorsun. Bugünü tercih ettiler ama bunun aceleye geleceğini anladılar."

Sanırım bu evet anlamına geliyordu. Elimde olmadan küçük bir dans yaptım ve heyecanla yüksek sesle tezahürat ettim.

Bradley elini ağızma vurarak beni tamamen şoke etti. Yaptığı baskıyla gözlerim dışarı fırladı.

"Sen deli misin?" diye çıkıştı. "Sözleşmeyi doğru dürüst okumamış olmalısınız. Sessiz bir tonun üzerinde konuşmayız."

Parmaklarını ağızımdan çekerek ona baktım ve parmağımla yüzünü işaret ettim.

"Bana bir daha böyle dokunursan parmaklarını ısırıp koparırım," diye fısıldadım. "Umarım beni duymuşsundur, çünkü tekrar etmeyeceğim."

Bradley geri çekilip gözlerini yere indirirken ayakkabılarımı çıkardım. Raina'nın bana kapının yanında verdiği ayakkabıları özenle dizdim ve kalın, dolgulu terlikleri giydim.

Başka bir şey söylemeden kapıdan içeri girdim ve kapı arkamdan otomatik olarak kapandı. Bu sefer ayakkabılarım ses çıkarmadı, kapı da ses çıkarmadı ve aniden ortama uyum sağlamaya başladım. Sonunda yalnız başıma odaya baktım. Yolcu gemilerindeki odalardan birine benziyordu; son derece küçük ve dairesel bir penceresi vardı. Pencereye yaklaştım ve kilometrelerce uzanan sık ağaçlardan başka bir şey göremedim. Arazinin yan tarafında ya da belki de arka tarafında bir odam olmalıydı. Yatak iki kişilikti ve tabii ki bembeyazdı. Ve yatağın üzerinde, bana bir çeşit mutluluk veren, soluk pembe bir şakayık çiçeğinin çerçeveli bir resmi vardı. Banyoya girerken etrafa göz gezdirdim. Panik atak geçirmeden şakayık çiçeğindeki pembeliğin içeri girmesine nasıl izin verdiklerini bilmiyordum ama aynadaki yansımama bakarken gülmeye başladım.

"Simsiyah saçlı esmer bir kızı içeri aldılar." Kıkırdadım.

"Seni özledim, hanım evladı. Sesini duyduğumda yüzümdeki gülümseme eridi ve etrafımda döndüm.

O burada değil. Gitti. Öldü. Senin yüzünden. Onu koruyamadın, Demi. Hepsi senin suçun.

"Bunu yapmak istememiştim. İkimizi de kurtaramadım." Gözlerimi sınıksıkı kapatırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm." Güzel kız kardeşimi hayal ederken kalbim sızladı. Benden büyüktü ama yine de onu korumak benim görevimdi. Ailemiz, borç ödendiğinde gelip bizi alacaklarını söylemişti. Bizi kurtaracaklarını söylediler. Ama kurtarmadılar. Yıllar geçti ve hiç gelmediler. Kaçmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydım.

Bunu durdurmak zorundaydım. Eğer Fildişi ailesine akıl hastası ya da dengesiz olduğuma dair işaretler gösterirsem, beni kesinlikle kovarlardı. Bu işi kaybedemezdim. Bunu birkaç yıl yapabilir, her kuruşumu biriktirebilir ve sonra belki gerçekten üniversiteye gidebilirdim. Bir diploma alıp kendime bir hayat kurabilirdim. Belki evlenebilirdim. Çocuk sahibi olmayı hiç istemesem de evlilik güzel görünüyordu. Her gün birlikte olacağım bir arkadaş. Aklımdan geçen düşünceleri ve boğucu yalnızlığımı dindirecek biri.

Titreyerek gerçekten hazırlanmam gerektiğini fark ettim ama giyecek hiçbir şeyim yoktu. Ne bir çanta ne de bir bavul getirmiştım ve yanımdaki az miktardaki eşya da Raina'daydı. Lafı açılmışken, bu gece Raina'yı görmeye gidebilecek miydim?

Onu mu? Demek istediğim, burası bir hapisane değildi; burası işverenimin eviydi ve istediğim zaman ayrılabilirdim.

Duş dar ama tertemizdi. Küçük etiketli şişeler duvara delinmişti-şampuan, saç kremi, sabun. Burası lüks bir otel gibiydi. Makyaj masasının üzerinde bir diş fırçası ve bir tüp diş macunu vardı ama hiçbirinin üzerinde gösterişli marka etiketleri yoktu, diş macununun bile. Hepsi birbiriyle uyumlu krem rengi tüp ve şişelerdeydi ve üzerlerinde ürünün ne olduğuna dair küçük etiketler vardı.

Lanet olsun, bu kadar paraya ve zamana sahip olmak. Gülümsedim ve Raina'nın kıyafetini hızla çıkarıp kapının arkasındaki kancaya astım. Duşu açarak avucumu açtım ve içeri girmek için ısınmasını bekledim.

Sıcak su topakları yorgun bedenime çarparken "Ah," diye inledim. Banklarda, boktan motel yataklarında ve köprü altlarında uyumak vücuduma zarar vermişti. Kendimi on dokuz değil, seksen yaşında hissediyordum. Boynumu iki yandan kırarak, bu düşün bana ne kadara mal olacağı konusunda endişelenmeme gerek olmadığı gerçeğinin tadını çıkardım. Vücudumu bir benzin istasyonunun lavabosunda yıkamak ya da koltuk altlarıma su sıçratmak için bir su şişesi kullanmak konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kendimi yıkayabilirdim.

Şampuanı elime alıp kokladım, kokulu değildi. Kalın, asi saçlarıma sürerken, Dr. ve Bayan Ivory'nin muhtemelen kokuların hastalığa neden olduğunu bilen insanlar olduğunu düşündüm.

Mantıklı geldi. Her şey anlamlıydı. Ya da en azından çaresizlik beni kırmızı bayraklara karşı renk körü yapmıştı.

Her şeyin birbirine çok mükemmel bir şekilde uymasıyla ilgili olan şey, gerçekten de pürüzlü parçaların bu kadar mükemmel bir şekilde uyması için tıraşlandığı anlamına gelir. Bu, pürüzlü kenarların yumuşatıldığı ve gizlendiği anlamına gelir.

Çünkü mükemmel diye bir şey yoktur. Ve bazen bir şey ne kadar mükemmel görünürse; o kadar çok sır saklanır.

BÖLÜM ON DÖRT

Hayatımın en uzun düşünu aldım. Sarınıp banyodan çıktıktan sonra losyon sürdüm ve buharı banyo aynasından uzaklaştırdım.

Temiz görünüyordum ve temiz hissediyordum. Çoğu insanın bir saniye bile düşünmediği basit bir insani durum. Benim için sanırım en son bu kadar temiz olduğum zaman on dört yaşımdaydım - kaçırılmadan, kaçmadan ve evsiz kalmadan önce. Her zaman kirden bir sır beni rahatsız ediyor gibiydi ve tırnaklarımın altında yıkanamayan kirler vardı. En kötüsü de regl olduğum zamanlardı. Hijyenik ped ya da tampon alabileceğimi düşünmek komikti. Hayır, bunun yerine kapüşonumun ceplerini yeterince tuvalet kağıdıyla doldurmam ve geçici pedler yapmak için gömleklerimi yırtmam gerekirdi. O anlarda hep merak ederdim, eğer regl olanlar erkekler olsaydı, bizim kesinlikle ücretsiz malzemelerimiz olurdu. Kadınlar, hayır, biz daha aşağıdaydık.

Sadece hijyenik kalmak için, bana sadece bir ay yetecek küçük bir kutu ped için on dolar ödemem bekleniyordu. Yoksulluk çok kötü bir şey ama ben bunun içinde doğdum ve neye sahip olmadığımı bilmemek beni gerçekten korudu.

Ama şimdi hayatımı değiştireceğim. Bir gelecek için savaşacağım ve bu altın fırsatı mahvetmediğimden emin olacağım. Yüzüme biraz yüz kremi sürdüm ve dişlerimi fırçalamadan önce saçlarımı taradım. Ağzımı açtığımda, her bir dişimdeki sarı renk ve çürükler karşısında irkildim. Conrad iğrenmiş olmalıydı. Bazen bu halimin -kim olduğumun- normal olmadığını unutuyordum.

Onunla flört etmeme bile izin verdiğim için inanamayarak başımı salladım. Kendimi nasıl böyle utandırabilirdim? Ona bu şekilde nasıl saygısızlık edebilirdim?

Küçük kapıdan geri dönerek etrafıma bakındım ve küçük gardırobı açtım. Göz alıcı, ipek beyaz bir elbise ve raftaki küçük bir sepetin içinde ona uygun bir çift eldiven dışında boştu.

Akşam yemeği sadece aileyle birlikte evde değil miydi? Etrafa bakındım ama soracak kimsem yoktu. Kesinlikle yolumu bilmiyordum ve kaybolma riskini göze alamazdım ve karşılığında ürkütücü Bradley'nin beni 'alması' için geç kalamazdım. Saçlarım bir havluya sarılmıştı ve muhtemelen giyinmem gerektiğine karar verdim. Fön makinesi ya da saçımı fırçanın ötesinde düzeltecek bir şey göremedim, saç tokam bile yoktu. Bu hiç iyi değildi. Kalın, siyah saçlarım havada kuruyarak aslan yelesine benzeyecekti.

"Siktir." Elbiseyi dikkatlice askıdan indirirken alt dudağımı çiğnedim ve birden aklıma bir şey geldi. İçine girerek kumaşı vücudumda gezdirdim. Üzerime tam oturmuştu. Başımı yana eğerek muhteşem malzemeye hayranlıkla baktım. Elbette, göbeğimdeki fazla şişkinlik ince kumaştan biraz daha fazla görünüyordu ama bu şimdiye kadar giydiğim en çarpıcı elbiseydi. Dirseklerime kadar uzanan eldivenleri giydiğimde kendimi bir prenses gibi hissettim. Yeni hizmetçilerine hoş geldin yemeği olarak bunu yapıyorlarsa, tatil ikramiyelerimi görmek için şimdiden heyecanlanmıştım.

Bu iş hayatımı değiştirecek. Havluyla saçlarımı kuruturken hafifçe mırıldanmaya başladım ama midemi bulandıran bir şeyin farkına varınca durdum.

Nasıl olur da biri benim bedenimdeki bu elbiseyi dolaba asmış olabilir? Özellikle de sözleşmeyi sadece bir saat önce imzalamışken? Birden oda daha soğuk ve daha küçük geldi. Etrafıma bakındım, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ürperdim.

"Bayan Rao, vakit geldi," diye bir fısıltı küçük odada yankılandı. Ağzım açık kaldı ve boynumdaki nabız hızla atarken sarsıldım.

"Kim var orada?" Bir daire çizerek çığlık attım.

"Şşşt! Sus, Demi, ben Bradley. Kapının önündeyim. Yemek vakti geldi."

Hoparlörü ararken gözlerim odanın içinde dans etti ama her şey kusursuzdu.

Kapıyı yavaşça açarak bir elimi duvara, diğerini kapıya dayadım.

"Tanrım, çok fena görünüyorsun," diye tısladı. Beyaz bir smokin giymişti, ayakkabıları ve eldivenleri de ona uygundu. Bu adam tahammül edilemezdi. Kapıyı dikkatlice kapatarak yanımdan geçti ve doğruca banyoma girdi, ama bunu yaptığını görmeseydim bilemezdim - tuhaf, ses geçirmez ayakkabılarıyla değil.

"Affedersiniz! Buraya öylece dalamazsınız. Burası artık benim odam!" Sesim olduğundan daha da yüksek çıkmıştı.

Elinde küçük bir çanta vardı, çenesi sıkılmıştı. "Saçların...." Sanki saçımı görmek onu fiziksel olarak tiksindirmiş gibi ürperdi.

Tiksintiyle dudaklarımı yaladım ve onu işaret ettim. "Seninki gibi yapış yapış, ağarmış saçlarım olmadığı için çok üzgünüm." Dilimi uzattım ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirince anında pişman oldum.

"Henüz." Bradley kıs kıs güldü.

Henüz derken neyi kastetti?

"Bak, bu çanta lavabonun altında duruyor. Fazla vaktimiz yok. Saçını topuz yap ve dudak nemlendiricisi sür. Dudakların buruşmuş erik gibi görünüyor. Ve neden bu kadar koyu?" Burnunu kaşıdı.

"Melanin, belki?" Şaşkınlıkla başımı yana eğdim. "Edward Cullen özentisi olduğunu düşünürsek bunu anlamanın senin için zor olduğuna eminim." Dişlerimi birbirine geçirdim, geri dönüşümden gurur duyuyordum.

Dudaklarını birbirine dolayarak beni potansiyel olarak öldürmek üzere olduğuna yemin ettim, tam burada, şu anda.

Ama yapmadı. Bunun yerine kuru bir kahkaha attı ve yenik bir şekilde başını salladı.

Şah mat.

"Çoğu Hintli kadar esmer değilsin. Yani tanıştıklarıma kıyasla aslında biraz solgunsun. Bizden biri olabilirsin." Omuzlarını silkti.

Gözlerimi devirerek, "Her Hintlinin Hintli olmak için belirli bir renk tonunda olması gerektiğini bilmiyordum. Ayrıca, kaç tane Hintli insanla tanıştın ki?"

"Jonas Kardeşlerden biri senin türünden biriyle evlendi."

"Eski bir dünya güzeli, aktris ve yardımsever olan Priyanka Chopra'nın Jonas Brothers'ın biriyle evlendiğini mi söylemek istiyorsun?" Ona ateş ettim.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Çok alıngansın Demi Rao. Bunu sevdim."

Çantayı elinden çekip alırken sırtımı ona döndüm çünkü yüzümdeki aptal gülümsemeyi görmesini istemiyordum.

Aslında bu şimdiye kadarki en iyi iş olabilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON BEŞ

BRADLEY ve ben soğuk koridorda tam bir sessizlik içinde yürüdük. Ayaklarıma bakarken kendimi yürümekten alıkoyamıyordum. Benim ayakkabılarımla da tıpkı onunkiler gibiydi; köpük benzeri bir malzemeye doldurulmuştu. Parmağımı tabanına sürttüğümde, bir şeyle kaplı olduğunu görebiliyordum...

Ses çıkarmadığından emin olmak için bir şey.

"Burada her şey neden bu kadar sessiz?" Bir başka dar koridora girdiğimizde kısık bir fısıltıyla nefes aldım. Mülkün ana alanına yaklaştıkça havanın daha sıcak olduğunu fark ettim.

"Ne demek istiyorsun?" Bradley sanki dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi bana baktı.

"Ayakkabılar, kapılar... Yani, beni susturmaya devam ediyorsun." Durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Fildişi ailesinin geri kalanı gibi sen de sadece fısıltıyla konuşuyorsun."

"Bayan Rao, bu evdeki basit bir kuralı anlamanızı tavsiye ederim: Ivory ailesinin yaptığı hiçbir şeyi asla sorgulamamalısınız. Asla soru sormamalı, burada işlerin nasıl yürütüldüğüne dair iki kere bile düşünmemelisiniz. Sen hiçbir şeyden gelmiyorsun, bu yüzden bu," durakladı ve kollarını etrafımızda salladı, "bunların hepsi sana anormal geliyor olmalı, ama sevgilim, bu kesinlikle zenginler için alışılmış bir şey. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu anda bu işin tek anormal yanı *sensin*." Burnuma vurdu ve yemin ederim, eğer yeni bir isim olmasaydı, onun lanet boğazını keserdim.

"Sissy! Bu düşünce aklımdan geçer geçmez onun sesini duydum ve irkildim.

"Bana ne dedin sen?" Nefes nefese kaldım ve Bradley'e baktım. Korkmuş ya da gergin görünmüyordu; sadece yine gülümsedi. Tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeydi bu.

"Oh, bu iş için gerçekten de mükemmel uyumu bulmuşlar." Bana o kadar yaklaştı ki naneli nefesi yüzüme değdi. "Sakın onlara deli olduğunu gösterme." Bana göz kırptı.

"Ben... Ben..." Ben saçmalamaya başladım ama Bradley bana bakmadı bile. Ben.

O yürürken ben de peşinden koştum. "Bunu mahvetme," Bradley devasa, karmaşık tasarımlı kapıları iterek açarken fısıldadı.

Çoğunlukla sinir bozucu mat bir cilaya sahip olan evin geri kalanının aksine, göz alıcı bir parlaklığa sahiplerdi. Kapılar açıldığında gözlerime inanamadım. Masada en az on iki tane göz alıcı, kadife zümrüt sandalye, parlak siyah bir masa vardı -ki bu evde gördüğüm ilk beyaz olmayan mobilyaydı. Odanın duvarları altın sarısıydı ve bana neredeyse Raina'nın evini hatırlatıyordu. Söz açılmışken, işi aldığımı söylemek ve nezaketi için teşekkür etmek üzere evine gidebilmeyi gerçekten umuyordum. Eğer beni almasaydı ve kıyafetleri ödünç vermeseydi, burada olmayabilirdim. Islak bir park bankına derme çatma bir yastık yapmak için market poşetlerini üst üste yığıyor olabilirdim.

Ellerinde gümüş tabaklar tutan, birbiriyle uyumlu diz boyu beyaz elbiseler giymiş dört kadın dışında henüz kimse yoktu.

"Sen buraya otur." Bradley bir koltuğu işaret etti. Ben pelüş sandalyeye oturdum, o da masanın diğer ucuna doğru yürüdü. Ne kadar çıldırtıcı olsa da, beni masanın diğer tarafında yalnız bırakmasını gerçekten istemiyordum. Benim yanıma kim oturacaktı? İçimi büyük bir endişe kaplarken çatal bıçak takımına baktım.

Üç çatal, iki bıçak ve iki kaşık vardı. Nasıl yiyeceğimi bile bilmiyordum. Boğazımdaki yumruyu yutarak en büyük bıçağa baktım. İşaret parmağımı bıçağa sürttüğümde gözlerimde nem oluştuğunu hissettim.

"Sissy!

Bir nefes çektim ve gözlerimi kapattım. "Bayan Rao?"

Yavaşça dönerek Bayan Ivory'nin açık yeşil gözlerine baktım. Sarı saçları parlak, gevşek bukleler halindeydi. Saçlarının bu kadar uzun olduğunu fark etmemiştim.

daha önce iğnelendiğinde. Boynuna inciler dizilmişti ve giydiği uçuk pembe elbise onların yemek odasına değil de kırmızı halıya aitmiş gibi görünüyordu. "Merhaba," diye seslendim, rahatlamış hissediyordum. Göz alıcı, renklerle dolu bir odaları vardı ve Bayan Ivory pembe giyiyordu. Çalışanlarının ve evlerinin nasıl görüneceği konusunda garip, steril bir tercihleri olup olmadığı kimin umurundaydı?

Sonra Bayan Ivory eğildi, başımı eldivenli ellerinin arasına aldı ve başımın tepesini öptü.

"Ailemize katıldığınız için çok heyecanlıyız. Çalışanlarımız sadece birer çalışan değil; onlar bizim için gerçek birer aile. Öyle değil mi Conrad?" Dönmedi ve biz de onun içeri girdiğini duymadık ama işte oradaydı, göz alıcı lacivert bir smokin giymiş, bize doğru yaklaşıyordu.

Kız kardeşimin aksine benim tenim daha açıktı ve kızardığımda belli oluyordu. Annesi kaşlarını kaldırarak aramıza baktı. "Conrad, senin yerin Demi'nin hemen yanı." Bayan Ivory bana küçük bir sırıtış attı, bu da utancımın gözlerimi kaçırmama neden oldu.

Oğluna ağzımın suyunu akıttığım o kadar belli miydi? Bu hiç iyi değildi. Şu anda bunun çok değerli olduğunu düşünebilir ama hizmetçi üniforması giyip ellerimi onun klozetine soktuğum anda her şey değişecek.

Boğazımı temizledim. "Beni işe aldığınız için teşekkür ederim Bayan Ivory. Yapmamı istediğiniz her şeyi yapacağıma söz veriyorum."

"O meşhur sözleri hatırlayacağız, değil mi canım?" Dr. Ivory bana bakarken ellerini karısının ellerinin üzerine koymuştu. Ayağa kalkmalıydım, özellikle de bu çok garip bir açı olduğu için.

Anne ve babası birbirlerine sarılıp bana bakarken Conrad yanımdaki koltuğa oturdu. "Burada olduğun için çok mutluyum, Demi. Gerçekten." Bayan Ivory bir kez daha eğildi ve başımın tepesini öptü.

Çoğu insanın bunu tuhaf bulacağını biliyorum ama daha önce kimsenin beni böyle sevgiyle öptüğünü sanmıyorum... Bu küçük jest o kadar güçlüydü ki beni dehşete düşürdü. Savunmasız olmayı göze alamazdım; işverenimin beni gerçekten önemseydiğini düşünmeyi göze alamazdım.

Hayır, kendimi kalp kırıklığı ve hayal kırıklığı için hazırlamayacaktım. Bu bir iş ve yaşamak için güvenli bir yerdi, daha fazlası değil.

"Bu fırsat için teşekkür ederim, Dr. ve Bayan Ivory; gerçekten minnettarım."

Dr. Ivory beni aşağılanmış hissettiren bir şekilde alay etti. "Dışkı ve idrar temizlemek için heyecanlıyım," dedi uzaklaşırken nefesinin altından.

Yavaşça arkama dönerek gözlerimi önümdeki tabağa diktim. "Onun için üzgünüm," diye mırıldandı Conrad, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabildim

onu. Ona gözlerimi kaldırmaya cesaret edemedim. Yanaklarım şimdi sıcacıktı, yeni işverenimin oğluna aşık olduğum için değil, babası beni küçük düşürdükten sonra beni teselli ettiği için.

En kötüsü de beni aşağılamıyordu; doğruyu söylüyordu. Bir grup zengin insanın tuvaletini temizlemek üzereydim. Burada, yıllardır gerçek banyo ürünleriyle ilk gerçek duşumu aldıktan sonra bir elbisenin içinde oturuyordum ve kendimi bir güzellik kraliçesi sanıyordum.

Aklımdan o utanç verici anları tekrarlayan düşünceler geçti ve durakladım. Karşı duvardaki koyu lacivert duvarlara karışan bir kapı açıldı ve kısa, beyaz kılıf elbiseler giymiş, ellerinde yemek tabakları taşıyan kadınlar teker teker dışarı çıktı. Senkronize bir şekilde süzülen kadınlara bakarken kanım dondu. Hepsi zayıf, beyaz tenli, kısa, özenle taranmış sarı saçlı ve yeşil gözlüydü. Hiçbirinde zerre kadar makyaj yoktu ama hepsi titizlikle... temiz görünüyordu. Köprücük kemikleri ve çeneleri beni iki kez düşündürecek kadar çıkıktı ama aç bırakıldıklarını ya da bunun gibi mantıksız bir şeyi söyleyecek kadar değil.

Ama bu çılgınlık değil miydi? Bu aile biraz çirkin değil miydi? Bayan Ivory'ye baktım, gülümsüyor ve gözlerini kadınlardan ayırmadan heyecanla alkışlıyordu. Daha doğrusu kızlara.

Ve tam o anda yemek odasından hafif bir ses yayıldı, büyümlü ve görkemli bir şey. Bir arp mı? İşte o zaman ışıklar karardı ve özellikle bir tanesi uzun, altın rengi bir elbise giymiş bir kadının üzerine parlak bir şekilde düştü.

Çok güzeldi; saçları sarıydı ama diğerlerinin aksine, orijinal koyu kahverengi köklerinin uzadığı görülebiliyordu. İnce, uzun parmakları arpın tellerini tıngırdatarak çarpıcı bir melodi oluşturuyordu. Müzik karanlık odada dans ederken kalbim hızla çarpmaya başladı. *Müzikten nefret ederim.* Gözlerimi kapattığımda, bu evin sessizliği nedeniyle bana bu kadar çekici geldiğini fark ettim. Gürültü yoktu.

"Bu Misha." Conrad bana doğru eğildi. "Yakında dışarı çıkacak," diye ekledi.

Ona bakıp dış hatlarını görünce başımı eğdim. "Çıkıyor musun?" diye sordum. Ne kadar tuhaf bir ifade. Ama Conrad başka bir şey söylemedi; onun yerine gözleri Misha'da kaldı.

"Buradaki görevi neydi?" Sesim muhtaç gibiydi ve aciliyetim kolayca fark ediliyordu.

Conrad içini çekti ve sandalyesine yaslandı. "Onun yerine geçiyorsun, Demi."

Ama önceki hizmetçileri neden giyinip kuşanmış ve arp çalışıyordu?

Birden aklıma geldi... Benim kadrolarına katılmamı kutlamıyorlardı, Misha'nın dışarı çıkmasını kutluyorlardı.

Ama neyden çıkaracaksın?

OceanofPDF.com

BÖLÜM ON ALTI

Yemeğin geri kalanı çok daha doğaldı ve Misha masada bize katıldı. Onunla konuşmayı ve artık benim olan bu işten neden ayrıldığını sormayı o kadar çok istiyordum ki. Ama taze, cızırtılı ve organik yiyeceklerle dolu taşan tabağıma baktığımda midem itiraz etti ve aklıma annemin bana her zaman söylediği bir şey geldi. *"Bir çukurun içindeysen, kazmayı bırak. Çünkü bunu yapmazsan, birilerinin üzerine daha fazla toprak atması kolaylaşır ve çıkman imkânsız hale gelir."* Sonunda çukurdan çıkma şansım varken neden kendimi daha da derine kazayım ki?

Bu bir grup zengin insanın drama eşleştirme personeliydi, bir elbise alacak ve kutlayacak kadar sevdikleri bir hizmetçiydi, muhtemelen yeterince para biriktirdi ve hayatının bir sonraki aşamasına geçti. Belki de çaresiz, genç kadınlara yardım etmekten ve sonunda kafesten kurtulmuş bir kuş gibi gitmelerine izin vermekten hoşlanıyorlardı.

Başımı sallayarak, parlak gümüş çatalları incelerken dudaklarımı kenara sıkıştırdım. "Bu." Conrad bir tanesine dokundu ve bana nazikçe gülümsedi.

"Teşekkürler. Ben de saçımı taramak üzereydim." Onunla birlikte izlediğim son film olan *Küçük Denizkızı* üzerine yaptığım çocukça şakadan dolayı yüzüm buruştu.

"Artık benim dünyamın bir parçası olduğun için mutluyum." Conrad bana göz kırptı ve yemin ederim histerik bir şekilde ağlamamak ya da ona sarılmamak için tüm irademi kullandım.

"Conrad..." Başladım ama omzuma vuruldu.

Etrafımda dönerken gözlerim büyüdü. Yakından daha da güzeldi. "Merhaba, ben Misha." Bakışları bir an Conrad'ınkilere takıldı ve Conrad arkasını döndüğünde acı çektiğine yemin edebilirdim. Yanımdaki boş koltuğa oturdu ve elini uzattı. Çok zayıftı ama diğer kızların aksine yüzüne tamamen makyaj yapmıştı.

"Selam, ben Demi." Elini tuttum ama ne kadar soğuk olduğunu görünce afalladım.

"Sen... onların tercih ettiğinden çok farklısın," dedi üzgün bir fısıltıyla.

"Evet, sanırım azınlık kotasına ihtiyaçları vardı," diye ekledim küçük bir kıkırdamayla.

Görünüşe göre Misha bana boş boş baktığı için söylediklerimde bir espri bulamamıştı. "Beslenmeni tamamladıktan sonra Bradley seni benim odama getirecek. Yeni pozisyonunla ilgili sana yardımcı olabilecek detayları konuşacağız, sevgili Demi." Ellerimi kendi ellerinin arasına aldı ve küçük bir nefes verdi. "Seninle ilgili içimde iyi bir his var. Umarım bundan sonra arpın üzerinde bu güzel, yumuşak parmaklar olur." Ellerimi kaldırdı ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla birleştirdi.

Birinin son derece rahatsız edici ve ürkütücü bir şey yaptığı ama sizin şokta olduğunuz ve durumdan çıkamadığınız o anları bilir misiniz?

Evet, bu tam olarak o andı.

"Umarım bu güzel kuzguni saçların sende kalmasına izin verirler." Ellerimi bıraktı ve kötü topuz denememden düşen dağınık bukleleri topladı. "Ama bunu giymeyi çok sevecek..." Parmaklarını yanağımda gezdirirken gözleri uzaklara bakıyordu.

"Misha, kes şunu," diye araya girdi Conrad ve ben orada bir heykel gibi kıpırdayamadan otururken elini yüzümden çekti.

Bu kızın akli dengesinin yerinde olmadığı belliydi. Belki de bu yüzden onu değiştiriordum? Belki de aklını tamamen yitirmişti.

"Onu korumalısın, Con." Ayağa kalkıp uzun elbisesini düzeltmeden önce hüznle gülümsedi. "Güle güle yakışıklım, Con. Yeterince iyi olamadığım için özür dilerim. Birazdan görüşürüz, sevgili Demi." Parmaklarını bize doğru salladı ve uzun masanın diğer ucuna doğru süzüldü. Zar zor dokunduğum yemeğime tekrar bakarak en büyük kaşığı kaldırdım ve ağzıma atmaya başladım. Kaybettiğini söyleyen o kız olmayacaktım.

tedirgin edici bir konuşma yüzünden iştahı kaçan insanlar, bir sonraki öğünlerinin ne zaman olacağını bilme lüksüne sahip insanlardı.

Sandal ağacı ve sedir kokusu Conrad'ın üzerinden süzülürken eğildi ve fısıldadı, "Hey, Misha'nın söyledikleri için endişelenme. O... biraz garip."

"Bazen biraz tuhaf olmakla suçlanan insanların en dürüst olanlar olduğunu düşünüyorum. Belki de onları kötü gösteren çirkin gerçektir?" Conrad'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissederken biraz kremalı patates çiğnedim. İhtiyacım olan her şeye sahip olan bu işin, rahatsız edici zengin insanlarla dolu bir eve sahip olmasından nefret ediyordum. Para biriktirip yeni bir iş ve yeni bir ev bulmak için ne kadar çalışmam gerektiğini düşünmeye başladım.

Hmm, banka hesabım olmadan -ve belki üç dolar ve biraz bozuk para ile-en azından önümüzdeki... bilmiyorum, sonsuz yıl boyunca bu işe ihtiyacım olacaktı. Orta sınıf aileler yiyeceklerini zar zor karşılayabiliyordu, peki benim gibi bir kız nasıl hayatta kalacaktı?

Buraya ne için geldiğime bağlı kalmalıydım. *Temizlik için buradayım...* Ama midemdeki çukurun büyümesine neden olan şey, aslında ne tür pislikleri temizlemek için burada olduğumu düşünmekti.

BÖLÜM YEDİ

SONUNDA, yemeğin geri kalanında çoğunlukla sessiz kaldıktan ve tabağımdaki her damla yemeği yedikten sonra Bradley beni 'almaya' geldi.

Conrad bana umutla bakarak, "İyi geceler Demi," dedi utangaç bir ifadeyle. Ona karşı kaba davrandığım için kendimi biraz suçlu hissettim. Ne de olsa o, bu evde tanıştığım tek normal insandı.

"İyi geceler, Conrad. Nezaketiniz için teşekkür ederim. Sonra görüşürüz." Gülümsedim.

Yüzü tamamen değişti ve beni daha da büyük bir gülümsemeye iten kocaman bir sırıtışa dönüştü. "Sonra görüşürüz, Prenses Ariel." Bradley boğazını temizlemeden önce bana göz kırptı.

"Gidelim mi, Bayan Rao?" Kolunu eğdi ve kolunu tutmamı istediğini düşündüm.

"Elini tutmuyorum, sürüngen." Bradley'nin bastırmaya çalıştığı eğlence yüzünden çenesi gerilirken başımı salladım ve ayağa kalktım.

"Şakayık bahçesinde Misha ile buluşmadan önce Dr. ve Bayan Ivory'ye iyi geceler dilemelisin." Bradley başıyla çiftin oturduğu yeri işaret etti.

Bir an nefesimi tuttum, işimin daha başlamadığını ve Dr. Ivory ile etkileşime girmekten şimdiden korktuğumu kabul ettim. Bayan Ivory nasıl böyle... yani egosu her an kafasını patlatabilecek bir adamla evlenmişti?

"Gülümse," diye tısladı Bradley. "Bir cenazede saygı duruşunda bulunuyormuş gibi görünüyorsun." Onların önünde durduğumuzda beni dürttü.

"Hazır başlamışken reverans yapayım mı?" Ona gözlerimi devirdim.

"Sevgili Demi, akşam yemeğin nasıldı? Yeterince yedin mi?" Bayan Ivory bana içten bir endişeyle sordu.

Sesi çok yumuşak ve pürüzsüzdü, bir annenin sesinin olması gerektiği gibiydi.

-Annemin hep böyle olmasını dilemiştim. Ama annem için kafamda bir fiyat etiketi vardı. Ben onun için sadece bir araçtım.

"Ben yaptım. Bu güzel yemek ve iş için çok teşekkür ederim, Dr. ve Bayan Ivory. Yarın başlamak için sabırsızlanıyorum." Ellerimi birbirine kenetledim. Söylediklerimde gerçekten ciddiymdim; gerçek bir işim olduğuna inanamıyordum.

"Bir şey değil canım," dedi Dr. Ivory ve bana gecenin en büyük sürprizini yaptı.

"İyi bir gece uykusu çekin ve bir şeye ihtiyacınız olursa Bradley'e haber verin. İkiniz de gidin. Eminim Misha yeni rolünüze hazırlanmanıza yardımcı olmak için sabırsızlanıyordur." Bayan Ivory bizi uğurladı.

Bradley'nin peşinden göz kamaştırıcı yemek odasından çıktım ve bembeyaz eve geri dönmeden önce son bir kez daha o enfes, zengin ve renkli mekânı seyrettim. Kapılar bizim için açıldı ve kapıyı tutan kadınlara baktığımda tedirginliğim geri geldi. Kısa sarı saçlarına, beyaz kılıf elbiselerine, çukur elmacık kemiklerine ve biz çıkarken gözlerinin yerde kalışına baktım.

Önümüzde yürürken omzumun üzerinden baktığımda, en fazla yirmi yaşında olması gereken kadınlardan biri başını hareket ettirmeden gözlerini yukarı doğru yuvarladı ve bana bir şeyler mırıldandı.

Yüzümü buruşturarak başımı salladım. Bana ne anlatmaya çalıştığını anlayamıyordum.

Bu yüzden tekrar yaptı ve bu sefer kaçırmak yoktu. İnce, solgun dudakları "Kaç" diye nefes verdi.

Kalbim düştü, ellerim soğudu ve Bradley'e yetişmek için geriye doğru fırladım.

"Bradley, burada güvendesin... değil mi?" Çaresizlikle sordum ve olduğum yerde donup kaldım.

Her koridorun sonunda keskin dönüşler yaparak aceleyle yürümeye devam ederken, "Yürümeyi bırakma Demi," diye mırıldandı.

Hızımı artırarak, camdan başka bir şey olmayan bir duvara varana kadar takip ettim. Dışarısı zifiri karanlıktı ama parıldayan yıldızları görebiliyordum.

gökyüzünde. Bir kapı bile göremiyordum ama bir dokunuştan sonra dikişsiz camın bir kısmı açıldı.

Bradley bana doğru döndü ve içini çekti. "Bu sorunun cevabını aramadığın sürece güvendesin. Misha seni bekliyor. Bu gece eve dönmek için uçağa yetişmesi gerekiyor, o yüzden vakit kaybetme. Sen de zamanında yatmalısın. Yarın yoğun bir gün ve erken bir başlangıç. Mülkün Osis bölgesini yeni birinin temizlemesi için sabırsızlanıyorlar."

"Osis bölgesi mi?"

"Sen bunun için işe alındın Demi-Fildişi Evi'nin en özel alanını temizlemek için. Misha'nın işi de buydu. Sözleşmeyi doğru dürüst okumadın mı? Conrad bunu açıklamadı mı?" Bradley kaşlarını çattı ve o kadar hızlı saçmaladı ki kalbim küt küt atmaya başladı.

"Hayır mı?" Yeni işimle ilgili ayrıntılara dikkat etmem gerekirken orada aşık liseli bir kız gibi oturduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum. Ne kadar dikkatsiz olabilirdim ki?

"Demi, şu anda vaktimiz yok. Sadece gidip Misha'yla buluş. Dışarı çık, sola dön, şakayık bahçesini göreceksin. Görmesen bile kesinlikle kokusunu alacaksın. Misha seni salıncakta bekliyor olacak... Salıncağı çok sever." Sanki neden bahsettiğini biliyormuşum gibi karanlığı işaret etti.

"Yaklaşık yirmi bir dakika sonra seni almaya ve odana götürmeye geleceğim." Kapıdan geçip gece havasının hafif serinliğine doğru yürürken Bradley omzumu okşadı. Ayı göremiyordum; yıldızlardan başka bir şey göremiyordum. Kollarımı ovuşturarak Bradley'ye benimle bahçeye kadar yürüyüp yürümeyeceğini sormak için omzumun üzerinden geri döndüm ama çoktan gitmişti, arkamda karanlık, boş bir koridordan başka bir şey bırakmamıştı.

"Kahretsin," diye inledim ve ayaklarımı garip platform ayakkabıların içinde isteksizce sürükledim. Bir köpek gibi havayı koklamaya başladım. Hiç çiçek göremiyordum. Bir şakayığın nasıl koktuğunu bile bilmiyordum. Ama sinirim daha da artınca bir koku aldım.

Güzel, tatlı ve rahatlatıcı bir şey. Belimden daha yüksek olmayan küçük bir kapının üzerinde 'Şakayık Bahçesi' yazıyordu. Küçük kilidi açarak içeri girdim ve inanılmaz aromayı içime çektim. Her tarafa küçük peri ışıkları asılmıştı ve göz alıcı allık-pembe çiçekleri görebilmek için yeterli ışık sağlıyordu.

ve beyaz çiçekler. Tam bir rüya gibiydi. İnsanın evlenmek isteyeceği türden bir yer.

Aradan geçerken, pitoresk, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir salıncak görebiliyordum ve güzel kokulu havada hafif bir gıcırta yankısı duydum.

"Misha?" Seslendim. Banktaki salıncakta uzaklara bakan silüetini görebiliyordum.

"Selam..." Yanına oturdum, sallanmayı bırakmadığı için neredeyse düşüyordum. Başını salıncığın demirine dayamıştı ve bana bakmıyordu bile.

"Misha, benimle buluştuğun için teşekkür ederim..." Tekrar başladım ve onunki sürüklenirken ayaklarımı yere bastım. Salınımı durdurunca vücudu aniden ikiye katlandı.

"Misha!" Çığlık attım ve onu hızla yukarı çektim. Karanlıkta ona baktım ve boynundan aşağı damlayan kanın ipek elbisesine işlediğini fark ettim. "Aman Tanrım!" Tüm vücudum gerilirken ve nefes alamaz hale gelirken omuzlarını sarstım. Adını defalarca tekrarlarırken şakayık kokusu beni boğdu.

Elini tuttuğumda bıçak yere düştü ve ben de onu kaldırdım. "Hayır, hayır... Neden, Misha? Yardım et! Yardıma ihtiyacımız var!" Çığlık attım. Parmaklarımı bileğine dayayıp nabzını hissetmek için dua ettim. Hiçbir şey yoktu. Cansızdı. Bedenini tutup kendime yasladım ve kanı etime sıçrarken ağlamaya başladım.

Bu sahne bana çok tanıdık gelirken mide asidi yemek borumla alay etti. Musallat olmuş gibiydi. Bilincimin değişmiş bir durumunda bastırmak için durmadan uğraştığım zamanları anımsatıyordu.

"Demi?" Misha'yı salıncağa yatırıp döndüğümde vücudum şiddetle sarsıldı.

Dr. ve Bayan Ivory bembeyaz önlükleriyle orada durdular ve ellerimde tuttuğum bıçağa baktılar.

"Ah, sevgili Demi, ne yaptın sen?" Ben agresif bir şekilde başımı sallarken Bayan Ivory yavaşça bana doğru yürüdü.

"Ne dedin? Hayır, yapmadım... Lütfen, anlamıyorsun." Nefes alamıyordum, hareket edemiyordum. Görüşüm bulanıklaştı ve aniden her şey çok fazla gelmeye başladı. Bedenim ve zihnim aşırı hızdaydı.

Bayan Ivory küçük bir iğneyi kaldırdı ve ona dokundu. "Her şey yoluna girecek, sevgili Demi. Seni koruyacağız. Seni koruyacağız çünkü şimdi favori kız olma sırası sende."

"Ben yapmadım..." Panik boynuma dolarken öksürdüm ve tükürüğümle boğuldum.

Ve önemsiz, uğursuz bir gülümsemeyle iğneyi koluma batırdı ve etrafımdaki bembeyaz dünya siyaha döndü.

OceanofPDF.com

BÖLÜM SEKİZ

"MERHABA, BAYAN RAO." Yavaş yavaş gözlerimi açtığımda bir kadın sesi beni derin uykumdan uyandırdı. Uyandığımda, bir polis memurunun gitmemi istediği yıpranmış bir park bankında olmayı bekliyordum.

Ama onun yerine, dün geceki odamdaydım. *Yeni odamda*. Parlak sarı saçlı, alnında ve gözlerinde kalın kırışıklıklar olan bir kadın bana bakıyordu.

"Kimsin sen?" Sesim boğuk geliyordu, gözlerim yapış yapıştı ve zihnim tamamen karışmıştı.

"Bayan Rao, sizinle tanışmak bir zevk. Ben Carla Cross. Fildişi Evi'ndeki bu pozisyon için e-posta ile talepte bulunduğunuz kişi bendim."

"Carla... Cross." Adını hatırlayarak yavaşça başımı salladım. "Dün gece ne olduğunu bilmiyorum..." Ama bu bir yalandı; yeni küçük yatak odama bakarken hatırlıyordum. Misha'nın kan fişkırان bedenini hatırladım; ince bedeni iki büklüm olmuş, cansız, çarpıcı yüzünü hatırladım. Dr. ve Bayan Ivory dışarı çıkarken keskin bir bıçağı kaldırdığımı hatırladım ve iğrenç suçu benim işlediğimi düşündüm.

Ama yapmadım. Ben asla... değil mi?

Göğsüm sıkışırken kalbim hızla çarpmaya başladı. Zihnim umutsuzca kendi kendine mantık yürütmeye çalışıyor, gerçeği kurgudan ayıramıyordu.

"Bayan Rao, Misha Stover'ın boğazı kesildikten sonra kanlar içinde bulundunuz ve kesikle eşleşen bıçağın her yerinde parmak izleriniz vardı. İşte bahçeleri gösteren kameralardan alınan görüntüler."

Şok içinde ağızım açık kalırken Carla siyah beyaz fotoğrafları kucağıma düzgünce dizdi. Bu büyük bir yanlış anlaşılıyordu.

*Onu öldürmedim,
öldürmedim... Onu bulmuştum.*

"Hayır, yemin ederim ben yapmadım." Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken bir görüntüyü kaldırdım. Korkunç görünüyordu. Orada, Misha'nın cesedi kollarımdayken bıçağı tutuyordum, yüzüm dönüktü.

Ne söylediğimin bir önemi yoktu. Bu fotoğraflara göre suçluydum.

Polisi arayacaklardı. Sonra polis geçmişimi öğrenecekti. Bu resimlerin yalan olmadığını, çünkü önümde kanlar içinde genç bir kız varken elimde ilk kez bıçak tutmadığımı öğreneceklerdi.

Aradaki fark, evet, onu ben öldürmüştüm ama Misha'yı değil. Hayır, öldürmedim. Asla birine zarar vermedim. İlk seferinde zorlandım. Ben...

"Demi." Dr. Ivory içeri girdi, ardından küçük gümüş bir arabayı iten, kısa bir elbise ve eski moda bir hemşire şapkası takmış bir kadın geldi. El arabası hiç ses çıkarmadı, tekerlekler yere sürtünmedi bile. İçime panik yerleşirken nefesim kesildi. *Burası da neresi?*

"Dr. Ivory! Bana yardım etmek zorundasın! Bunu ben yapmadım..." Görüntüleri etrafta sallayarak başladım.

"Demi, bu görüntülerin açıkça tasvir ettiği şeyi nasıl inkâr edebilirsin?" Küçük şişeye bir iğne batıran hemşireye baktı. *Tap, tap, tap.* İçindekiler dışarı fışkırırken hemşirenin tırnağı iğneye vuruyordu.

"Hayır, sana yemin ederim. Misha'yı orada buldum ve o... sallanıyordu ve kanaması vardı ve sonra sanırım bayıldım?" Ağızımdan çıkan kelimeler tutarsızdı ve o kadar yüksek sesle çıkıyordu ki kulaklarım çınlıyordu.

Ama bana bakmıyordu; onun yerine, yavaşça hareket eden ve iğneyi bir ödölmüş gibi tutan arkamdaki hemşireye başıyla işaret etti.

"Demi, Misha'yı sen öldürdün. Elimizde görüntüler ve güvenlik personelimizin video kayıtları var." Karşımdaki adama bakarken dudaklarım aralandı. Platin sarısı, özenle taranmış saçlar, hayal edilebilecek en keskin ve en parlak yeşil gözler ve görünürde tek bir kırışıklık bile yoktu.

"Dr. Ivory, sanırım gitmem gerekiyor. Raina'yı arayabilir misin? Yolun aşağısında yaşıyor..." Hemşire yaklaşıp tam kolumun yanında durduğunda başladım.

Kendimi bitkin hissediyordum ve vücudum ağrıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı. Bütün gün gelip geçmişti ama sanki on gün bir güne sığdırılmış gibiydi.

Pelüş yatakta kendimi dik tutmaya çalışsam da yapamadım, sanki uzuvlarım felç olmuş gibiydi.

"Demi, mesele şu ki, bir kez bizim... ailemizin bir parçası olursan, seni koruruz. Neyse ki sözleşmeyi imzaladınız ve artık bizimsiniz." Dr. Ivory işaret parmağını hemşireye doğru salladı, hemşire de hemen bana gülümseyerek eğildi ve kolumu tuttu.

"Hayır, ben hasta değilim, iyiyim!" Hemşire ve Dr. arasında gidip geldim. Fildişi.

"Dinlenmen gerek, sevgili Demi. Yarın senin ilk iş günün ve canım, şakayık bahçesinde ortalığı epeyce... kan gölüne çevirdin. İlk görevin olarak bunu temizlemen gerekecek." Dr. Ivory eğilip alnımdan öpmeden önce başımın üstünü okşadı. "Tatlı rüyalar, Demi." Arkasını döndü ve gitti.

Ne? Misha'nın kanını temizlememi mi istedi? Onu öldürdüğümü mü düşündüler?

Hayır... Yapmadım. İğneyi etime batıran hemşireye bakarken aklıma geldi.

Ya onu öldürdüysem?

Travma ile ilgili sorun, zihinsel dengenizi bozan bir şey yaşadığınızda, kendinize güvenip güvenemeyeceğinizi bile bilmemenizdir. Zihninizin dürüst olup olmadığını ve olayları doğru hatırlayıp hatırlayamayacağını bilemezsiniz. Düşünüyorum da, ben... Daha önce elime bir bıçak almış ve masum bir cana kıymıştım - tüm kalbimle sevdiğim birine. Ya bayıldıysam? Ya kafam karıştıysa?

Ivory ailesi şimdi de beni mi koruyor? Bir aileye sahip olmak böyle bir şey mi?

Hemşireye sırtıarak ciğerlerimde düğümlenen nefesi bıraktım. Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım.

BÖLÜM NINETEEN

SICAK, güvenli ve rahat bir yatakta uyanmak, bu hayatta alışabileceğimi hiç sanmadığım bir şey. Uyuduğum her bir 'yatak' ya bir dolapta, ya bir bankta, ya yerde, ya bir köprünün altında, ya da duvarları kağıt inceliğinde olan ve yan tarafta bir fahişenin inlediği ya da yatak böcekleri etimi kemirirken silah seslerinin gökyüzünde yankılandığı boktan bir motelde geçirdiğim şanslı bir ya da iki gece oldu.

"Günaydın, sevgili Demi." Yumuşak bir ses başımı güneş ışığının içeri dolduğu pencereye doğru çevirmemi sağladı.

Bayan Ivory yatağımın yanındaki sandalyede oturmuş tırnaklarını törpölüyordu. İyi bakımlı tırnaklarıyla uyum içinde ileri geri hareket eden törpünün hafif gıcirtısı odayı dolduruyordu. Beni uyurken mi izliyordu?

Uyku ve kuruluktan boğuklaşan sesimi temizledim. "Merhaba."

"Umarım daha iyi hissediyorsundur çünkü bugün işteki ilk günün," diye cıvıladı ve hızla ayağa kalktı.

Boynum tutulmuştu, midem gurulduyordu ve bugün yapmak istediğim son şey çalışmaktı, ama bu yüzden buradaydım. Zengin birileri yaralı bir kelebek gibi rehabilite edip özgürlüğüne kavuşturmak istedikleri fakir bir kız buldukları için burada değildim. Hayır, buradaydım çünkü başımı sokacak bir eve ve biriktirecek paraya ihtiyacım vardı, sonunda bir parça da olsa bir geleceğe sahip olma umuduyla.

"Evet, hanımefendi." Başımı salladım ve dudaklarımı yaladım.

"Yapma bunu," diye tısladı Bayan Ivory ve sesindeki ani değişim beni ürküttü.

"Özür dilerim" mi? *Neyi yapmayayım?*

"Bunu yaparsan çok kızar. Tanrı aşkına, odadaki dudak kremi kullan, Demi." Gözlerini dudaklarıma dikerek parmağını bana doğru salladı. Yavaşça ayağa kalkarak bana doğru ilerledi ve eğildi. Ben donup nefesimi tutarken gözlerini kısarak parmaklarını dudaklarımda gezdirdi.

"Ah!" Dudaklarımdaki gevşek, ölü deriyi soyarken haykırdım. "İğrenç."

Bayan Ivory dilini şaklattı ve başını salladı.
arkasını döndü ve hemen odadan çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz dudaklarıma dokundum ve parmağımı kaldırdım.

"Lanet olsun." Parmağımdaki kan görüntüsü bana önceki geceyi hatırlattı. Bir parçam Misha'yla yaşadıklarımın hayal ürünü olup olmadığını sorguladı. Bayan Ivory bundan bahsetmez miydi? Bir kız ölmüştü. Öylece geçiştiremezlerdi. Öyle değil mi?

"Bayan Rao, işteki ilk gününüz ve şimdiden bir karmaşa mı yaratıyorsunuz?" Bradley göründü ve bu gürültüsüz ayakkabıların ve kapıların bana erken bir kalp krizi geçirteceğini biliyordum.

"Bradley, ben... Yemin ederim, ona dokunmadım. O..." Dün gece olanların büyüklüğünün farkına varmak midemi bulandırdı, boğazıma asit kaçtı.

"O çok güzel bir ışıktı. Neden, Demi?" Bradley odanın etrafına ve tavanın köşelerine baktı.

"Onu ben öldürmedim," diye alay ettim. "Eğer onu ben öldürdüysem ve buna gerçekten inandırlarsa, neden polisi aramadılar? Neden herkes bu kadar lakayt davranıyor?"

"Demi." Bradley içini çekti ve durakladı. "Demi, Misha'yı öldürdün. Son. Bu, başını, ortasını ve sonunu araştıracağın uzun bir roman değil. Bu çözmen gereken bir hikâye değil. Bu, kendi gerçeğiniz olarak kabul edeceğiniz tek satırlık basit bir cümle. Burada yaşamak, burada çalışmak istiyorsanız... size söyledikleri her şeyi gerçeğiniz olarak kabul edeceksiniz. Size yalan söyleseler bile, bunu kendi gerçeğiniz haline getireceksiniz. Ancak bu şekilde..." Bradley elini yorgun kaşlarının üzerinde gezdirdi.

"Yapmamın tek yolu bu, ne?" Doğrudum ve ellerimi dağınık saçlarımda gezdirdim.

"Hayatta kalmak."

Tek bir kelime tüm varlığımı sarstı. Avuçlarım nemlenirken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Artık bu işi istemiyorum. Sanırım bu... benim açımdan bir hata oldu." Ayaklarım soğuk zemine çarptı ve Bradley'nin etrafında yürüdüm.

Ayaklarımın yere vuruşu, etrafıma yayılan sessizlikle birlikte daha da gürültülü görünüyordu.

Elim soğuk metal kapı koluyla buluşur buluşmaz, bir diğeri omzumu tuttu ve beni geriye doğru çekti.

"Pervasız mısın? Fildişi Evi'ni öylece terk edemezsin. Kontratı imzaladın. Önümüzdeki dört yıl boyunca burada çalışmak zorundasın. Lanet sözleşmeyi okumadın mı, Demi?" Parmakları tenimi daha sıkı kavrarken yüzü kızardı.

"Aptal Conrad flört etmekle çok meşgul ve şimdi... bedelini ödeyecek olan sensin." Bradley öfkeyle titredi. Gözleri daha parlak görünüyordu, çenesi sıkılmıştı ve bir anda transa benzer durumdan çıkıp beni bıraktı. "Demek istediğim, yeni işvereninizle bir sözleşme imzaladınız, Bayan Rao. Lütfen ona ve aileye saygılı olun. Burası pek çok kişinin kalmak için can atacağı bir ev."

Gözlerimi kırıştırdığımda kendimi çarpık bir rüyadaymışım gibi hissettim. Misha dün gece şakayık bahçesinde öldürülmüştü - dün geceye kadar benimle aynı işi yapan kız. O sözleşmede benim görmediğim ne vardı?

Bu işten kurtulmanın tek yolu *ölüm müydü?*

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Son yirmi dört saat içinde olanları nasıl değerlendireceğimi bilmiyordum. Ama burada, bir sandalyede oturmuş, Becca adında bir kadına saçlarımı sanki sahneye çıkmak üzere olan bir balerinmişim gibi en sıkı topuz haline getirmesini söylüyordum.

Aynanın yansımasından Becca'ya bakıyordum, o da saçıma odaklanmıştı. Benden çok daha yaşlı olamazdı. Sarı saçları aynı şekilde topuz yapılmıştı ve bembeyaz bir kıyafet giymişti. Cildi kalın bir makyaj tabakasıyla kaplıydı ve yeşil gözleri evdeki personelin ve ailenin çoğundan daha koyuydu.

"Hey Becca, ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordum. Az önce bir bahçenin ortasındaki salıncakta kan kaybeden bir kadın gördüğümü ve yeni işverenimin bunu benim yaptığım konusunda ısrar ettiğini düşününce midemde hâlâ bir huzursuzluk vardı.

"İki yıl," diye cevap verdi gözlerini ya da ellerini saçlarımdan ayırmadan.

"Beğendin mi?"

Dondu kaldı ve aynanın arkasından bana baktı. "Eskiden bir grup evinde yaşıyordum. Cehennemin farklı bir türü. Ivory ailesi beni yanına aldı ve ihtiyacım olabilecek her şeye sahibim."

"Sen de mi hizmetçisin?" Sessizce sordum.

"Hayır. Ben bir bakıcı ve güzellik uzmanıyım." Becca omuzlarını dikleştirdi ve garip bir ten rengine boyanmış kalın dudaklarını büzdü.

"O da ne?"

"Demi, ne kadar az soru sorarsan... o kadar az cevaba ihtiya ın olur ve o kadar iyi durumda olursun." Küçük bir fırça aldı ve sa   izgimdeki minik tüyleri düzgünce taradı.

"Bitti!" Gülümsedi ve sa  aletlerini önümüzde duran makyaj masasının üzerine düzgünce yerleştirdi.

"Bak, bizim gibi kızlar için..." Becca mırıldandı ve etrafına bakındı. "Burası bizim gibi kızlar için güvenli bir sı ınak, yoğun travma geçmişinden başka bir şeyden gelmeyenler için. Aileyi, hobilerini ya da eğilimlerini incelemek için burada değilsiniz. Temizlenin, yemek yiyin, egzersiz yapın ve Charlotte'un en büyük malikanesinde en prestijli aileyle birlikte yaşamanın tadını çıkarın."

Ben onun cevabını düşünürken Becca kendini meşgul etti. "Kıyafetiniz makyaj odasında asılı, temizlik malzemeleriniz de kapının hemen dışında. Koridoru sonuna kadar takip et ve ilk iki solu yap; sonunda şakayık bahçesine varacaksın."

"Tamam, teşekkürler Becca." Başımı salladım ve sözlerini özümsemeye çalıştım. Basit bir gerçeği söylüyordu. Bu hayat, ait olduğum bir grup uyumsuzla gece yarısı bir şenlik ateşinde katledilmekten ya da tecavüze u ramaktan çok daha iyi olacaktı.

Becca beni küçük odada yalnız bıraktı ve ben de hemen banyo kapısındaki askıyı kaptım. Çantanın fermuarını açarak kısa beyaz elbiseyi çıkardım ve sürpriz bir şekilde beyaz dantel bir tanga ve askısız beyaz dantel bir sütyen buldum.

"Bu da ne böyle? Neden iş kıyafetlerimin altına i   amaşını giymem gerekiyor?" Yata ın  zerine serdim ve elimi kumaşın üzerinde gezdirdim.

Başımı sallayarak geceli imi çıkardım ve her şeyimi giydim. Aynanın önünde durup beyaz platform ayakkabılarımı çekiştirdim ve derin bir nefes aldım.

Orada duruyordum, bembeyaz giyinmiştim, arkaya doğru topuz yapmıştım ve makyajsızdım. Makyaj masasının çekmecesine uzandım ve orada düzgün bir sıra ruj ve dudak kremi tüpü buldum. Omzumun üzerinden bakarak, Bayan Ivory'nin dudaklarımdaki  l  deriyi parmaklarıyla kopardı ını düşünerek biraz sürmenin sorun olmayacağını düşündüm.

Bir ruj tüpü kaptım, yuvarladım ve krem si nude rengine baktım. Belki de basit bir dudak nemlendiricisine sadık kalmalıyım. Kuralları bilmiyordum

ve daha fazla belaya bulaşmak istemiyordum. Titreyen parmaklarım dudak kremini kaptı ve hızla dudaklarıma sürdüm.

Onları birbirine vurarak döndüm ve odadan çıktım; Becca'nın söylediği gibi, içinde çöp kutusu, çamaşır suyu ve sabun gibi kokan bir kovayla dolu küçük beyaz bir el arabası ve diğer temizlik malzemeleriyle birlikte bir paspas vardı.

"Tamam, Demi, bunu yapabilirsin..." Kendi kendime fısıldadım ve şakayık bahçesine doğru itmeye başladım. Göreceklerimden çok korkuyordum. Cesedini mi kaldırmışlardı? Gerçekten de bütün kanı güpegündüz temizlemem için orada mı bırakmışlardı? Malikâne kapılı ve gözlerden uzaktı ama yine de... bu delilikti.

Dışarı çıktığımda, arabayı yavaşça arnavut kaldırımlı yoldan ittim ve ayaklarımı sürükleyerek dün gece bulunduğumuz yere geldim.

Kıpırdamadan durup şok içinde etrafıma bakındım. Küçük salıncak esintiye karşı hareket ediyordu ama onu hareket ettiren rüzgâr değildi.

Tıpkı ona benzeyen bir kadındı.

"Hey, Demi, dün geceki randevumuzu tamamen atladin." Kız salıncaktan indi ve bana doğru yürüdü. Aynı uzun, altın rengi elbiseyi giymişti, makyajı ve saçları aynıydı. Her şey aynıydı, sadece yüzünde belirgin bir fark vardı. Gözleri biraz daha büyük, burnu biraz daha küçüktü.

"Misha, hatırladın mı? Dün gece tanışmıştık." Elini uzattı ve beni salıncağa doğru salladı.

Salıncağın etrafına baktığımda hiçbir yerde zerre kadar kan yoktu. Başımı ovuştururken, arkaya yatırdığım saçlarım acımaya başladı; sanki derim sürünüyor ve başım dönüyordu.

"Emin misin? Yemin ederim... Yemin ederim dün gece tanıştığım Misha..." Paniğim yükselirken çılgınca etrafıma bakındım.

"İyi misin, Demi?" Elimi tuttu ve beni salıncağa doğru çekti. Oturduğumda göğsüm sıkıştı. Her şey titizlikle temizlenmişti. Taze şakayık kokusu havaya yayılmıştı ve hiçbir şey yerli yerinde değildi.

"Dün gece harika bir iş çıkarmadım mı? Arpı öğrenmek şart ve eminim siz de öğreneceksiniz. Sanırım seni seçecekler..."

Önümdeki kadına baktım. Elbette Misha'ya benziyordu ama kesinlikle o değildi. Gözlerimi kısarak baktığımda, yanağında Misha'da olmadığına hiç kuşku duymadığım küçük bir yara izi görebiliyordum. Şöyle düşündüğümü hatırlıyorum

Cildinin ne kadar mükemmel ve kusursuz olduğunu. Makyajı profesyonelce yapılmış gibi görünüyordu.

"Tamam, birazdan trenime yetişeceğim ama temel olarak Osis kanadına atanacaksın. Mülkün en özel kanadı. Toz almak çok önemli. Dr. Ivory toz konusunda çok ama *çok* titizdir. Ayrıca Bayan Ivory'nin eşyalarının ve değerli eşyalarının bulunduğu pulchritudo katından da sorumlu olacaksınız. Pulchritudo güzellik anlamına gelir ve oraya gittiğinizde anlam kazanacaktır. Sadece yaban domuzu fırçasını kullandığınızdan emin olun. Bunun dışında bir şey kullandığınızı öğrenirse onu kaybeder. Hmm... başka ne var?" Mükemmel manikürlü, allık pembesi tırnaklarını çenesine vurdu.

"Ah, neden, elbette. Tüm kuralların en önemlisi Osis katında kesinlikle ama kesinlikle konuşmamak ya da tek bir ses çıkarmamaktır. Onlarla konuşmayın, iletişim kurmayın ya da yüz ifadenizi değiştirmeyin."

"Konuşmak... onlarla mı? Kiminle?" Önümde oturan Misha 2.0'a bakarken alnımın kırıltığını hissedebiliyordum.

"Ah... kafesteki kızlar." Kafasını şaşkınlıkla bana doğru eğdi. "Onların ana bakıcısı olacağın için Bradley'nin seni çoktan oraya götürdüğünü düşünmüştüm." Dilini şaklattı ve ayağa kalktı.

"Ben bir bakıcı değilim; ben bir temizlikçiyim. Gerçekten kendime bile bakamıyorum, bu yüzden kafesteki köpeklerle bakabileceğimden şüpheliyim."

Misha taklitçisi tiz bir kahkaha patlattı ve hemen ellerini ağzına götürdü. "Aman, aman, aman... Demi." Gözlerinden yaşlar süzülürken homurdanmaya ve ellerinin içine doğru gülmeye devam etti.

"Köpekler... kafesteki köpekler. Kafesteki kızlar..." Tekrar gülmeye başladı ve başını salladı. "Tamam, temizliğe başlamak için seni Osis katına götürmeliyim ama seninle tanışmak bir zevkti Demi. Gitme zamanı!"

Misha ayağa kalktı ve başını ellerinin arasına alarak başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Siyah saçlarına bayılıyorum..." dedi kederli bir sesle ve beni çeğiştirerek arabamı işaret etti. "Hadi gidelim!" Hızla uzaklaştı, ben de arabayı tuttum ve arkasından gittim.

Mümkün olduğunca normal davranacaktım; bugün temizlik yapacaktım ve sonra bu gece çantamı toplayıp kaçacaktım. Burada kalmayacaktım. Saçma sapan bir sözleşme kimin umurunda? Bana sahip değiller; ben onların malı değilim. Dr. Ivory kim olduğunu sanıyor?

Misha dar, loş koridorda süzülürken başımı sallayarak arabayı bir köşeden döndürdüm.

"Evet, ataerkilliğin canı cehenneme." Kendi kendime gülümsedim, o adama nasıl orta parmağımı göstereceğimi ve onurumu koruyarak nasıl sıvışacağımı düşünüyordum. Bu psikopatlar beni bir katil olduğuma ikna etmeye çalışıyorlardı. Beni belli bir şekilde yemeye, belli bir şekilde giyinmeye zorlamak istiyorlardı.

Hayır, başka bir iş bulurdum. Belki karanlık bir motel beni işe alır ve el altından ödeme yapabilirdi. Banka hesabım yoktu - adımın yasal belgelerde yer alması riskini göze alamazdım - ama bir şeyler bulurdum.

Bunların hepsi çok fazlaydı.

"İşte geldik." Misha olduğunu iddia eden kadın durakladı ve altın bir kart çıkardı. "Bu Ossis kanadına girip çıkmak için kullanacağın kart. Bütün yerleri paspasla ve Dr. Ivory'nin ofisindeki duvarın tozunu al. Hangisi olduğunu bileceksin. Bradley yaklaşık bir saat içinde seni alıp bir sonraki bölüme götürecektir." Onu bana doğru kaydırıp ve kullanabilmem için yoldan çekildi.

Şeridi küçük tuş takımı tarzı kilide dokundurarak bir an bekledim ve sonra sihirli bir şekilde kapı sessizce kendi kendine açılmaya başladı.

Yavaşça yürüyerek arabamı kapıdan içeri ittim. Her iki tarafta da kapalı kapılar vardı ve nereden başlamam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir kapı kolu bile yoktu. İlk kapının önünde durdum, tam kapıyı çalmak için elimi kaldıracaktım ki kapı kendiliğinden açıldı.

Biraz geri çekilerek, içeri bakmadan önce tamamen açılmasını bekledim. Büyüleyici bir ofisti. "Alo?" Seslendim, sesim boş alanda yankılanıyordu.

Omuzlarımı gevşeterek tavana baktım ve hareket eden küçük bir cihaz fark ettim.

Bir kamera. *Beni izliyorlar.*

Paspası kaptığım gibi kovaya daldırdım ve zaten lekesiz olan yerleri hızla silmeye başladım.

Odaya doğru ilerlerken masasının arkasındaki devasa duvarın önünde durdum. Krem ve beyaz tonlarındaki dokulu duvar göz alıcıydı ve daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Bradley'e bunu sorduğumda beni geçiştirdi. Misha olduğunu iddia eden kadının tozunu mutlaka almamı söylediği duvar bu olmalıydı. Şelale tarzı, pürüzsüz mermer masanın üzerinde üç masaüstü monitör vardı. Arkasında büyük boy konyak kahverengi deri bir sandalye, masanın iki yanında da iki kitaplık vardı.

dokulu duvar. Mekânda göze çarpan en tuhaf şey, köşede, perdelerle kapatılmış büyük bir pencerenin yanındaki patlamış mısır makinesi idi.

Paspası kovaya geri koyarak kitap raflarına doğru yürüdüm, içlerinde dünkü tıp ders kitaplarının aynısının olmasını bekliyordum.

Ama bunun yerine, onlara bakarken dudaklarım aralandı. Bir tanesini soyarken gözlerim büyüdü. Bunlar tıp ders kitabı değildi, gerilim romanı da değildi... aşk romanıydı. Ön kapağında yakışıklı bir adam olan türden. Çevirip açtığımda, altı çizili bir sürü satır vardı.

Bir kez daha etrafa bakındım. Burası Bayan Ivory'nin ofisi miydi? Hayır, olamazdı. Dr. Ivory'nin tıp diplomaları ve ödülleri duvarlardan birinde sergileniyordu.

Sandalyeyi çekip içine oturdum ve kitabı masanın üzerine koydum. *"Ellerim bağılyken dilini boynumda gezdirdi, bacaklarımı ayırıp kabaca içime sokarken dilini ağzıma soktu."*

Kitabı kapatırken kendimi rahatsız hissettim. Dr. Ivory müstehcen mi okuyordu? Neden pasajların altını çizmiş?

"Ne halt ediyorsun sen?" Bradley hışımla içeri girince kalbim yerinden fırladı. "Tanrım, sen bir aptalsın." Beni sandalyeden çekip kitabı elimden almadan önce ne kadar hızlı hareket ettiği gözümün önünden geçti. Ellerimi.

"Neyin var senin?" diye tısladı bana, tükürükleri tenime değiyordu.

"Benimle sorunun mu var? Bana yalan söyledin! O kızı öldürdüğümü ima ettin. Ama bir anda Misha'nın yerine gelen biri hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Ne bu şimdi? Hastalıklı bir oyun mu? Benden bu kadar; bu gece gidiyorum." Ellerim titrerken içimde kızgınlık, korku ve endişe birikiyordu.

Bradley kolumdan tutup beni Dr. Ivory'nin ofisinin en sağ köşesine götürmeden önce kitabı yerine itti.

Tavana baktı ve arkasını döndü. "Demi, neyi anlamıyorsun? İstedğin zaman gidemezsin... Bu malikâneden çıkmanın tek yolu cenaze arabası."

Midem bulandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey. Toplanacak bir şeyim bile yok. Sadece ön kapıdan geçeceğim ve

çıkarken. Ben onların malı değilim." Omzumu Bradley'ninkine çarptım ve hemen kapıyı açmaya gittim.

Ama kapı kolu yoktu. "Nasıl çıkacağım?" Arkamı döndüğümde sesimde hayal kırıklığı açıkça görülüyordu.

Bradley kollarını kavuşturmuş, ofiste koşuşturmamı izliyordu ve sonunda perdeleri çekiştirerek açtı.

Ancak geriye doğru düştüm çünkü perdeler dışarıya bakan bir pencereyi kapatmıyordu. Perdeler, beni kör eden delicesine parlak, bembeyaz bir odaya bakan cam bir pencereyi örtüyordu.

Ama beni dehşete düşüren oda değil, içinde bir kadının olmasıydı. Ortada küçük bir karyolanın üzerinde yatıyordu.

"Bu da ne...?" Geriye doğru yürüdüm, ona baktım ve camın yanındaki köşede duran patlamış mısır makinesine göz attım.

"Polisi arıyorum... Bu çılgınlık Bradley. Bu *yasadıışı*." Titriyordum, kendimi göz kırpmaya ve bir telefon bulmaya zorlarken tüm vücudum buz kesmişti.

"Bradley, neler oluyor? Neden burada çalışıyorsun? Bu da ne böyle?" Kalabalık bir otoyolun ortasında bir hayvan gibi koşturuyordum. Ne yöne gitmem gerektiğine dair hiçbir fikrim yoktu, koşmanın bir anlamı olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu çünkü aniden, hangi yöne gidersem gideyim sonucun tehlikeli olacağını fark ettim. Ellerimi duvarlara vururken gözlerim yaşardı.

"Demi. Lütfen dur," diye fısıldadı. Ama kızgın değil, çaresiz görünüyordu.

Benim için.

Yere düşerek yüzümü bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve uzun nefesler almaya çalıştım.

"Kafesteki kızlar... köpek değiller. Onlar... kızlar mı? İnsanlar..." Dünyam etrafımı sarmış gibi görünürken sürüklendim.

"Evet."

O tek kelime beni paramparça etti. Yalan söylemenin ahlaksızlık olduğunu söylerler, ancak yalan söylemek aslında bizi böyle bir şeyden korumaya yardımcı olan koruyucu bir mekanizmadır.

Asla geri dönemeyeceğimiz bir gerçek.

BÖLÜM YİRMİ BİR

"Duvarın tozunu almalısın. Daha sonra seni kafeslere götürüp temizlemem gerekiyor." Bradley eğildi ve iki kolunu kullanarak beni dik tuttu.

"Beni dinle, Demi. Tek bir çıkış yolu dışında hiçbir çıkış yolu yok. Asla zarar görmeyeceğin tek bir çıkış yolu." Yüzü kızarıırken iki omzumu da tuttu.

"Tamam, bana tek çıkış yolunu söyle?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken fısıldadım.

"Eğer sana unvanı verirlerse." "Ne unvanı?"

"En sevdiğim kız."

Favori kız mı? Neydi o? Önümdeki cam pencereden bakarken aklımda pek çok soru dönüp duruyordu. Yataktaki kadın kıpırdamamıştı bile. Ona doğru süründüm ve ellerimi cama koydum. Ona yardım etmeliydim... Onu kurtarmalıydim.

"O neden orada?"

"Demi, kendi isteğiyle orada. Kafesteki kızlar kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Bunların hepsi deneysel bir çalışma için kaydolan kadınlar. Hepsi Dr. Ivory'nin arkadaşı Dr. Decker Sterling'in psikiyatrik hastaları ve tedavi ile iyi sonuç alamamışlar. Şimdi, Ivory Deneyi ile rehabilite edilmek için buradalar."

Ona inanmadım. İnanmak istemedim. İnanamadım.

"Gerçekten de kafesteki kız olarak anılmak ve cam bir kafeste yaşamak için mi kaydoldular?" Başımı sallarken dişlerimi birbirine geçirdim. Patlamış mısır makinesinin pencerenin hemen yanında olduğunu fark etmek kanımı dondurdu. "Bekle... Patlamış mısır yerken onu mu izliyor?"

"Evet."

"Benden bu kadar. Kaydolmaları umurumda değil. Umurumda değil; ben gidiyorum." Ellerimi kapıya vurarak açılması için bağırdım.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyordu ki, her an etimden fırlayacağına yemin edebilirdim. Kapı açılmıyordu... Kapı kolu yoktu, anahtar yoktu, çıkış yolu yoktu.

Kapana kısıldım.

"Bradley, lütfen, nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum." Avuçlarımı boynuma dolamış, etrafımdaki havanın her zerresini içime çekiyordum.

Sırtımı kapıya dayayıp nefes nefese kalırken soğuk eller beni çevirdi. Endişem beni boğduğu için görüşüm bulanıktı.

Bradley sıkılmış dişlerinin arasından, "Üçe kadar sayacağım ve sonra derin bir nefes alıp kendini toparlayacaksın... Çünkü bunu yapmazsan Demi, bir nefes daha almana bile izin vermeyecekler," dedi.

Ağlamaya başladım, üzgün, kalp kırıcı bir şekilde değil, yenilmiş, bitkin bir şekilde. Sadece tüm seçeneklerinizin tükendiğini bildiğinizde vücudunuzdan çıkan türden bir ağlama.

Burnumdan nefes almaya çalıştım ama bunun yerine ağzımı açtım ve Bradley'e karşı hıçkırırken hava yuttum.

"Bu iyi değil... bu iyi değil," diye haykırdım.

"Dinle, iyi olacaksın Demi. Her şey yoluna girecek. Sadece onların kurallarına göre oynamalısın. En sevilen kız olmalısın ve bunu yaptığında... gidebileceksin."

"Misha'yı öldürdüler. O kız o değildi. Misha en sevilen kız değil miydi?" Burnumu çektim, pahalı takım elbisesini sümüğüm ve gözyaşlarımla ıslatmış olmamı umursamadan.

"En sevilen kız o değildi. Seni bekliyorlardı. Şimdi tek yapman gereken bu ailenin bir parçasıymışsın gibi davranmak. Dediklerini yap ve parçalara ayrılma."

"Beni mi bekliyorsun? Ne olmuş sana? Neden buradasın? Ne zamandır buradasın?"

"On üç yıldır buradayım. Ben de senin düştüğün tuzağa düşmüş bir suçluyum. Yaşamak için güvenli bir yer ve düzenli bir iş vaat eden basit ama göz alıcı bir tuzak. Yeterince sadık olduğumu ve gitmeyeceğimi biliyorlar. Onlar... onlar benimle ilgili bir şeye sahipler - asla arkamda bırakmayacağımı bildikleri bir şeye."

"Kahretsin. Bu... korkunç ve bunu nasıl yapmam gerektiğini bile bilmiyorum Bradley. Korkuyorum. Gerçekten, çok korkuyorum." Kendimi yeni tanıştığım bir adamın üzerinden zorlarken vücudum titriyordu.

"Korku basit bir tepkidir, ama güç bir karardır. Hayatınızı kurtarabilecek kararı verin." Bradley sanki bu panik halinden kurtulacağımı umuyormuş gibi beni sarstı.

"Bradley..." Sakinleşmeye çalışırken göğsüm sıkıştı.

"Bana hep hayalini kurduğun bir şeyi söyle." Dikkatimi başka yöne çekmeye çalıştığını biliyordum.

"Küçükken Nike ayakkabı istiyordum. Ben de delikli, yırtık pırtık bir çift spor ayakkabı aldım ve bir Sharpie ile üzerlerine imzamdaki onay işaretini çizdim." Omuz silktim.

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Bu gerçekten üzücü." Bradley bana acıyarak bakarken alnı kırıştı. "Bu arada, bunu çöpte buldum. Sanırım senin eşyalarının arasındaydı." Buruşturulmuş Biltmore Malikânesi broşürünü çekiştirerek çıkardı ve dudaklarım aralandı.

Elinden alıp başımı salladım. "Artık buna ihtiyacım yok. Sanırım orada olmaya en çok yaklaşabileceğim şeyin içindeyim." Çöp torbasına attım.

Boğazını temizledi. "Her zaman bir tür rüya görmelisin, Demi."

"Hayır, benim gibi kızlar... biz hayal kurmayız. Hayaller, onları gerçekleştirebilecek insanlar içindir. Öte yandan kabuslar... onlar garantilidir."

Gözlerini hızla kırıştıtarak başını salladı. "Perdeleri kapat, masasını ve rafları sil ve duvarının tozunu al."

"Bu duvar neden yapılmış...? Hiç böyle bir şey görmemiştim. Çok engebeli ve-"

"Bilmene gerek yok. Ama en önemlisi, *bilmek istemiyorsun*, Demi." Bradley parmağıyla yüzümü işaret etti. "Sadece temizle," diye sıkılmış dişlerini gıcırdattı ve arabadan aldığı toz bezini yüzüme doğru itti.

Bu noktada korkum öfkeye dönüşüyordu. Kötü şansla doğduğum için öfke, hiç yaşama şansım olmadığı için öfke, bir kişi dışında hayatımdaki her bir kişinin beni incittiği için öfke.

Elimdeki toz bezini kaldırarak Bradley'nin mükemmel bir şekilde taranmış saçlarına vurdum. Gözleri irileşirken dudakları şok içinde aralandı. "Bu da neydi böyle?"

"Çekil yolumdan Bradley. *Toz* almam lazım." Onu tüm gücümle ittim ve etrafından dolaştım.

Cam pencereden ileriye baktığımda, yataktaki kadın hâlâ orada yatıyordu. Onu dışarı çıkaracaktım. Onu ve kendimi kurtaracaktım. Daha önce de kaçıştım; hayatta kalmıştım.

Ve bunu tekrar yapabilirim.

Garip duvarın ve üzerindeki tüm çıkıntıların tozunu almaya başladım. Ona yaklaştıkça, küçük oluklar ve kırıksıklıklar fark ettiğimde donup kaldım. Parmağımı üzerinde gezdirirken nefes almayı bıraktım.

Tahta mıydı? Yoksa...

"Bunlar insan kemikleri, Bayan Rao. Nancy Drew'culuk oynamayı bırakmazsanız sizinkiler de orada olacak," dedi Bradley sessizce.

Nefes verirken gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken irkildim. Parmaklarım toz bezinin plastik sapında titriyordu ve boğazımdaki asidin yükseldiğini hissedebiliyordum. Yanaklarımı şişirerek döndüm ve arabaya doğru koştum, küçük çöp torbasını kaptım ve ağzımdan kusmuk fişkıncaya kadar kuru kusmaya başladım.

"Hayır," diye bağırdım öğürerek. Soğuk zemine çökerek daha sert ağlamaya başladım.

"Kovuldun, Bradley." Tüylerimi diken diken etmeyen tanıdık bir ses başımı kaldırmama neden oldu.

Oh, harika. Conrad Ivory sanki bir mankenlik kampanyasından çıkmış gibi açık krem rengi bir takım elbiseyle orada duruyordu, ben ise babasının ofisinin zemininde iki büklüm oturmuş, kusmuk kokuyor, arka fonda kemik bir duvar ve rehin tutulan bir kadın vardı.

En kötüsü de karşımdaki bu yakışıklı adam da en az onlar kadar psikopat olmalıydı. Bradley'nin gitmesini istemiyordum; beni bu aileden biriyle yalnız bırakmasını istemiyordum. Ellerini arkasında birleştirerek omzunun üzerinden bana baktı.

Dudaklarını kenara kıstırarak başını hafifçe salladı ve cam kapı açılıp gitmeden önce.

Elimin tersiyle ağzımı silerken olabildiğince uzağa ittim.

"Sakın bana yaklaşmayın. Hepiniz dengesizsiniz. Hepiniz yakalanacaksınız. Nasıl olur da bunun bir parçası olursunuz? Bu da ne böyle?" Conrad çömelip dikkatle bana bakarken titriyordum.

"Demi, kameraları onlar değil de ben izlediğim için çok şanslısın. Bu yerden kalkıp eline bir paspas almalısın ve işinin gereğini yapmalısın. Temizle ve yaşa. Bu kadar basit. Bana güvenmeni istiyorum." Conrad'ın sesi yumuşak ve pürüzsüzdü, Bradley'ninki gibi agresif ya da aceleci değildi.

Farkına vararak başımı eğdiğimde kalp atışlarım yavaşlamaya başladı. "Gözlerin yeşil değil." Şaşkınlıkla gözlerimi kısarak ona baktım.

Gözlerini kaçırırken elini yüzüne götürdü. "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Açık kahverengi gözleriniz var. Neden yeşil renkli lens takıyorsun?" Nefesim kesilmeye devam etti. Alerjik bir reaksiyon geçiriyormuşum gibi hissettim ve derimi tırmalamaya başladım. Cam pencereye doğru çekilip ellerimi yere bastırdığımda gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Conrad'a şaşkınlıkla bakarken sırtımı cama yasladım.

Conrad arkamdaki cam pencereden bakarken gözleri büyüdü. "Demi... ne yaparsan yap, sakın arkanı dönme."

Biri size elma yememenizi söylerse, o söyleyene kadar istemeseniz bile elma yemek isteyeceğinize dair bir teori var.

Ve elma gibi, arkana dönme der demez vücudum irkildi ve döndüm.

Ağzımdan çıkan çığlıklar o kadar yüksek sesle yankılanıyordu ki kendi kulaklarım çınılıyordu.

Yatağın üzerinde yatan kadın artık yatmıyordu. Hayır, orada duruyordu, iki avucunu bizi ayıran ince cama dayamıştı ve bana gülümsüyordu.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Sesim kısılana kadar bağırmaya devam ettim. Bacaklarıma takılıp Conrad'a doğru tökezlerken ona bakmaktan kendimi alamadım; Conrad çığlıklarımı bastırmak için nemli elini hemen ağzıma kapattı.

Avucunu ısırmaya başladım ama bu da diğer elini ağzıma kapatmasına neden oldu.

"Beni dinle, annem ya da babam kameraları kontrol etmeden önce tam olarak beş dakikan var ve bu saçmalığı gördüklerinde, hiç şüphesiz seni bir kafese koyacaklar ve sen de o kızlardan biri olacaksın. Demi, sana durman için yalvarıyorum. Bağırmayı kes. Kendini topla. Şimdi!" diye yüksek sesle kulağıma fısıldadı ve sıcak nefesini tenime üfledi.

"Şimdi sakinleşecek misin?" "Mm-hmm..." Agresif bir şekilde başımı salladım.

"Tamam." Ellerini ağzımdan çekti ve ben de önümdeki kadına baktım. Kısa beyaz bir elbise giymişti; saçları kazınmıştı ve hafif kirli sakalları yer yer uzuyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve gözlerinin etrafındaki torbalar derinleşmişti.

Çatlamış dudakları ve şaşkın gözleriyle "Merhaba," diye mırıldandı. Dudaklarının kıvrımı çılgın bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi. Sırtışını düşürmeden bardağı yüzümün etrafında gezdirmeye başladı.

"Onunla muhatap olmayın. Yakında taşınacak." Conrad beni çekiştirerek uzaklaştırdı ve perdeleri hızla kapattı.

"O neden orada, Conrad?" Elimi çarpan kalbimin üzerine koyup sanki onu sabitleyebilecekmişim gibi gözlerimi kapatırken sesim titriyordu.

"Kendi isteğiyle orada."

"Eğer psikiyatrik sorunları varsa, neden bir psikiyatriste görünmüyor?
Neden babana ihtiyacı olsun ki?"

"Babam onlara yardım ediyor, Demi. Ücretsiz bir deneysel çalışma yapıyor - aslında FDA onaylı. Başka kimsenin kurtaramayacağı hayatları kurtarıyor." Conrad başımı yukarı kaldırarak beni gözlerimi açmaya ve ona bakmaya zorladı.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Parmakları çene çizgimde gezinirken gözlerimi kısarak ona baktım.

"Evet, biliyorum."

"İnkâr içinde yaşıyorsun, çünkü inkâr görmek istemediğimiz gerçeklere karşı kör olmamızı sağlar, çünkü zihinlerimiz onlarla başa çıkmaya hazır olmadığımızı düşünür." Elini yüzümden çektim.

"Haklı olabilirsin Demi, ama inkâr da beni burada hayatta tutuyor ve kendini buna kaptırman senin de yararına olacaktır. Lütfen, Demi."

Kendimi onaylamak için başımı sallamaya zorlayarak arabaya doğru yürüdüm ve titizlikle temizlenmiş odaya baktım. "Sanırım burada işim bitti. Sırada ne temizlemem gerekiyor?" İnledim.

Conrad'ın küçük altın kartı cam kapının üzerinde sallarken rahat bir nefes aldığını görebiliyordum.

"Bugün daha çok deneme günüydü ve bence kısa bir günü hak ediyorsun, her şey düşünüldüğünde. Ayrıca, Raina seni görmek için burada. Görünüşe göre, evinde bıraktığın eşyalarından bir çanta getirmiş ve seni kontrol etmek istemiş. Seni tanıdığını bilmiyordum."

"Raina'yı iyi tanıyor musun?" Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Bana yardım edecekti; beni dışarı çıkarmanın bir yolunu bulacaktı. Bunun ona yakın yaşayan tatlı bir aile olmadığını görmesini sağlayacak bir yol bulacaktım. Bu ailenin akli dengesi yerinde değildi. Bir sonraki gerçek suç podcast'inin bir parçası olmayacaktım: "Zengin beyaz aile tarafından kaçırılan ve şarküteri eti gibi dilimlenen esmer, tanımlanamayan kız."

"Evet. Sayılır." Conrad omuz silkti, sonra kıyafetime baktı. "Seni odana geri götüreceğim, böylece üstünü değiştirebilir ve sonra da onu görmeye gidebilirsin."

"Tamam." El arabasını dar koridorda iten Conrad aniden önümde durdu.

"Bana bırak." Kolu tuttu ve arabayı benim için itmeye başladı.

Neden bir psikopatın oğlu olmak zorundaydı ki?

Koridorlar birbirine karışmıştı ve eğer Conrad bana rehberlik etmeseydi, hangi yöne gittiğimi asla bilemezdim. Burası bir ev değildi; tek renkli ve steril, korkunç bir malikâneydi. Ne sonu ne de başı vardı. Mükemmel bir tuzaktı. Ve ben de mükemmel bir kurbandım.

Ossis kanadından çıkar çıkmaz sıcaklık değişti - evin geri kalanı daha sıcaktı ve aşağıdaki gibi ısıricı soğuk değildi.

Yatak odam olduğunu bildiğim koridora geldiğimizde omurgamdan bir ürperti geçti.

Anahtar kelime: öyleydi.

İçinde hiç uyumadım bile. Buradaki ilk gecemde bayılmıştım ve şimdi gün çoktan sona eriyordu. "Kartınızı kapının üzerinde sallayın, kapı açılacaktır. Bazen kartınız çalışmaz ve sizi almaları gerekir. Seni burada bekleyeceğim." Conrad el arabasını koridorun ortasına bıraktı ve bir ayağını duvara dayayarak küçük altın kartı çekip kapının üzerinde sallarken beni izledi.

Açılır açılmaz içeri girdim ve otomatik olarak kapanmasını bekledim. Odanın içinde dönüp dururken, bunun kendi kişisel cehennemimden ve bir dizi kötü şanstın çıkış biletim olduğunu düşünmüş olmanın verdiği üzüntüyü hissettim. Oysa hayatım bir çığ gibi yokuş aşağı yuvarlanıyordu.

Küçük dolabı açtığımda birkaç yeni kıyafetin özenle asıldığını gördüm. İkiisi halihazırda giydiğim elbisenin aynısıydı, beyaz bir bluz ve pantolon da vardı.

"Vay canına, ne kadar çok çeşit var." Gözlerimi devirip pantolon ve bluzu çıkardım. Kılıf elbiseyi çıkarıp yatağın üzerine attım ve hızla giyindim. Koşarak banyoya girdim, kaşındıran sıkı topuzumu çıkardım ve vahşi buklelerimin omuzlarımdan sarkmasına izin verdim.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum; hiçbir şey toplamama bile gerek yoktu. Adıma bir şey olmamasının en iyi yanı, hiçbir yere bağlanmamış olmamdı. Hiçbir zaman gerçek bir evim olmadı... Bunun nasıl bir his olduğunu bile bilmiyordum.

Hiçbir şeye sahip olmamanın en güzel yanı, onu asla kaybetmemektir.

Ben kapıdan içeri girer girmez Conrad duvarı itti ve gözleriyle bir kez daha baktı.

"Saçlarının açık olmasını seviyorum." Bana orantısız bir sırıtma yaptı ama gülmedim, gülümsemedim. Buradan gitmeye hazırdım. Son iki günde gördüklerim aklımı başımdan almıştı. Kafeste bir kız mı? Bildiğim bir cinayet.

hiç şüphesiz şakayık bahçesinde oldu. Ve sihirli bir şekilde, kimse bu konuda bir şey söylemiyordu. Kimsenin umurunda değildi. Bu onların normaliydi.

Conrad'ı koridorlarda takip ettim ve Dr. ve Bayan Ivory ile ilk tanıştığım ana odaya ulaşana kadar saniyeleri saydım.

"Raina!" Varlığı beni hemen rahatlattığında nefes aldım. Çay fincanının üzerinden bana baktı ve gülümsedi. Yanındaki küçük çantayı görür görmez yüzüm asıldı. Eşyalarımı getirmişti.

"Demi! Vay canına, Ivory Malikanesi'nde bir gün geçirdin ve değişmiş bir kadın gibi görünüyorsun!" Ayağa fırladı ve dirseklerimi kavrayarak beni kendine çekti. Derin bir nefes aldım ve kokusunun çok tanıdık olduğunu fark ettim.

Şakayıklar.

"Hey Rain," dedi Conrad arkamızdan. Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Birbirlerini çok az tanıyormuş gibi davranıyordu ama yine de ona bir lakap takmıştı.

"Hey Con." Ona göz kırptı. *Olamaz, çıkıyorlar mıydı?* Raina evliydi ve yürümeye başlayan bir çocuğu vardı. İkimizden de epey yaşlıydı.

"Demi, eskiden Conrad'a bakıcılık yapardım." Bana dokundu.

Bu insanların hiçbirini birkaç saat içinde bir daha göremeyeceğimi düşününce neden bu kadar rahatladığımı bilmiyorum. "Oh, tamam. Sizinle biraz konuşabilir miyiz acaba? *Özel olarak?*" Conrad'a bir bakış daha attım.

Raina elimi tutup beni ön kapıdan dışarı çıkarırken çenesi sıkıştı.

Güneş ışığı yüzüme vurur vurmaz ve beton merdivenlerden aşağı iner inmez, tam bir depar atmak istedim. Ama elimde hiçbir şey yoktu. Gerçekten hiçbir şey. Beni birkaç dakika içinde yakalayacaklar ve çok fazla şey gördüğümü bildikleri için geri sürükleyeceklerdi.

"Raina, burada çalışmak istemiyorum. Bence çok tehlikeli ve doğrusu çok yasadışı bir şey yapıyorlar. Acaba beni evine götürebilir misin? Böylece belki başka işlere de başvurabilirim. Merak etme, bu gece uyuyacak bir yer bulurum. Sadece buradan gitmem gerekiyor."

"Ne var? Demi, neden? Bu inanılmaz bir fırsat! Aileyi yıllardır tanıyorum. Mantıksız davranıyorsun, tatlım." Küçük bir kahkaha attı ama bana yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ne tür yasadışı ve tehlikeli şeyler yaptıklarını düşünüyorsun?"

"Raina, bu kızı gördüm... bu kadını. Bembeyaz bir odadaydı ve belli ki ağır ilaç tedavisi görüyordu ve... Raina, kafese kapatılmıştı. Yani, ondan tam anlamıyla kafesli bir kız olarak bahsediyorlardı. Ve dün gece, Misha adındaki bu kız - görünüşe göre evden temelli ayrılıyordu - benimle konuşmak istedi. Ama onunla buluşmaya gittiğimde boynu kesilmişti." Kelimelerimi sanki yeterince hızlı söyleyemiyormuşum gibi tökezletirken kendi boynumu işaret ettim.

Raina dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak defalarca gözlerini kırptırdı.

"Tüm ev bembeyaz ve siz de bu dolgu topuklu ayakkabıları ve bembeyaz kıyafetleri giymek zorundasınız. Herkesin sarı saçları ve yeşil gözleri var, sadece... Conrad'ın kahverengi gözleri olduğunu ama renkli lens taktığını biliyor muydun?" Ağzımdan çıkan kelimelere ben bile inanamıyordum.

"Demi, Demi..." Saçlarımı yüzümden çekti ve bana endişeyle baktı. "Tatlım, birkaç derin nefes alıp sakinleşmen gerekiyor. Biliyor musun, bence gerçekten zor bir hayatın oldu ve birdenbire prestijli bir ailenin olduğu bu büyük malikanedesin ve zihnin aşırı hızlanmaya başlıyor."

Bana inanmadı. Tabii ki inanmadı. Ben sokakta bulduğu yırtık kıyafetli, lağım gibi kokan serseri bir kızdım. Muhtemelen hastalıklı, uyuşturucu bağımlısı bir klişe olduğumu düşündü.

"Raina, kafam iyi değil. Sarhoş değilim. Rahatsız olmadım. Bu ev..." Arkamızdan, bozulmamış beyaz sıva boyunca uzanan sarmaşıklarla kaplı geniş araziye baktım. "Bu evin sırları var. Ölümcül sırlar. Ve odadaki kızın iradesi dışında tutulan tek kişi olduğunu sanmıyorum. Bence daha fazlası var."

"Demi, muhtemelen tüm bu aşırı uyarılmadan dolayı bitkin düşmüşsündür. Dr. Ivory güneydoğudaki en iyi ortopedi cerrahı, Bayan Ivory ise sosyetik ve hayırsever biri. Onlar gibi insanlar tehlikeli şeyler yapmazlar, çünkü kaybedecek her şeyleri vardır. Bu evi terk ederseniz, Özgürlük Parkı'nın ortasında bir bankta uyuyor olacaksınız ve siz farkına bile varmadan kış gelmiş olacak. Jax, Kai yüzünden bizimle kalmana izin vermeyecek. Günün sonunda, sen bir yabancısın. Kötü niyetli olmaya çalışmıyorum; sana kararının gerçekliğini ve büyüklüğünü anlatıyorum."

Raina yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gülümsedi. "Şuna ne dersin, sık sık gelip seni kontrol edeceğim? Sen de istediğin zaman bizi ziyarete gelebilirsin. Yolun sadece bir mil aşağısındayız."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına tararken söylediklerini düşündüm. Evsizler barınakları dolup taşıyordu ve bir motelde bir gece daha geçirecek kadar param yoktu - ki bu parayı bulmak için bir ay boyunca dolandırıcılık yapmam gerekecekti. McDonald's'ta bile iş bulmak için yasal adımları ya da sosyal güvenliğımi kullanamıyordum. Seçeneklerim yoktu ve eğer gidersem yirminci yaş günümünden önce öldürölür ya da saldırıya uğrardım.

Arkamdaki eve bakarak yavaşça başımı salladım. "O kıza ne yapıyorlar?" Fısıldadım.

"Dr. Ivory, başka türlü doktorlar tarafından reddedilen kadınlara yardımcı oluyor."

"Ama o bir psikiyatrist değıl... O bir kemik doktoru mu?" Sorguladım.

"Tatlım, doktorlar tıp faköltesinde aynı eğitimden geçerler ve İhtisasın bir parçası bile olsa. Ben bir dermatoloğım ama hâlâ hatırlıyorum ve mecbur kalsam bir bebeğı doğurtacak kadar bilgim var. Ivory ailesi, tedaviye alınmasalardı muhtemelen ölecek olan bireylerin yeniden hayata döndürölmesine yardımcı olmak için ücretsiz bir deneysel çalışma yürütüyor.

"Söz veriyorum Demi, her şey yasal. Sadece içeri girmen, evlerini temizlemen, dediklerini yapman ve uyuyacak güvenli bir yerin, yiyecek sıcak bir yemeğın ve başını sokacak bir çatının keyfini çıkarman gerekiyor. Bak, maaş harika. Bir yıl boyunca para biriktirirsin ve sonra gidip bir yer ve farklı bir iş bulabilirsin" diye beni ikna etti.

"Bahçede bir kızın boğazı kesildi..."

"Demi, muhtemelen halüsinasyon gördün. İyi uyuyamadın; beynin aşırı hızda çalışıyor. Sokaktaki hayattan bir malikaneye geçmek idrakin için büyük bir şok." Beni döndürerek yumuşak bir şekilde itti. "İçeri gir. Birkaç gün içinde seni kontrol edeceğim."

Haklı mıydı? Zihnim bana oyun mu oynuyordu?

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

"MERHABA TATLIM." İçeri girer girmez Bayan Ivory'nin yüzü aydınlandı. Fuayeden hafif bir çikolata parçacıklı kurabiye kokusu yayılıyordu. "Senin için özel kurabiyelerimden pişirdim. Yerleşmenin biraz zor olduğunu biliyorum. Gel bakalım." Kolunu benimkine doladı ve beni mutfağa götürdü.

"Sıfırdan geldiğimi biliyor muydun Demi?" Bayan Ivory fırın tepsisindeki taze kurabiyeleri tabaklara yerleştirirken mırıldandı.

"Özür dilerim mi?" Bu kadar açık sözlü ama kasıtsız bir düşünce beni şaşırtmıştı.

"Beni duydun canım. Tıpkı senin gibi ben de sıfırdan geldim. Bu yüzden Ian ve ben, hayatları pek de nazik olmayan kadınları işe alıyoruz. Ian sana biraz kaba görünebilir ama aslında beni o kurtardı. Ben onun en sevdiği kızdım." Dalgın dalgın gülümsedi.

En sevdiği kız mı? Bradley daha önce bu konuda saçmalamamış mıydı?

"Ne demek onun en sevdiği kızdım?" Tabaktan bir kurabiye aldım ama Bayan Ivory elime vurdu. "Ah!"

"Demi, çok sıcaklar. Bir dakika bekle canım," dedi hafif bir gülümsemeyle. Arkasındaki fırın biplmeye başladı ve hızla döndü. Adadaki taburelerden birine takılarak bir takla attı ve yere düştü. Sandalyemden sıçrayarak ona doğru koştum ama ayakkabılarım fayansın üzerinde kaydı. Bayan Ivory yerde yatıyordu, kafa derisindeki az miktarda koyu renkli kirli sakal dışında keldi. Çılgılık atarak, yere düşen sarı peruğa ulaşana kadar dört ayak üzerinde süründü.

"Bayan Ivory!" Onun adına utanarak, peruğunu aceleyle geri takarken ona yardım etmek için eğildim.

Cildi kıpkırmızıydı, saçları on farklı yöne dağılmıştı ve nefes alış veriş i düzensizdi. Kendini sabitlemek için kollarımı kullandı. Bir elini kalbine götürerek, "Bu çok aşağılayıcıydı," diye mırıldandı nefesinin altında.

"İyi misiniz Bayan Ivory?" Birdenbire hasta olup olmadığını merak etmeden edemedim. Altta yatan tıbbi bir durum ya da tedavi nedeniyle mi saçları dökülüyordu?

"Merak ettiğiniz buysa, hasta değilim. Bu lanet olası alopesi - kronik saç dökülmesi. Ölmüyorum Demi; o yüzden bana ölüyormuşum gibi bakmayı bırakabilirsin," diye tersledi, açıkça tedirgindi.

"Yıkanmak ve uyumak için odana dönme vaktin geldi. Yarın senden tam gün çalışma bekliyorum. Dr. Ivory yarın akşama kadar Ossis kanadının düzgün bir şekilde temizlenmediğini görürse hiç memnun olmayacaktır. Bradley de sizi odalara götürecektir. Hadi şimdi git." Bana elini salladı.

Karnım gurulduyordu ve kurabiye istemenin yapılacak en uygun şey olmayacağını düşündüm. Akşam yemeğini merak ettim ama Bayan Ivory ben daha sormadan mutfaktan çıktı.

"Kahretsin," diye fısıldadım, odama dönüş yolunu bile bilmediğimi fark ettim.

"Hadi gidelim." Bradley'nin sesi arkamda yankılandı ve onun varlığıyla hissettiğim rahatlamaya inanmadım.

"Durmalısın, Demi." Kolumdan tuttu ve beni koridora doğru yönlendirdi. O kadar hızlı yürüyordu ki ona ayak uydurabilmek için hafif bir koşu yapmak zorunda kalıyordum.

"Bradley, bırak kolumu." Elini üzerimden çekerken dişlerim birbirine çarptı. Beni duvara doğru iterek ellerini vücudumun iki yanına yerleştirdi ve o kadar yakınlaştı ki sıcak nefesini yüzümde hissettim.

"Demi, Dr. Ivory senden kurtulmak istiyor. Ama mesele şu ki, seni kovmak niyetinde değil." Gözleri büyüdü ve başının yan tarafındaki damar dışarı çıktı.

"Kaçarsan seni bulurlar ve öldürürler. Onlara güvenilir olduğunu kanıtlamalısın. Demi, bu bir şaka değil," diye tısladı Bradley ve tavana bakarken hızla uzaklaştı.

Biliyordum. Bunun kafamda olmadığını biliyordum. Bu insanlar alçaktı. "Bradley-"

"Demi, sadece temizlen ve çeneni kapalı tut. Onun radarındasın ve radarında olmak iyi bir şey değil."

Başımı sallayarak, boğazımın kuruluşunu örtmek için kalan tükürüğü yuttum. Dehşete düşmüştüm. Ölmek istemiyordum ama burada kapana kısılmıştım. On dokuz yaşındaydım ve hayatımı hiç yaşamamıştım bile.

Masum bir hayvan gibi, bir avcının tuzağına düştüm. İlk seferinde isteyerek değil, ama ikinci seferinde doğrudan içine girdim.

Duvarı iterek Bradley'nin arkasından gittim, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum ama yüzümden aşağı dökülmeye devam ediyorlardı. Tüm hayatınızın bir dizi talihsiz olaydan ibaret olması çok yorucuydu.

Yeni odamın önüne geldiğimde Bradley'e baktım. Onu ilk gördüğümde bilimkurgu filmlerinden fırlamış bir karaktere benzediğini düşünmüştüm.

-Çok fazla jöleyle titizlikle tutturulmuş mükemmel sarı saçlar, ciddi bir kaş çatma ve bir tür sürüngen gibi düşmanca hissettiren yosun yeşili gözler. Ama şimdi, bana yaklaşıp başparmağını yanağıma sürterek gözyaşlarımı silerken o kadar da emin değildim.

"Ağlama, Demi. Her şey düzelecek. Buradan çıkacağız. Ama bana güvenmek zorundasın." Dudaklarını yan tarafa sıkıştırdı ve omzumu hızlıca sıktı.

"Acıktım," diye fısıldarken kalbim hızla çarpıyordu. Bradley ile aramda bir tür duygusal bağ hissettiğime inanamıyordum.

"Akşam yemeğiniz odanızda. Ye, yıkan ve uyu. Yarın hayatta kalmak için gerçek, son şansın." Kapı arkamdan açıldı ve geriye doğru yürüyerek içeri girdim. Bradley ve ben birbirimize bakarken kapı yavaşça kapandı.

Nefesimi üfleyerek Bradley'nin az önce söylediği ve Raina'nın bana anlattığı her şeyi düşündüm. Herkes bana farklı bir şey söylüyordu. Ama kesin olarak bildiğim tek şey, burada mutluymuşum gibi davranmam gerektiği. Bradley kaçmak istiyordu. Bir süredir buradaydı, yani ön kapıdan zarar görmeden geçebileceğini düşünseydi, geçerdi.

"Sadece temizle ve çeneni kapalı tut, Demi," dedim kendime, küçük makyaj masamın üzerinde duran sarılı tabağa bakarken. Ambalajı soyarken gülümsemekten kendimi alamadım. Izgara tavuk, kavrulmuş kuşkonmaz, üzerine tereyağı sürülmüş tatlı patates ve yanında bir şişe su ve bir parça bitter çikolata.

Burayı terk edersem zaten ölecektim, muhtemelen açlıktan ölecektim. Tabağımı kaptığım gibi yatağımın kenarına oturdum ve yemeye başladım. Açlıktan ölmenin eşiğine geldiğinizde, yemeği asla bekletemeyeceğinizi bilirsiniz. Onu yersiniz çünkü ona gerçekten sahip olduğunuza inanamazsınız. Ya da biri onu sizden almadan önce.

Akşam yemeğimi içime çektikten sonra sıcak bir duş aldım, dişlerimi fırçaladım, vücudumun her yerine süslü kremler ve losyonlar sürdüm ve küçük beyaz elbisemi giydim. Aynada kendime baktığımda artık kirden sıırsıklam olmamıştım ve kokmuyordum. Ağzımda midemi bulandıran o tuhaf tat yoktu.

Evet, korkmuştum... ama hastalıklı bir şekilde, aynı zamanda minnettardım. Ivory ailesi beni burada istiyordu; bana ihtiyaçları vardı. Dr. Ivory'nin temizlik konusunda bir tür obsesif kompulsif bozukluğu olduğu açıktı. Son hizmetçileri ya gittiğine ya da öldüğüne göre, bu bana zarar vermeyecekleri anlamına geliyordu. Bana ihtiyaçları vardı. Bradley'nin bir planı olduğuna güvenmek zorundaydım çünkü yarın uyandığımda her şeyi değiştireceğini bildiğim şeyler görecektim.

Yarın mutlu bir hizmetçi gibi davranmalı ve tehlikeli insanlarla tehlikeli bir evde kapana kısılmış olmaktan tamamen memnunmuş gibi davranmalıydım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Bütün gece dönüp durdum, kaçmak için her yolu düşündüm. Odamdan gizlice çıkabilir, ön kapının kilidini açabilir ya da pencereden tırmanabilirdim. Raina'yla buluşmuş gibi yapıp gidebilirdim. Ama Bradley'nin sözleri aklımdan geçiyordu ve hayatımı riske atmak istediğimden pek emin değildim.

Üniformamı giydim, gülünç derecede dolgulu ayakkabılarımı giydim, saçlarımı bağladım ve odamdan çıktım. Koridorun sonuna doğru yürümeye başladım, ta ki dönüşü hatırlayana kadar ve neyse ki Bradley bembeyaz bir arabayı iterek karşıma çıktı.

"Günaydın, Demi." Bradley durakladı ve arabaya el salladı.

"Günaydın." El arabasının kolunu ondan aldım ve arkasından itmeye başladım.

"Bugün Osis katındaki odaları temizleyeceksin. Çok katı kurallar var, Demi. Konuşmamalısın, gürültü yapmamalısın ve karşılaşabileceğin hiç kimseyle göz teması kurmamalısın. İçeri girmeden önce soyunma odasında durman gerekecek."

"Soyunma odası mı? Ve kiminle göz teması?"

"Sesini alçalt, hemen!" Bradley parmağıyla beni susturdu ve uzun kollu beyaz eldivenler giydiğini fark ettim.

Hızlı adımlarla yürüyerek sonunda Osis kanadına geri döndük ve Bradley kapının önünde altın kartını okuttu.

"Temizlikte bana yardım mı ediyorsun?"

"Hayır. Her şeyi berbat etmeyeceğinden emin olmalıyım." Bana sert bir bakış attı. "Şimdi soyunma odasına git; Becca kahvaltınla birlikte içeride. Sana yardım edecek, sonra da hemen dışarı çık ki başlayabilelim."

"Merhaba Demi." Becca hafifçe eğildi, sonra salon tipi sandalyeyi işaret etti. Koltuğa gömülüp yansımama baktım ve Becca hemen üzerime bir pelerin örttü.

Makasa uzandığında gözlerim büyüdü ve geri çekilip ellerimi hızla saçlarımın üzerine koydum. "Hayır, saçımı kestirmeye ihtiyacım yok." Beceriksizce güldüm.

"Demi, yapmalısın. Saçın çok kalın ve peruğa sığması mümkün değil."

"Peruk mu?" Döndüm ve Becca'ya baktım.

"Ah tatlım, bu asi siyah saçlarla Osis katına çıkamazsın." Dilini şaklattı ve hemen bir avuç saçımı yakaladı.

"Hayır dedim." Elini tokatlayarak üstümden çektim.

"Zorluk çıkarma Demi," dedi sesinde kalbimi hızlandıran bir ürpertiyle. "Ya bunu takarsın ya da kesip boyamama izin verirsin. Ama siyah saçla oraya girmene izin vermeleri mümkün değil." Kısa sarı bir peruğu kaldırdı ve kendimi tutamayıp kahkahayı bastım.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" İnançsızlığım ses tonumda açıkça görülüyordu. Becca kuru bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi.

"O aptal peruğu takacağım, çünkü sarışın olmamın imkanı yok. Bana yakışmaz." Dudaklarımı sıkıca birbirine doladım.

"Tamam. Onu oraya sığdırmaya çalışacağım ama düşer ya da hareket ederse ve kafesteki kızlar seni görürse, bu seninle Dr. Ivory arasında kalır." Saçımı çekiştirerek topuz yaptı ve sertçe taradı.

Kafa derime jöleyi sürmeye başlarken "Bu iş için on kilo jel gerekecek," diye mırıldandı ve hafifçe fırçalamaya bile çalışmadı. Sıkı bir topuz yaptıktan sonra durakladı. "Ben bir sihirbazım." Sarı peruğu başımın üstüne tuttururken başını eğdi ve beni dikkatle inceledi. "Sarışın olarak iyi görünüyorsun."

Parmaklarımı yumuşak saçlarımda gezdirdiğimde aynı fikirde değildim. Şaşırtıcı bir şekilde, zeytin tenimle tamamen çatışmıyordu. "Evet, sanırım."

"Şimdi eldivenlerini ve bu beyaz hırkayı giy. Gitmeye hazırsın." Eşyaları bana doğru itti ve saate baktı. "Geç kalmadan önce üç dakikan var."

Eldivenlerimi ve hırkamı çıkararak ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Bu kıyafet ve peruk içinde kendimi gülünç hissediyordum. Kafesler neydi?

Kapıdan içeri girer girmez Bradley'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerini yeni saçlarımda gezdirirken adem elması hafifçe sallanıyordu.

"Biliyorum... bu korkunç." Gözlerimi yere indirdim.

"Hayır, değil. Sadece... sen değilsin," diye mırıldandı ve durup bana dönmeden önce yürümeye başladı. "Burası bir numaralı kafes. Unutma Demi, konuşma, meşgul olma, ona bakma. Sadece alanı temizle ve git. Tek bir ses bile çıkarma."

"Tamam." Kartını kapının önünde salladığında başımı salladım.

"Devam et." Ses çıkmasın diye köpük benzeri bir malzemeyle kaplanmış tuhaf büyüklükte tekerlekleri olan arabamı ittim.

İçeri girer girmez gözlerimi kapattım. Kör ediciydi.

Parlak, beyaz ve soğuk. Yerler, duvarlar, odadaki her şey bembeyazdı.

Nefes alışım o kadar hızlıydı ki panik atak geçirmek üzere olduğuma yemin edebilirdim. Oda neyse de köşedeki yatağa zincirlenmiş kadın beni paramparça etmenin eşiğine getirmişti. Bir elin ağzımı kapattığını ve bir kolun belime dolanarak beni odadan dışarı çektiğini hissettim. Kapı yavaşça kapandığında gözlerimi açtım ve yukarı baktım. "Her şeyi mahvedeceksin!" Dr. Ivory gözlerini öfke bürümüş bir halde bana baktı.

"Yatağa zincirlenmiş bir kız var." Bradley'i ararken vücudum titriyordu ama orada değildi. Neredeydi? Gitmem gerekiyordu. Hemen kaçmalıyım.

"Seni aptal kız. Neden sana sahip olmak zorunda olduklarını bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama çeneni kapatıp o odayı temizlesen iyi olur, yoksa yatağa zincirlenirsin. Bu benim deneyimdi; benim tıbbi deneyimdi. Ben bu kızlara yardım ediyorum ve sen uğruna çok çalıştığım her şeyi mahvedeceksin." Dr. Ivory elini boynuma attı ve kavrayışını sıkılaştırdı. "Kafeste olmak istiyor musun, Demi?"

"Hayır, lütfen, hayır," diye sızlanırken içgüdüsel olarak ellerimi onunkilere uzatıp çıkarmaya çalıştım, ama tutuşu daha da güçlendi.

"O zaman odaya gir ve temizle. Tek bir toz zerresi bile görmek istemiyorum, görürsem seni kafese kapatırım. Anladın mı?"

"Evet," diye inledim, elini gevşettiğinde.

"Git," diye fısıldadı gözlerini kısarak. Basit bir jest ve kelime beni tamamen kapattı ve bana söyleneni yapmamı sağladı - bir hayatta kalma mekanizması ve tamamen yapmaya alıştığım bir şey.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

YİRMİ BEŞ

İçeri girdim ve kapı arkamdan kapanır kapanmaz durdum. Odanın köşesindeki küçük bir kamera Dr. Ivory'nin beni nasıl gördüğünü gösteriyordu. Yataktaki kızın gözlerinde kalın bir bağ ve kulaklarında büyük kulaklıklar vardı.

Bu da ne?

Paspası kovadan çıkardım ve yavaşça zeminde kaydırmaya başladım. Her şeyin parlaklığından gözlerim ağrıyordu ve duvarlarla zeminin birbirine karışması kafa karıştırıcıydı.

Kendimi uyuşmuş hissettim. Ne tür bir tıbbi deney yürüttüğü iddia ediliyordu? Beyaz fayans zeminin her bir noktası parlayana kadar paspasladım, sonra küçük mendili kaptım ve Dr. Ivory'nin bir toz zerresi görüp beni boğmasından korkarak her yüzeyi temizlemeye başladım.

Kız hareket etmedi; muhtemelen burada olduğumu bile bilmiyordu. Gözlerindeki bağı çıkarmak istediğim kadar kulaklığındaki kulaklığı da çıkarmak istiyordum. Başımdaki peruk kaşınmaya başladı ve bayat havanın beni tamamen boğduğunu hissettim.

Yatağını nasıl temizleyecektim? Çarşafklar iyi görünüyordu ama ona yaklaşp etrafını temizlemem gerekip gerekmediğini bilmiyordum.

Kapı yavaşça açılmaya başladı ve ben hızla uzaklaştım.

Bradley elinde bir tepsi yemekle içeri girdi; basit beyaz pirinç ve küçük bir fincan sade yoğurt. Bradley tepsiyi yere koyduktan sonra kapıyı işaret etti ve başını salladı, parmağını dudaklarına götürerek sessiz kalmamı işaret etti. Kulaklıkları ve göz bağını kadının üzerinden çekerek tepsiyi ona uzattı. Kadın adama baktı ama adam göz teması kurmadı. Sonra kadın elini kaldırdı.

ve bana baktı. Normalde çukur olan gözlerini umut doldurdu ve dudaklarını aralayarak ona yardım etmem için bağırarak üzere olduğuna yemin ettim ama bağırmadı.

Onun yerine bana gülümsedi.

Tıpkı Dr. Ivory'nin ofisinde camın arkasından gördüğümüz kız gibi.

Eğer işkence görüyor olsalardı, neden gülümsesinlerdi? Neden kendileriyle aynı alanda yeni bir kız gördüklerinde vurmaz, kırmaz, çığlık atmaz ve yardım için ağlamazlardı?

Bu kadınlar gerçekten de Ivory ailesinin rehabilite etmeyi seçtiği dışlanmışlar mıydı?

Koridorda beklerken aklım başımdan gitti. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Bradley dışarı çıktı ve kapı sessizce arkasından kapandı.

"İyi iş çıkardın,

Demi. Salonun geri kalanını bitirelim, sonra işimiz bitecek. Gördün mü, o kadar da kötü değil." Omuz silkti ve bir sonraki odaya doğru yürümeye başladı.

"Bu kadar mı? Temizlemem gereken şey bu mu? Osis kanadını ve sonra da resmi kanadı mı?" Kısık bir sesle sorguladım.

"Evet." Bradley, üstünde aynı yemek tepsileri olan kendi arabasını itti. Bir kâse sade beyaz pirinç ve bir fincan sade yoğurt.

"Evin geri kalanını kim temizliyor?"

"Burada yaşamayan hizmetçiler. Mülkün diğer kısımlarına hiç gitmeyen hizmetçiler," diye cevap verdi ve bir sonraki kapının önünde durdu.

"Neden beni seçtiler?" Bir sonraki kapının önünde donup kaldım, arkasında yatan şeyden şimdiden korkuyordum.

"Çünkü hiçbir şeyin yok." Bradley'nin sözleri canımı yaktı ama bunu bu kadar kesin söylediği için değil, daha çok gerçek olduğu için.

"Hadi gidelim. Ona bakma, konuşma."

Kapı açıldı ve ben hemen aşağıya baktım. Gözlerim ilk odaya girip çıkarken yaşadığım şok edici görsel ayarlamadan dolayı zaten yanıyor ve hassaslaşıyordu. Arabamı içeri ittim ve bu sefer yataktaki kızın göz bağı yoktu, sadece kulaklık takıyordu. Tek bir kez bile gözlerini kırpmadan duvara bakıyordu.

Kendimi odada bile hissetmiyordum; bunun bir tür şaka olduğunu ve bunun bir nedeni olması gerektiğini hissediyordum. Ama bana söyleneni yaptım çünkü aniden, Fildişi ailesi bunu yapacak kadar tehlikeliyse, itaat etmezsem bana ne yapacaklarını fark ettim.

Beyaz zemin parlayana kadar dikkatlice sildim ve sonra toz bezini aldım. Bradley sessizce küçük karyolanın etrafında yürüdü ve

Yerden beyaz bir kova aldım. Diğer odada görmemiştim ya da belki de kaçırmıştım?

Olamaz. Muhtemelen temizlemem gerekiyordu.

Arabama doğru taşırken gözlerini kapadı ve burnunu kaşıdı. Yaklaştığı anda kovadan yayılan keskin kokudan gözlerim büyüdü. El arabamın altını işaret ederek tepsi benzeri gizli bir bölmeyi çıkardı ve kovanın içindekileri içine boşalttı.

Gizli bölmedeki idrar ve dışkı karşısında öğürdüm. Ağzımdan sesler yükselir yükselmez Bradley'nin yüzü soldu. Başını hızla salladı, sessiz olmam gerektiğini biliyordum ama duramıyordum. Ama sonra omzunun üzerinden bir bakış yakaladım; karyoladaki kız dizlerinin üzerinde doğrulup oturmuştu. Başını eğerek kendi tükürüğümle boğulmamı izledi.

Kalbim göğsüme çarparken dudakları aralandı.

Bir şey söyle. Lütfen, diye düşündüm kendi kendime.

"Koş." Kelime duyulmuyordu; Bradley arabalarımızı itmek için arkasını döner dönmez ağzından çıkmıştı. *"Kurtarın onu."*

O mu? Kim?

Bir kol beni arkamdan kavradı ve kapı kapanmadan beni dışarı çekti.

"O da neydi öyle?" Bradley tıslayarak beni karşı duvara doğru itti.

"Bradley, bana bunun ne olduğunu söyle yoksa çılgılık atacağım," diye öfkeyle nefes aldım ve tırnaklarımı derisine geçirerek ellerini üzerimden çektim.

Bradley sıkıntılı gözlerle, "Odaların geri kalanını da bitir, sonra konuşuruz," diye homurdandı.

"Hayır."

"Demi, seni bunlardan birine koyacaklar. Seni izliyorlar. O yüzden yüzüne bir gülümseme yerleştir ve git."

Gözlerim tavana fırladı, her yöne bakıyordum. Kendimi paranoyak gibi hissediyordum. Birinin beni izlediğini göremiyordum ama beni izlediklerini hissedebiliyordum. Endişem vücuduma yayılırken tüylerim diken diken oluyordu.

Kendimi toparlamaya çalıştım ve arabayı kavrayıp arkamda Bradley olduğu halde koridorda aşağı doğru ittim. Diğer odalara girdik ve teker teker yeni bir kız gördüm. Saçsız, zayıf ve duygudan yoksun. Kızların hepsinin gözleri yeşildi ve beyazları kırmızıyla çizgiliydi.

Bu gece polisi arayacaktım. Bu delilerin her ne yapıyorlarsa yapmalarına izin veremezdim. Bu kızları kurtarabilirdim. Bradley yakında bir cep telefonu alacağımı söylemişti ama o zamana kadar sabit hattı kullanmam gerekecekti. Mutfakta ve salonda birer tane gördüm. İçime bir rahatlama yayılmaya başladı. Birkaç saat sonra polis bu malikâneye doluşacaktı ve ben de bir çanta dolusu eşya toplayıp bu çılgınlıktan olabildiğince uzağa kaçacaktım. Eminim Raina bir sonraki hamlemi düşünene kadar bir ya da iki gece bana yardım ederdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Odama döndüğümde kaşındıran peruğu hızla çıkardım, ardından sert eldivenleri ve elbiseyi yırttım. Tanık olduğum dehşeti temizlemek için duşa girdim. Bazen içler acısı bir şey gördüğünüzde, kendinize bile güvenip güvenemeyeceğinizi sorgulamaya başlarsınız. Ama bu sefer kendimden şüphe etmeyecektim. Ivory ailesi burada bir şeyler çeviriyordu; o kadar tehlikeli ve ölümcül bir şeyler ki koridorlarda tek başıma yürümekten korkuyordum ama yürümek zorundaydım. Görünüşe göre yatılı personelin kaldığı bu küçük koridorda hiç telefon yoktu. Bradley ve bir şef dışında bu koridorda başka kimseyi görmemiştim. Ve başka yerlerde gördüğüm personelin hepsinin ortak bir özelliği vardı: kimse konuşmuyor ve herkes gözlerini yere indiriyordu.

At kuyruğu yaptığım saçlarım, platformu kaydırırken gömleğime döküldü. terlik giyerdim. En azından ayak seslerimi susturmaya yardımcı olurlardı. Küçük altın kartımı kapının önünde salladım. Kapıların hiçbirinde kilit yoktu, hepsi otomatikti ve genellikle ben bir tanesine ulaşır ulaşmaz ya da Bradley kartını sallarsa açılırdı.

Dilimi şaklatarak ayakkabımı yere vurdum. "Hadi ama..." Kapı kapalı kalmaya devam ederken başımı salladım. Ellerimi pürüzsüz, beyaz yüzeye bastırsam da yerinden kıpırdamadı. Klostrofobik hissetmeye başladım. Çıkış yolu olmayan bir yerde kapana kısıldığınızı bilmek, korkunun en kötü şekli olabilir. Çılgılık atamıyordum, bağırıyordum. Kapıdan uzaklaşarak gözlerimi yakan yaşları kırıştırdım.

Hangisi daha kötüydü? Küçük bir odada kapana kısılmak mı yoksa kapının hemen dışında, dışarıdaki insanları kızdırdığınız takdirde bir domuz gibi katledilebileceğinizi bilerek kapana kısılmak mı?

Yatağımın kenarına oturdum ve ikiz yatağın üzerindeki ince yorganı kavradım.

Uyumak zorundaydım. Yarın sabah Bradley gelene kadar beklemek zorundaydım. Belki telefonum ondadır? Belki onlar benim temizlik yaptığımı sanırken bir tane kullanmanın bir yolunu bulabilirdim. Şu anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dumanı tüten çay dolu narin çay fincanına baktım. Dişlerimi gıcırdatarak, bunun sakinleşmeme yardımcı olacağını biliyordum. Fincanı yukarı kaldırarak şakayık karışımını dudaklarıma bastırdım ve yudumladım. Dakikalar sonra, yorgunluk bedenimi kasıp kavururken esniyor ve yatağa tırmanıyordum. Gözlerim hiç çaba sarf etmeden kapandı ve kendime bunun sadece bir gece daha olduğunu hatırlattım.

Derin bir uykuya dalarken korku ve endişeyi bir kenara bıraktım ve kendimi son bir gece daha bu tahtakurusu olmayan yatakta uyumaya bıraktım. Çünkü yarın gece bir park bankında, soğuktan titriyor olacaktım, adıma hiçbir şey yoktu ve kimse varlığım hakkında iki kez düşünmeyecekti bile.

Derin bir uykudayken bile odamda bir varlık hissettim. *İzleniyorum*, diye bağırdı bilinçaltım. Ama bu sefer bir kamera değil, bir insandı. Yavaşça gözlerimi açtım ama odam tamamen karanlıktı ve tavanı bile göremiyordum.

"Merhaba, sevgili Demi." Sarsılarak ayağa kalktım, nefes nefese kalmıştım. Boynum çatlayacakmış gibi başımı sağa sola çevirerek sesin ardındaki bedeni aradım.

Yatağımdan fırladığımda ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladığımda bir taslak görebiliyordum. Güçlü bir şekilde yatağıma itildim ve başka bir el ağzıma vurdu.

"Ne kadar çok dövüşürsen seni o kadar çok ezerim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından ve yüzüme çarpan tükürük zerreciklerinin arasından.

Nemli avucuna karşı öğürdüm. Kim olduğunu anlayamadığım panik sesleri kulaklarımda çınlıyordu. Gözlerim uykudan bulanıktı, endişe ve karanlık beni azaltıyordu.

"Sakin ol, benim egzotik minik kuşum," diye kulağıma yaklaştı. "Keşke RIA taktırsaydın. Şirketteki kadın doğum uzmanımız küçük bir kaza geçirdi ve yerine geçecek doktor her an gelebilir. Tabii bunu kendim de yapabilirim..." Kuru bir kahkaha attı ve ben onun Ian Ivory olduğunu hemen anladım.

Kolu benimkini o kadar sıkı tutuyordu ki, kendimi karanlık ormanda vahşi bir yırtıcı tarafından tamamen savrulmuş küçük bir av gibi hissediyordum. Bana doğru bastırırken, kasıklarının sertleştiğini hissedebiliyordum.

"Hayır. Lütfen, hayır," diye bağırdım avucuna karşı.

"Oh hayır, saf olup olmadığını öğrenene kadar bu güzel vücuda dokunamam." Hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Gece yarısı saat için tüm saatler içinde en şeytani saat olarak kabul edildiğini biliyor muydun Demi?" Gözyaşlarım yüzümden avucuna doğru akarken gözlerimi sıkıca kapattım.

Parmakları yavaşça yanaklarımda geziniyor, nefesi dudaklarıma değiyor. "Şeytan'ın İnişi sabah üç ile dört arasındadır. Bu yüzden her gece uyandığım ve kafesteki kızlarımı ziyaret ettiğim saattir. Saflar, çok saflar. Onları gördünüz, değil mi?" Dr. Ivory törpüledi. Gözlerimi açmayı reddettim, kendime sakinleşmemi, böylece beni çözeceğini söyledim. Yeni işverenim üzerime gelirken kendimi tamamen vurdumduymaz ve rahatsız olmamış gibi davranmaya zorladım. "Onları ziyaret etmek Şeytan'ın benden daha üstün olmamasını sağlar." İç çekti.

Yavaşça elini vücudumdan çekti ve kıpırdamadan yattım, ileri atılıp onunla dövüşmeyi düşündüm ama bu anlamsızdı. Yüz yirmi kiloydum ve o üzerimde yükselen kaslı bir adamdı. Tek bir darbe beni öldürebilirdi. Karanlık onun tarafındaydı, alanı biliyordu ve kim bilir ne kadar zamandır beni izliyordu.

"Onları ziyaret ettim, benim güzel kuşlarımı. Daphne onlara kafesteki kızlar dememi tercih ediyor ama gerçekten onlar benim değerli kuşlarım." Küçük bir ışık yandı ve bu daha da kötüydü. Odamın içinde yavaş adımlarla dönerek yürüyor, kollarını bir kuklacı gibi aşağı yukarı hareket ettiriyordu.

"Kafesleri temizleyerek harika bir iş çıkardınız. Yine de, bunu buldum..." Işık daha parlak yandı ve gözlerimi tekrar kapamama neden oldu.

"Demi, dağınıklıktan hoşlanmam. Hem de hiç. İşte bu yüzden dışarı çıkmadan önce tüm kıyafetini merdaneyle temizlemelisin." Gözlerimi kısarak başparmağı ile işaret parmağı arasında sallanan ince siyah saç teline baktım.

"Peruk taktım..." Bakışlarını başka yöne çevirirken gergin bir şekilde kekeledim.

"Peruklar tüm o dağınıklık gittiğinde daha iyi çalışıyor." Öfkeyle uzun, kalın, asi siyah saçlarımı işaret etti.

"Hayır, lütfen..." Soluk yeşil gözlerine bakarak başımı salladım. Yavaşça yatakta doğruldum ve battaniyeyi vücudumun üzerine çekerek sıkıca kavradım.

"Şey, sevgilim, kesinlikle gidecek. Merak etme, ben kızların sadece belli bölgelerinin kel olmasını tercih ederim. Belki kesip ağartabiliriz; ne de olsa siyah bizim estetiğimize uymuyor." Gözleri vücudumda gezinirken dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi.

"Gitmek istiyorum." O kapıya doğru geri çekilirken ben de hızla dışarı çıktım. "Fildişi Malikânesi'nden serbest bırakılmadıkça kimse ayrılamaz. Tıpkı kuşlar gibi.

Cıvıl, cıvıl!" Alay etti. Ama sesi düşmancaydı, elleri parmak eklemleri solgunlaşana kadar sıkı yumruklar halinde sıkılmıştı. Karşımdaki adama bakarken tüylerim diken diken oldu. Onu dışarıda yürürken görseniz durur ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşünürdünüz. Nasıl da köklü ve kesinlikle varlıklı görünüyordu. Onun bir canavar olduğunu asla düşünmezsiniz. Ama canavarların olayı budur; hikayelerin bizi inandırdığı gibi gölgelerde gizlenmezler... hayır, açıkta sinsice dolaşırlar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Gecenin geri kalanında tamamen hareketsiz ve herhangi bir duygudan yoksun bir şekilde yatakta uzandım. Gözlerimi kapatırsam canavarın geri gelmesinden korkuyordum. Bu yüzden, zaten kurulu olan küçük alarm ürkütücü bir melodi mırıldanana kadar bekledim ve yataktan çıktım. Conrad'ın babasının ne yaptığını anlatacaktım ve o da bana yardım edecekti. Hızlıca duş aldım, beyaz kılıf elbisemi, çoraplarımı ve eldivenlerimi çıkardım ama asi bir şekilde saçlarımı kıvrırcık bir yeleye dönüştürmek için kurumaya bıraktım.

Kapımın önünde durup açılmasını beklerken "Siktir git, Dr. Ivory," diye mırıldandım.

Bir dakika sonra, oldu. Bradley bana bakarken gözleri büyüdü. "Becca'nın odasına uğramalısınız ki sana yardım edebilsin..." diye kollarını arkada kavuşturarak devam etti.

"Bağlamıyorum; bu cehennemden bugün ayrılıyorum. Conrad'ı görmem gerek. Ian Ivory dün gece bana saldırdı." Aşağılanmışlık duygusuyla gözyaşlarına boğulmak istedim çünkü kadınlar böyle yapmaya şartlandırılmıştı - bir erkeğin davranışları yüzünden aşağılanmış hissetmeye. Ama bunun yerine titreyen dudağımı ısırdım ve olabildiğince kendimden emin görünmeye çalıştım.

Bradley gözlerinde tam bir çaresizlik ve sempati ile bana baktı, bana yaklaşıp yavaşça nefes verdi ve ellerini dirseklerimin üzerine koydu.

"İyi misin?" Sesi aynı değildi; gerçekten endişelenmiş gibiydi. İnsanların bana iyi olup olmadığımı sormasından nefret ederdim. Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi ve bir anda ağlamaya başladım.

"Bradley, lütfen beni Conrad'a götür. O onların oğlu... Buradan çıkmama yardım edecektir. Bunu yapamam. Polisi arayacağım ve o da hepimize yardım edecek. Bradley, Dr. Ivory o kızlara saf kuşlarım dedi... Benim bakire olup olmadığımı kontrol edeceğini ima etti." Ellerimi kollarının arasına sıkıştırdım.

Yere bakarak arkasını döndü ve arabamı bana doğru itti. "Seni tanımak güzeldi, Demi Rao." Bradley kapalı yemeklerle dolu arabasıyla koridorda yürümeye başladı. Kartımın hiçbir yerde çalışmadığını ve koridorun ortasında mahsur kalacağımı bildiğim için hızla arkasından gittim.

"Bradley, yavaşla!" Ana kapıya doğru bir adım attığında ona seslendim.

"Bugün seni öldürecekler," dedi arkasını dönmeden. "Onlar *izin* vermedikçe Fildişi Malikânesi'nden ayrılamayacağını anlamanı isterdim. Bunu yapmak için de çeneni kapamalı, çalışmalı ve seni sevmelerini sağlamalısın. Bunu yaptıklarında, seni seçebilirler."

"Beni seçmek mi?" Sesim titriyordu.

"En sevilen kız olarak." Başını iki yana salladı. "Tek çıkış yolu bu. Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Tekrar arabama baktı. "Yoksa seni ya öldürürler ya da kafese tıkarlar ama şanslıysan öldürürler."

"Lütfen sadece işini yap, Demi. Lütfen." Sesi yenilmiş, bitkin ve beni ikna etmeye çalışmaktan yorulmuş gibiydi.

"Bradley, çok korkuyorum," diye sızlandım o arabamı alıp bana geri getirmeye giderken.

"Dehşete kapılmalısın. Ayrıca hâlâ hayatta olduğun ve korkuyu hissedebildiğin için de mutlu olmalısın. Şimdi, hadi gidelim. Saçını yaptırman ve bir randevun var." Bradley beni kapıdan dışarı çıkardı.

"Randevu mu?" Arkasından gittim ama başka bir şey söylemedi ve ben de zorlamadım. Bunun yerine, tam bir panik atak geçirmememin tek yolu olduğunu bildiğim önemsiz miktarda cehaletin tadını çıkardım.

Evin daha önce hiç gitmediğim bir bölümündeydik. Aynı floresan ışıkları, bembeyaz duvarları ve zemini aydınlatıyordu.

"Seni bekliyor. Daha sonra Becca'ya geri döneceğiz ve sonra seni bugün temizlemen gereken kata götüreceğim." Bradley soldaki ikinci kapıyı işaret etti.

"Benimle gelebilir misin?" Kapının önünde ağır ağır ilerleyip açılmasını beklerken titriyordum.

"Hayır, gelemem. Ama burada bekleyeceğim."

Kapı kayarak açıldı ve içeri girdim. Hiçbir çıkış yolu olmadığını anlamaya başlamıştım. Burada hapsedilmişim.

Bembeyaz önlükler giymiş bir adam köşede durmuş ellerini yıkarken, odanın ortasında üzerinde dev bir ışık bulunan bir ameliyat masası duruyordu. Tıbbi aletler bir tepsinin üzerine düzgünce dizilmişti ve dolaplar birbirinin aynısı şişeler ve şırıngalarla doluydu.

"Oh hayır. Ben..." Ağır ağır nefes almaya başladım ve geriye doğru yürüdüm. Ben zaten kapalı olan kapıya çarparken adam yavaşça döndü ve bana baktı.

"Lütfen Bayan Rao, oturun. Sözleşmede kararlaştırıldığı üzere iki yılda bir yapılan fiziksel değerlendirmenizin zamanı geldi. Ben Dr. Cowell." Yuvarlak sandalyeye oturdu ve masaya doğru ilerleyerek onu işaret etti. Omzumun üzerinden baktım ve bu doktorun yapması gereken şeyi yapana kadar dışarı çıkamayacağımı biliyordum.

Kâğıt kaplı soğuk, çelik masaya doğru ilerlerken, titremelerinin durması umuduyla ellerimi birleştirdim.

"Daha önce herhangi bir sağlık sorunu yaşadınız mı?" Bir yığın kâğıdı karıştırdı. Şaşkınlıkla ona baktım. Daha önce hiç doktora gitmemiştim; hiç muayene bile olmamıştım.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim.

"Bu durumda, tam bir kan tahlili yapacağız, muayene edeceğim ve sonra RİA'nızı takabiliriz."

"RİA'ya ihtiyacım yok." Dr. Cowell bacaklarımı tutup sakinleştirene kadar endişeyle sallarken yüzümün ısındığını hissettim.

"Sana neye ihtiyacın olduğunu söylüyoruz ve ihtiyacın olan şey bu. Şimdi uzan."

"Neden benden RİA taktırmamı istiyorlar?" Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken dudaklarımı birbirine doladım.

"Demek gebe kalmıyorsun. Şimdi uzanın Bayan Rao. Başka hastalarım var."

Gebe kalmak mı? Dr. Cowell bacaklarımı zorla üzengeye yerleştirirken yere uzandım. Külotumla birlikte çoraplarımı da çıkarmak dünyadaki en aşağılayıcı hislerden biri olmalıydı. Bacaklarım titrerken, "Kaslarını gevşet," dedi. "Rahatla!" Bu kez bağırdı, bu da vücudumdaki her kası daha da sıkılaşmaya neden oldu.

Birkaç derin nefes alarak, soğuk bir spekulum yerleştirilirken ve dişlerim takırdarken gözlerimi kapattım.

"Sen safsın." Dilini şaklattı ve ondan sonra zihnimin kapandığını hissettim. O günleri yeniden yaşamak istemiyordum; kız kardeşimin saldırıya uğramamam için beni koruduğu anılarla kendimi daha fazla zayıflatmak istemiyordum.

"Sen saf bir kadınsın. Hoş bir sürpriz oldu."

Daha sonra ne dediğini duymadım çünkü tek düşünebildiğim güzel kız kardeşimdi. Ve işte böyle, artık hiçbir şey hissetmiyordum. *Hissiz olmak en güvenli yerdir.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Söz verdiğim gibi, kapı açıldığında Bradley orada bekliyordu. Karnımın alt kısmına kramplar giriyordu ama fiziksel acıdan çok duygusal olarak tükenmiştim.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Bradley.

"Neden üzgünsün?" El arabasını koridorun sonuna doğru iterken sordum.

"Sana yardım etmediğimi düşündüğün için üzgünüm, çünkü ediyorum Demi. Sana sadece gerçeği söylüyorum ve bazen en çok acı veren şey gerçektir. Ama gerçek aynı zamanda burada hayatını kurtaracak olan şeydir." Dudaklarını yaladı ve elini yüzünde gezdirdi.

"Tamam." Başımı salladım. Kesinlikle haklıydı. Bu tek başıma yapamayacağım bir savaştı. Bradley kaçmak için sırtımı dayamam ve güvenmem gereken tek kişiydi. Ama sadece çıkmak istemiyordum; o kızları kurtarmak istiyordum...

Ablamı kurtaramadığım gibi.

Anılar zihnimi doldurdu. Gatlinburg'da büyümedim. Burada doğmadım. Her şeyi hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyordum. Hindistan'daki küçük köyümüzden daha önce hiç görmediğim açık tenli ve saçları olan yabancı adamlarla uçağa binişimiz. Kız kardeşim yıpranmış bir oyuncak ayıya sarılmış, ailemiz para destelerini sayarken parmaklarını benimkilere dolamıştı. Yüzümüze bile bakmadılar; bize veda öpücüğü vermediler ya da üzüntü gözyaşları dökmediler.

Onun yerine gülümsediler. Ellerindeki kâğıt onlara kendi kızlarından daha fazla mutluluk getirmişti.

"Demi? Becca seni bekliyor."

"Evet." K    k salon benzeri alana girdim.

"Bunu keseceğim için çok heyecanlıyım. Çok daha iyi uyum sağlayacaksın ve ayrıca peruk takmak zorunda kalmayacaksın. Peruklar çok sıcak oluyor ve kaşındırıyor." Becca heyecanla ellerini  ırttı.

"Saçımı seviyorum." Sandalyeye   kt  m ve aynaya baktım, kalın, kıvrıcık sa  tellerini parmaklarımla arasında d  nd  rd  m.

"Bu g  r  n  m   daha da çok seveceksiniz. Ve onlar da sevecek. Uyum sağlamak en iyisi!" Bir fırça kaptı ve saçlarımla taramaya başladı, sonra makası kaptı ve hızla kesti. Yere d  şmeden hemen önce saçlarıma çarpan bıçakların kesilmesi g  zlerimi kapatmama neden oldu. Uyum sağlamak istemiyordum.

D  rt saat sonra Becca beni diğer tarafa çevirdi ve kendi etrafımda d  nd  rd  . "Ta-da!" diye bağırdı caz elleriyle.

"Vay anasını." Yansımadaki kıza bakarken ağzım bir karı  açık kaldı. Kendim gibi bile g  r  nm  yordum. Belime kadar uzanan saçlarımla kısacık kesilmişti ve artık ağartılmı  sarıydı. Sa larımla normalde bronz olan tenimle  atı ıyor, sanki bir Marvel filmindeki yan karaktermi im gibi g  ze çarpıyordu.

"Dudakların korkunç derecede  atlamı . Ortadaki çizgiyi g  r  yor musun? İğrenç." Dudaklarımla kremsi, nude bir rujla renklendirirken alt dudağıma g  m  lm  ş olan çizgiyi işaret etti.

Ama bu  atlamaktan değil, on yedi yaşındayken d  rd  nc   kez kaçmaya çalışırken kesilip açılmaktan kaynaklanıyordu.

"Artık favori kız olarak anla mayı imzalama şansın daha yüksek. Zavallı Misha..." Becca kaşlarını çatarak ba ını salladı.

Sandalyenin üzerinde d  nd  m ve ona baktım. "O   ld  r  ld  , Becca. Şakayık bahçesinde," diye bağırdım, Becca'nın Misha'ya gerçekten bir şey olduğunu bilmesinden garip bir rahatlama duyuyordum.

"Mm-hmm... Öyleydi. Ama en azından artık  zg  r. Yıllardır g  zde bir kız olmadı."

"En sevilen kız olmanın ne anlama geldiğini bile anlamıyorum. Neden  yle olmaya  alı mıyorsun?"

"Ben mi?" Becca ba ını geriye atarak kahkahalara boğuldu. "Evimden ayrılmak istemiyorum-" Kendini hızla susturmaya çalışırken ağzını kapattı.

"Ev mi?" Tepkisi karşısında tamamen  a kına d  nm  ş bir halde sordum.

"Demi, beni her gün döven bir adamla evliydim. Beni birçok kez neredeyse öldürüyordu ve sana garanti ederim ki, Daphne ve Ian beni yanlarına alıp bana yepyeni bir kimlik vermeselerdi, beni bulup bunu yapacaktı. Burası *evim*." Becca kollarını iki yana salladı.

"Ama... kafesteki kızlar," diye fısıldadım.

Becca'nın yüzü yavaşça benden uzaklaşırken rengini kaybetti, makyaj masasına döndü ve makasını alkollü mendille temizledi. "Kafesteki kızlar uyuşturucu bağımlısıydı." Aynadan bana baktı. "Topluma yük olan uyuşturucu bağımlılarıydı. Ivory ailesi onların *hayatını* kurtardı. Anlamıyorsun... Onlar en zayıf kadınları kurtarıyor ve yepyeni bir hayata doğru yol almamıza yardımcı oluyorlar. Minnettar olmalısın, Demi." Dudaklarını büzerek makası doğrudan bana doğrulttu.

"Uyuşturucu bağımlıları mı?" Kafam tamamen karışmış bir halde fısıldadım. Dr. Ivory'nin deneysel çalışması bu muydu? Ama bembeyaz odalar, ses yok, görsel değişiklikler yok ve bembeyaz yiyecekler...? Bu nasıl sağlıklı olabilirdi? O kadınlar renksiz, sessiz kutulara hapsedilmişlerdi. Bu rehabilitasyon değildi... Bu tamamen duyuşal yoksunluktu.

"En sevilen kız, kan donduran dünyaya geri dönmek ve özgürce uçmak isteyen kızdır. Dr. ve Bayan Ivory bundan hoşlanmıyor ama kocaman kalpleri var ve sadece kızları için en iyisini istiyorlar. Mesele şu ki... Sonunda bir sonraki *Bayan Ivory* olacak gözde bir kız bulmaya çalıştıklarına dair bazı fısıltılar duyuyorum." Becca mutlulukla gülümsedi.

"Daphne... Bayan Ivory bunu neden sorun etsin ki? Dr. Ivory'den boşanmayı mı planlıyor?" Ayağa kalktım ve vücudumdaki dağınık saçları salladım.

"Hayır aptal! En sevdikleri kızın Conrad'la evlenmesini ve sonunda mülkün başına geçip çalışmalarını sürdürmesini istiyorlar. Dr. Ivory önümüzdeki yıllarda her şeyi yürütemeyecekmiş gibi hissetmeye başladı. Ayrıca, düğün muhteşem olurdu! Bir sonraki Bayan Ivory olmayı hayal edebiliyor musun?" Becca göğsünü sıktı ve Conrad'la evlenme düşüncesiyle kendinden geçti.

"Yani, favori kızdan Conrad'la evlenmesi ve tüm bunları devralması mı istenecek?" Merakla sordum.

"Evet! Şimdi gidip pulchritudo zeminini temizlemen gerekiyor. Bayan Ivory'nin bu akşam bir etkinliği var; odasının en iyi şekilde olmasını isteyecektir."

Bu çılgınca bilginin her zerresi zihnimde dönüp dururken başımı salladım, kapı açıldı ve Bradley oradaydı. İronik bir şekilde, kendimi kafese kapatılmış bir kız gibi hissediyordum,

Biz de. Hepimiz öyle değil miydik? Kaçmanın hiçbir yolu olmadan kilitlendik? Kanatlarımız hasar gördü ve hiçbir seçeneğimiz olmadan felç olduk.

"Vay canına." Bradley beni görür görmez nefesini içine çekti ve tepkisinin karakterinin dışında olduğunu hemen fark etti.

"Korkunç, biliyorum." Başka tarafa baktım ve arabamı kavradım.

Bradley o kadar sessizce, "Seninle ilgili hiçbir şey korkunç değil, Demi," dedi ki, bunu kafamda uydurduğuma yemin edebilirdim. Durakladım ve ona baktım. Gülümsemek istedim. Ama Bradley'nin söylediği sözlerin ne kadar nazik olduğunu düşündüğüm anda, içinde bulunduğum tehlikeli durumun büyüklüğünü düşündüm. Becca'ya inanmalı mıydım? Bu kadınların hepsi şimdiye kadar kesinlikle ölmüş olan eski uyuşturucu bağımlıları mıydı ve bu sadece yoksunluklarına yardımcı olmak için yapılan tuhaf bir tıbbi deney miydi?

Neredeyse hiç eğitim almamıştım, bu yüzden tıp hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Dr. Ivory iğrençti. Gecenin bir yarısı üzerime çıkıp beni tehdit ediyordu. O kadınlara 'kuşlarım' diyordu. Yüzümü ovuştururken bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Bu kızlara yardım etmeliydim; onları ve kendimi kurtarmalıyım. Bu kadınlar için dışarıda daha iyi kaynaklar vardı.

Sadece gizlice kaçıp polisi aramam gerekiyordu.

Koridorlardan geçtik ve her bir 'kanat'ın aynadaki yansıması gibi görünüyordu. Her koridor birbirinin aynısıydı, süslemeler bile birbirinin kopyasıydı. Hiç renk yoktu, duvarlar ve yerler birbirine yapıştı.

"Onlara yiyecek vermek için Ossis katına gidiyorum." Bradley el arabasına baktı. "Sonra gelip seni alırım. Bayan Ivory'nin odasını temizlemen zaman alacak. Her şeyi fırçalamanız konusunda çok titizdir."

"Her şeyi fırçalamak mı?" Kaşlarımı kaldırdım ve kuru olan ağzımı kaplayan tükürüğümü yuttum.

"Birazdan görüşürüz." Bradley omuz silkti ve arkasını döndü.

"Bradley!" Arkasından seslendim.

Arkasına döndü ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. "Şşşt!" diye susturdu beni gözlerindeki korkuyla.

"Bugün ne yiyecekler?"

"Sade pirinç ve yoğurt." Bradley gözlerimin içine bakarken dudakları düz bir çizgi halinde gerildi. Başka bir şey söylemeyi çok istediği belliydi ama söylemedi. Uzaklaştı ve kapı sessizce arkasından kapandı.

Midemdeki düğümler daha da sıkılaştı ama sonra aniden kapı açıldı ve ben de en iyi bildiğim şeyi yaptım.

Hayatta kal.

Nefesimi tutarak arabamla birlikte içeri girdim. Neyse ki oda bembeyaz değildi. Odanın ortasında dudaklarımı aralayarak durduğumda nefesim hızlandı ve kalbim daha sert çarpmaya başladı.

Bradley bugünkü görevimin 'her şeyi fırçalamak' olduğunu söylediğinde ne demek istediğinden emin değildim. Ama Bayan Ivory'nin 'özel' odasında dururken, üzerlerinde spot ışıkları olan raflara özenle dizilmiş sayısız peruğu gördüm.

Duvara doğru yürürken dudaklarım titredi ve bedenim soğudu.

"Hayır... Oh hayır...." Gözlerimi tekrar tekrar kırıştıtırırken kekeledim. Onları tutan raflara küçük, altın levhalar delinmişti.

Sıra sıra peruklar; hepsi sarışın, farklı stillerde ve uzunluklarda. Gözlerimi kısarak parmağımı oymanın üzerinde gezdirdim.

Jackie Indigo (Esmer, bakire)

Gabby Mian (Esmer, boyalı)

Kealey Remington (Sarışın, boyalı)

Elise Moretti (Esmer, boyalı) Silvia

Sully (Esmer, bakire) Jessica Miller

(Kırmızı, bakire)

Kori Wimberly (Sarışın, bakire)

Erin Harlow (Esmer, boyalı)

Paige Cooper (Koyu esmer, bakire) Cristina

Navy (Kırmızı, boyalı)

Caroline Sage (Sarışın, boyalı)

Amanda Calloway (Esmer, boyalı)

Kelly Shah (Sarışın, boyalı)

Allyson Montgomery (Esmer, bakire)

Sıra sıra isimler ve saç renkleri mi? Artık platin sarısı olan her bir peruğa bakarken göğsüm sıkışıyordu. Gözlerimi kapatarak temizlediğim odaları saymaya çalıştım. Beş miydi? Yoksa dokuz muydu? Kafası kazınmış ve yemekleri dahil her şeyi bembeyaz olmuş bir insanın etrafını robot gibi temizlerken yaşadığım şok vücudumun her zerresini keserken hatırlamak çok zordu.

"Demi, onları fırçalamaya başladın mı?" Arkamı döndüğümde Bradley'nin bana başını salladığını gördüm.

"Bradley... şu... kafesteki kızlar... Bu onların saçı mı?" Soru mu soruyordum yoksa düşüncelerimi sırf onlara inanabilmek için yüksek sesle mi söylüyordum bilmiyordum.

"Onlar Bayan Ivory'nin değerli perukları. Onları fırçalamanız gerekiyor. Uzun zamandır bu işi yapacak birini bulamadıkları için son derece tedirgin," diye cevap verdi Bradley metanetle.

"Bu peruklar nereden geldi? Bu isimler de ne? Kim-" "Demi, al. Sadece yaban domuzu fırçası. Yap şunu." Bradley süslü görünümlü bir fırçayı ellerime tutuşturdu ve beni fiziksel olarak peruklara doğru çevirdi.

Peruklardan birine ve kafa şeklindeki manken standına uzanırken kıllara baktım ve titredim.

Gabby'nindi. Kimdi o? Burada mıydı? O korkunç odalardan birinde mi kapana kısılmıştı? O kafeslerde mi?

Saçları taramaya başladım, fırça düğümlerin arasından geçmekte zorlanırken içim burkuldu. Bu perukların nasıl ortaya çıktığını düşündükçe göğsümden gelen korkuya engel olamıyordum.

"Bradley, nasıl..." Ben başladım.

"Bilmek istemediğin şeyi sorma, Demi. Sadece sorma." Odadan çıktı ve yemin ederim, kapı kapanır kapanmaz, bir zamanlar kafalarının tepesinde bu saçlar o l a n kızların *çığlıklarını* duyabiliyordum.

Odada tek başımayken kendimi daha soğuk, daha karanlık ve daha steril hissediyordum. Koşuşturan düşüncelerim, bu çatı altında var olan ve yavru hayvanlar gibi yaşamaya zorlanan kadınların çığlıkları arasında yankılanıyordu.

Ama orada durdum ve her bir peruğu fırçaladım, bunu yapmanın zamanı dolduracağını umuyordum çünkü artık burada nefes alamıyordum. şimdi anlıyordum ki bu evin havası saf ya da temiz değildi; tıpkı bir morg gibi ölümlle doluydu.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Görevlerimi gerçekten yaptığım için gün daha hızlı geçti. Başka soru sormadım, sadece çalıştım. Öğle yemeği molası verene kadar çalıştım ve sonra akşam yemeğine kadar çalıştım. Ama ev sessizleşene kadar saniyeleri saydım çünkü odama dönmeden önce mutfakta duran telefona gizlice yaklaşıp yardım çağıracağımı biliyordum.

Akşam yemeğini personelle birlikte yedik ve kimse gerçekten konuşmadı ama herkes aynı tip kıyafetler giyiyordu. Kadınlar kısa, beyaz elbiseler giymiş, çorap giymiş, saçlarını toplamış, hafif makyaj yapmış ve tırnaklarını temizlemişti. Erkeklerin hepsi beyaz pantolonlar ve beyaz, düğmeli önlükler giymişti. Ve hepimiz aynı platform ayakkabıları giyiyorduk ve bu ayakkabılar zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Benim dışındaki herkes memnun görünüyordu, gülümsüyor ve sıcak, lezzetli yiyecekleri ağızlarına atarken birbirleriyle bakışıyorlardı. Doğruydı, yemek sınırsızdı, ikinci bir tane almayı ihmal etmedim. Özleyecektim. Ne olduğunu anlamadan restoranların arkasındaki çöplüklere geri dönecektim ama en azından hayatta olacaktım... Açlıktan ölmezsem, donarak ölmezsem ya da gölgelerde gizlenen başka bir yırtıcı tarafından saldırıya uğramazsam. Etrafımdaki personele bakarken aniden donakaldım.

Bu yüzden bu insanlar Ivory ailesinin kapalı kapılar ardında ne yaptığını umursamıyordu. Çalışmak, yemek yemek, uyumak ve güvende olmak için burada olduklarını biliyorlardı. Güvenliğin farklı anlamları vardı ama insanlar bu yüzden kalıyordu. Zehirli ilişkilerde ve durumlarda kaldılar çünkü kısa ömürlü olsa bile, güvenlik rahatlatıcıdır, tüketir ve her şeyden öte bize sahte bir umut duygusu verir.

Hepimiz yemek tabaklarımızı temizledikten sonra, herkes nihayet ezberlediğim arka koridordan odalarına gitmeye başladı.

"Hazır mısın?" Bradley yanıma geldi.

"Ben biraz tatlı yiyeceğim. Sen geri dönebilirsin; artık yolumu biliyorum." Bradley bana merakla bakarken ona zoraki bir gülümseme sundum.

"Sadece bekleyeceğim." Omuz silkti ve mutfak adasına yaslandı.

"Bradley, lütfen bana bebek bakıcılığı yapmayı bırak. Ben iyiyim. Kartım şu anda çalışıyor,

Koridorlara ve her şeye alışmaya başladım. On dakika içinde odamda olacağım. Çok mecbur kalırsan beni kontrol edebilirsin." Gözlerimi devirdim ve en sevdiğim çikolatalı kekten kalın bir dilim aldım.

"Tamam." Bradley tereddüt etti ama sonunda gitti. O gider gitmez pastadan kocaman bir ısırık aldım ve telefona koştum. Fazla zamanım yoktu. Bulaşıkları ve mutfağı temizlemek için yakında biri gelecekti.

Sabit hatta 911'i tuşladım. Bir kez çaldıktan sonra bir operatör cevap verdi.

"Merhaba, yardıma ihtiyacım var, Fildişi Malikanesi'nde mahkum olarak tutuluyorum ve

Burada başka kızlar da var. Bize yardım edin!" Olabildiğince hızlı konuştum, sonra telefonu kapattım ve hızlı adımlarla odama geri döndüm. Koridorların hepsi birbirine benziyordu ve aniden içime dolan panikle nereye gittiğimi bilmiyordum. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Durup bir daire çizerken panikledim.

Yere çöküp dizlerimi göğsüme çekerken nefes alışım hızlandı, avuçlarım nemlendi.

"Demi?"

Kafamı kaldırdım ve Bradley'i gördüm ama üniformasını giymemişti.

"Hadi gel." Uzanıp yerden kalkmama yardım etti, sonra da beni odama götürdü.

"Çok farklı görünüyorsun." Kapımın önünde dururken gri spor ayakkabılarına, siyah V yakasına ve dağınık saçlarına baktım. "Sen... normal görünüyorsun."

"Demi, ben normalim. Sadece anormal bir ortamdayız." Aramızdaki kapı kapanırken üzgün görünüyordu.

Ellerimi kapıya dayadım, keşke daha fazla konuşabilseydik diye düşündüm. Bunun normal olmadığını biliyordu; bunun tamamen dengesiz olduğunu biliyordu. Yani beyni yıkanmış bir aptal değildi. Ama o zaman neden buradaydı? İyi eğitilmiş ve iyi konuşan birine benziyordu. Bradley benim ya da buradaki diğer personelin çoğu gibi sokaklardan gelmiş gibi görünmüyordu.

Duş almak için banyoya girdim. Bu uzun, çok uzun bir süre için son duşum olabilir.

Birden üzüntü hissettim. Benim için böyle bittiğı için üzüldüm. Umut vaat eden bir iş nasıl da korku filmlerinden fırlamış bir şeye dönüşmüştü. Sonunda hayatımı değıştirebilme şansımın yasını tutuyordum.

Lanet olası şansım. Saçlarımı lüks şampuanla köpürtürken duştan gelen sıcaklığın tadını çıkardım ve tereyağı yumuşaklığındaki salon kıyafetlerimi giymeden önce pelüş havluya sarındım.

Kısa saçlarım hâlâ bana yabancıydı ama hoş ve hafif hissettiriyordu. Aynadaki buğuyu silerken, bana bakan sadece yansımam değıldi...

Aynı zamanda Bayan Ivory'nindi. Duşun sıcaklığı artık beni sarmıyor, onun yerine Daphne Ivory'nin soğuk varlığı sarıyordu.

"Canım kızım, ne yaptın sen?"

Arkamı dönmek istemedim. Onunla yüzleşmek istemedim.

"Memur Tate burada... ve sizinle konuşmak istiyor. Görünüşe göre, sizden oldukça panik bir telefon almışlar. Sizi mutlu ettiğimizi sanıyordum." Bayan Ivory gerçekten mutsuz görünüyordu.

"Ben... Ben neden bahsettiğini bilmiyorum." Yavaşça dönerek onunla yüzleştim. Gözleri hafifçe kırmızılaşmıştı.

"Kızlarımı sevdiğimi biliyorsunuz... hepsini. Her biriniz benim için değerli birer kuşsunuz." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Seni benden almasına izin vermeyeceğim. Vermeyeceğim." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen benim için özelsin, Demi. Seninle yeni tanıştık ama sanki seni uzun zamandır tanıyormuşuz gibi hissediyorum." Bana gülümsedi. "Şimdi, yetkililer seninle konuşmak istiyor, benim özel sinekkuşum." Elini elime koydu ve beni odamdan dışarı çıkardı.

Omzumun üzerinden bakarken sinirlerim bozulmuştu. "Bayan Ivory, burada kalmak zorunda değılsiniz. Benimle gelebilirsiniz," diye fısıldadım ona. Kendini sıcak hissediyordu ve söylediğı her şey samimi görünüyordu. Kocasının bir canavar olduğı açıktı ve muhtemelen o da bu malikânedeki diğerk insanlar gibi burada kapana kısılmıştı.

"Çok aptalsın. Neden evimizi terk edeyim ki Demi? Ve sen de gitmeyeceksin," dedi heyecanla, resmi oturma alanına döndüğümüzde.

Soluk gri üniformalı bir polis memuru Dr. Ivory'nin karşısında oturuyordu ve bana öyle bir baktı ki tüm vücudum buz kesti.

"Bayan Rao?" Memur ayağa kalktı ve elini uzattı. "Ben Memur Tate." Diğer eliyle şapkasına dokundu.

Gergin bir şekilde odaya baktım. Conrad babasının yanında oturuyordu ve eğilip gözlerini bana dikti ve yavaşça başını salladı. Bu ne anlama geliyordu?

"Sizden bir tehlike çağrısı aldık, hanımefendi."

Memur Tate ıslak bir kürdanı iğrenç bir şekilde çiğnerken Dr. Ivory kuru bir kahkaha attı. Başparmaklarımı birbirine vurarak ayaklarıma baktım. İşte bu kadar. Hem kendi adıma hem de kafesteki kızlar adına konuşmalıyım.

"Ossis kanadında bu beyaz odalarda en az beş kız var. Bir tanesi de Dr. Ivory'nin ofisinde... Onu camdan görebilirsiniz. Hepsi esir tutuluyor." Konuşurken kelimelerim titriyordu. Ortalık tamamen sessizdi ve ağır bakışların üzerime kilitlendiğini hissettim.

"Bayan Rao, bu son derece ağır bir suçlama ve vergi mükelleflerinin parasını boşa harcamak istemeyiz, değil mi?" diye seslendi memur güneyli ağzıyla.

"Yemin ederim! Lütfen!" Yalvardım.

"Pekâlâ, neden sizinle birlikte etrafa bir göz atmıyoruz?" Memur Tate parmaklarını kemerinin halkalarına geçirdi ve Dr. Ivory'ye başıyla işaret etti; Ivory de ona midemi bulandıracak bir şekilde gülümsedi.

"Hep birlikte oraya gidebiliriz." Dr. Ivory, Bayan Ivory ve Conrad'a baktı. Arkalarından giderken ayaklarımı hafifçe sürüyordum. İşte bu kadardı. O kızlar serbest bırakılacaktı. Bu memurla birlikte ayrılacak ve belki bir geceliğine Raina'nın evine uğrayacaktım. Yeniden başlayacak ve yeni bir yer bulacaktım.

Ossis kanadına vardığımızda, Dr. Ivory kartı okuttu ve Memur Tate ile benim önce geçmemiz için el salladı.

O sürüngenin arkamda olmasını istemiyordum ama yanımda bir polis memuru olduğu için kendimi yeterince güvende hissediyordum. Yüzünde endişeli bir ifade olan Conrad'a baktım. Belki bu onu ve Bayan Ivory'yi de serbest bırakmanın bir yolu olabilirdi.

"Burası temizlediğim ilk oda." Kapıyı işaret ettim ve kapı yavaşça açıldı. Odanın içine baktım ve memura baktım. "Bakın!" İşte oradaydı, ilk gördüğüm kız, yatağına zincirlenmiş, kısa beyaz bir elbise giymiş, kafası tıraşlı, gözleri kapalı ve kulaklarında kalın kulaklıklar vardı. "İşte! Zincirlenmiş!" Elimi ağzıma kapattım ve rahatlayarak titredim. Bir yanım çılgınca bir şekilde tüm kızları, kanıtları ortadan kaldırdıklarını düşünüyordu.

Memur Tate odaya girdi ve tekrar geri dönmeden önce etrafına bakındı. Doğrudan gözlerimin içine bakarken alnı kırıştı. "Bayan Rao, hadi gidip oturalım." Dudaklarını birbirine doladı, çenesine doğru dağılan saçlarını fırçaladı.

"Bekle? Zincirlerini çözmelisin!" Onu itip odaya girmeye çalıştım ama omuzlarımdan tuttu ve kapı kapanmadan beni odadan dışarı itti.

"Bırak onu! Ona yardım etmelisin! Dahası da var; tüm koridor tıpkı onun gibi kızlarla dolu!"

Memur Tate beni resmi oturma alanına sürüklerken tırnakları üst koluma battı. "Bayan Rao, akıl hastalığı geçmişiniz var mı?" Memur beni kanepeye iterken bana baktı.

"Akıl... hastalığı mı?" Kaşlarımı indirerek kekeledim. Bu suçlama karşısında dehşete düşmüştüm. "Onu gördün. Tam oradaydı." Ellerimi çılgınca salladım, tamamen şaşkına dönmüştüm.

"Conrad! Conrad, yalan söylemiyor." Ayağa kalktım ve başını öne eğmiş olan Conrad'a doğru koştum.

"Demi, bunlar babamın polikliniği için kullandığı boş hasta dinlenme odaları. Bir hastamız bile olmayalı uzun zaman oldu," dedi hiç duraksamadan.

"Hayır... Bir kız vardı. Beni içeri alın, onu sallayayım. Kulaklıkları çıkaracağım." Aynı anda hem çılgılık atmaya hem de paniklemeye başladım. Böyle bir şey olamazdı.

"Dr. Ivory, onu bir yere götürmemi ister misiniz?" Ben ileri atılmaya çalışırken Memur Tate beni zapt etmeye başladı.

"Hayır, onlarla ilgilendiğimizi biliyorsun," dedi sırtarak.

"Biliyorum efendim. Görüyorsunuz Bayan Rao, Ivory ailesi sizin gibi, iyilikleri olmasa sokakta ölmüş olacak kadınlara iş ve ev veriyor. Ivory ailesi sayesinde şehrimiz daha güvenli, daha temiz ve daha iyi bir yer. Aksi takdirde ilerleme kaydedecek olan şehrimizin kurtarıcılarına minnettarlığınızı göstermenin zamanı geldi." Memur Tate tırnaklarını kollarıma geçirirken kulağıma tısladı.

Bu devasa adamla savaşmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Zihnim dönüyordu ve kendimden bıkmıştım. Yere yığıldım, vücudumu bir bez bebekmişim gibi gevşettim. Bunu yaptıktan sonra beni bıraktı ve kanepeye uzandım. Sayıklıyor muydum? Aklımı mı kaçıırıyordum? Ivory ailesi gerçekten

Bu kadınları rehabilite etmek mi? Kimse ağlamıyordu ya da kaçmıyordu ama kızlardan biri bana 'Kaç' diye seslendi.

Öyle değil mi?

"Bayan Rao, eğer başka bir şey yoksa, şimdi gitmem gerekiyor. Eşim evde beni bekliyor."

"Oh, Isabella nasıl?" Bayan Ivory cıvıladı ve gözleri parladı.

"İsteyebileceğim her şey onda var. Sanki onu kendim hayal etmişim gibi." Memur Tate Bayan Ivory'ye göz kırptı ve gitmek üzere döndü.

Zihnim dönüyor ve midem her şeyden dolayı çalkalanıyordu. "Demi, tatlım, hadi seni yatağa götürelim." Bayan Ivory uzandı ve elimi onunkinin içine kaldırdı.

"Aslında, Conrad onu alacak. Değil mi evlat?" Dr. Ivory böbürlendi. Kendimi uyuşmuş hissettim. Sanki bir film izliyormuşum gibi hissediyordum, ama işte yaşıyordum.

Conrad bana doğru ilerleyip açtığı avucunu önüme bırakmadan önce yumuşak bir sesle, "Evet baba," dedi.

"Hadi, Demi." Elimini onun elinin içine koyduğumda başıyla onayladı. Onu resmi oturma odasından dışarı kadar takip ederken, çevresel görüşümün bulanıklaştığını hissettim. Uyumam gerekiyordu; tamamen karışmış bir zihinle bunu daha fazla yapamazdım.

Odama döndüğümüzde Conrad'ın da tıpkı Bradley gibi kapı tamamen kapanana kadar dışarıda beklemesini ve tekrar gitmediğimden emin olmasını bekliyordum.

Ama içeri girdi ve kapı arkasından kapandı.

"Demi..." Bana yaklaştı ve ellerini açarak dirseklerimin altına yerleştirdi. "Durmak zorundasın. Babam, o... o kadar affedici olmayacaktır. Annem senden hoşlandı, ben de öyle, bu yüzden seni tutmak için her şeyi yapıyoruz..." diye devam etti, hızla gözlerini kaçırdı.

"Canlı mı?" Kelimenin içini doldururken yüzüm buruştu ama bunun doğru olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Demi, lütfen bana güçlü kalacağına ve bir gün iyi olacağımızı bileceğine söz ver. Yeni bir başlangıç yapacağız. Planımız hep buydu. Sen ve ben." Conrad saçımın bir telini yüzümden uzaklaştırdı. "Var olduğuna inanmıyorum. Saçın mükemmel. Bana verdikleri sözü gerçekten tuttular," dedi hayranlıkla.

Donup kaldım. Az önce söylediği her şey kafamı tamamen karıştırmıştı. Ne sözü? Ama ben daha soramadan eğildi ve dudaklarını dudaklarıma kilitlenmeden hemen önce çenemi yukarı doğru kaldırdı.

Gözlerimi kapattığımda vücudumdaki tüm duygular yer değiştirdi.

İlk öpücüğüm.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldıktan sonra gözlerimi açmadan önce bir an bekledim. Ve bunu yapar yapmaz Conrad bana gülümsediğinde yanaklarım kızardı. "Benim için iyi ol, *Demilion*. Zamanımız yaklaşıyor." Göz kırptı ve ben öylece suskun dururken gitmek için döndü.

Ama aşık bir kız olduğum için suskun değildim. Hayır, bilmek istediğim için nutkum tutulmuştu. Şimdiye kadar sadece bir kişinin bana taktığı lakabı neden kullandığını bilmek istiyordum.

Ölü kız kardeşim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ

DEMI - *İki yıl önce*

"Sadece gözlerini kapat ve üçe kadar say, sonra uykuya dalacaksın," diye kulağıma fısıldadı.

"Yapamam. Çok korkuyorum, Layla," diye avuçlarımın içine ağladım, bizi duyacaklarından korkuyordum. Günde yirmi iki saat boyunca içinde kalmak zorunda olduğumuz dolabın çatlaklarından ışık sızıyordu.

İdrar kokusunu, köşedeki dışkı yığını ve terle kaplı kıyafetleri görmezden gelmeyi öğrenmiştim. Çığlık atan kadınları ve kahkahalarla kükreyen erkekleri görmezden gelmeyi öğrenmiştim.

Uyku, Layla olmadan nasıl yapacağımı bilmediğim bir şeydi - kız kardeşim beni sanki taşlaşmış bir bebekmişim gibi rahatlatıyordu.

"Hadi uyu, hadi uyu benim tatlı Demilion'um," diye mırıldandı. Parmaklarını düğümlemiş saçlarımın arasından geçirip kafa derime masaj yaparken gülümsemekten kendimi alamadım.

Yıllardır buradaydık ama zaman hiçbir şey ifade etmiyordu. Doğum günleri yoktu, bir yılın daha geçtiğini gösteren bayramlar yoktu. Gölgede yaşıyorduk. Biz çoktan ölmüştük. Ailelerimiz bizi, iki genç ve güzel kıza sahip olma şanslarına inanamayan insan tacirlerine satmıştı. Bize 'egzotik' diyorlardı.

Nashville'deki en büyük insan ticareti halkalarından birini yöneten adamlardan biri olan Trent, kız kardeşime günde birkaç kez tecavüz ediyordu. Onu bağlayıp vahşice döverken ve tecavüz ederken bana izlettirirdi. Ona 'karım' derdi. Bazen gözlerimin içine bakardı ve gözyaşları akardı.

kızarmış ve morarmış yanaklarına küçük, zoraki bir gülümsemeyle fısıldadı, "Sorun değil, Demilion."

Demilion, bana verdiği lakap. En büyük dileği gerçekleştiği için bana bu ismi taktığını söyledi - en iyi arkadaşı, kız kardeşi. Bana her gün karahindibalar üzerinde dilek tuttuğunu, bir kız kardeş umduğunu ve sonra, tıpkı bunun gibi, sonunda ortaya çıktığını söyledi.

Ebeveynlerimiz asla ürememesi gereken insanların mükemmel örnekleriydi. Yoksulluk içindeydiler ve bize Amerikan rüyasının peşinden gideceğimizi söylediler. Ailem bizi uçağa bindirdiğinde Layla ve ben ilk kez uçağımız için çok heyecanlıydık. Şanslı yıldızlarımıza inanamıyorduk. Oraya vardığımızda, bir bebek bakıcısıyla buluşuyormuşuz gibi davrandılar, inciler takan yaşlı bir kadın bizi bir park bankında bekliyordu. Gülümseyerek iki nane şekeri çıkardı ve bize uzattı. Bizi eğlenceli ve yeni bir yere götüreceğini söyledi; yeni hayatlarımızı seveceğimizi söyledi. Ailem iki kere bile düşünmedi. Parayı ondan aldılar, yabancı adamların bizim için gelmelerini izlediler ve hemen oradan ayrıldılar. "Anne!" Arkalarından seslendim ama omuzlarının üzerinden bile bakmadılar.

Layla benim her şeyimdi. Sadece üç yaş büyüktü ama o bir anne, bir baba, bir kız kardeş, bir koruyucuydu. O benim her şeyimdi. Bizi esir alanların televizyonu vardı ve eski filmler oynardı. Çatlaktan izlerdik. *Titanik'i* izlediğimi ve Rose'un Jack için hayatını riske atmadığı için çok zeki olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Ona yer açmadığı ve ölmesine izin vermediği için ona hayrandım.

Bir gün, Layla benim için bir çıkış yolu buldu. Meydan okuyarak Trent'in dikkatini dağıtacağını ve Trent kızıp küfretmeye başladığında kaçmam gerektiğini söyledi. Geri kalan erkeklerin bir alışveriş yapacaklarını söyledi - başka bir kızı sattıklarında ya da dışarı çıkıp para karşılığında cinsel eylemlerde bulunduklarında buna böyle diyorlardı.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye sızlandım.

"Yapmalısın, Demilion. Kaç ve asla arkana bakma. Charlotte altı saat uzaklıkta... Güvenli bir yer olduğunu duydum. Bizim gibi kızlar için kaynakları varmış. Oraya git." Gözlerinde o kadar umutla başını salladı ki, yemin ederim daha da çok acıdı. "Seninle orada buluşuruz. Kraliçe Şehir, iki kraliçe için, değil mi?" Gülümsedi ve yüzümdeki saçları taradı.

Hayatımda hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Layla'yı bu cehennemde bırakmak istemiyordum. Bana hiç kimse dokunmamıştı; korunduğumu ve asla dokunulmaması gerektiğini söylemişlerdi. Ama Layla o kadar şanslı değildi. Nedenini hiç bilmiyordum.

beni bağışladılar. Bazen zihnimi karanlık kapladığında merak ederdim, acaba onun kadar güzel olmadığım için miydi? Daha genç olduğum için miydi?

Saatler geçmişti ve biz dolapta otururken Layla beni kollarıyla sarmıştı. Komşu dairelerden gelen müzik sesini duyabiliyorduk. Gitarlar tıngırdıyor, piyano tuşları yankılanıyor, müzisyenler sanatlarını icra ediyorlardı. Bundan çok nefret ederdim. Müziğin her zaman bu küçük dairenin içinde yaşanan dehşetin arka planı gibi hissettirmesinden nefret ediyordum ve müzik her şeyi engellediği için kimse duymuyordu.

"Karıcığım!" Trent'in gür sesi, kız kardeşim ve benim için güvenli bir sığınak haline gelen dolabın ahşap panelleri arasından gürlledi. Layla'nın kolunu daha sıkı kavrarken gözlerim yaşlarla doldu.

"Gitmeme izin verme," diye fısıldadım telaşla.

"Buradan gitmene asla izin vermeyeceğim, Demilion." Dudaklarını kıvrırdı ve kalbine dokundu; gözyaşlarını tuttuğunu biliyordum. "Kraliçe Şehir'de görüşürüz." Kapı çarparak açılırken başını salladı ve Trent'in kıllı kolu uzanıp onu benden çekip aldı.

"Seni seviyorum, Layla!" diye bağırdım. Nedense sanki bunu son kez söyleyeceğimi biliyordum.

"Seni seviyorum Demilion," dedi sürüklenerek götürülürken. Gözleri kırıştı ve tek bir damla gözyaşı güzel yüzünden aşağı yuvarlandı.

Dizlerimi göğsüme çekerek hıçkıra hıçkıra ağladım. Gizlice kaçmadan önce ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyordum. Daha önce hiç kaçmamıştık, çünkü daha iyisini biliyorduk. Eğer kaçarsak ve yakalanırsak bizi çiftlikteki domuzlar gibi keseceklerini açıkça söylemişlerdi. Bağır saklarımızı deşeceklerine ve aynı anda ölmemizi birbirlerine izleteceklerine yemin ettiler.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, bir çığlık duydum. *Layla*. Bu benim işaretimdi. Ayağa fırladım, kapıyı iterek açtım ve odadan dışarı fırladım. Koridorda koşarken, nefesim kesilirken ayaklarım yıpranmış halının üzerinde sarsıldı.

Trent gitmişti, kapı ardına kadar açıktı, ama kız kardeşim... güzel kız kardeşim kirli, lekeli halının üzerinde yatıyordu, etrafı kendi kanından oluşan ve gittikçe büyüyen bir su birikintisiyle çevriliydi. Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi.

Dizlerimin üzerine çökerek o kadar çok ağlamaya başladım ki vücudum her an kırılacakmış gibi hissediyordum. Ama tam bana her zaman söylediği yumuşak bir ninniye söylemeye başlamıştım ki Leyla'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerinin beyazı kanla renklenirken ellerime doğru tökezledim.

Yüzünü hafifçe hareket ettirdiğinde, alt dişlerinin dudağını deldiğini görerek haykırdım.

"Layla!" Ellerimi ağızıma kapattım.

"Demi... aslan," diye homurdandı, çenesinden aşağı kan damlıyordu.

Gözlerimi kapatarak uzandım ve dudağını dişlerinin arasından çekmesine yardım etmeye çalıştım ama başını salladı.

Gözleri geriye doğru kayarken "Çok fazla acı var," diye nefes aldı. Parmağını yavaşça kaldırdı ve ben de işaret ettiği şeyi takip ettim.

Kanlı bir bıçak yanımızdaki halıda duruyordu.

"Bunu daha fazla yapamam... lütfen." Benden ne istediğini anladığımda gözlerini kapattı. "Bıçak." Ağızı tamamen parçalandığı için onu zar zor anlayabiliyordum.

"Hayır... hayır, Layla. Hadi gidelim. Seni buradan çıkaracağız." Etrafta bir telefon aradım. Ayağa kalktım ve sanki beni bekleyen bir telefon varmış gibi küçük dairenin içinde koşturdum.

Ama sonra bir rozet gördüm. Başımı eğerek ona doğru yürüdüm ve kaldırdım.

Trent bir polis memuruydu... "Aman Tanrım," diye feryat ettim.

Kapana kısıldık.

"Demilion." Etrafımda dönüp bıçağı aldım ve kız kardeşime geri getirdim.

"Bundan ne istiyorsun, Layla?" Tekrar eğildim ve başını kucağıma koydum, parmaklarımla kafa derisine masaj yaptım, acı çektiğini biliyordum.

"Öldür beni."

"Hayır, hayır... hayır." Gözlerim bulanıklaştıkça hıçkırarak ağladım ve kız kardeşimin zayıflamış bedenine baktım. "Hadi, ayağa kalk." İnce bedenini kendime doğru çekmeye çalıştım ama avcının ağına takılmış bir hayvanın çıkardığı sese benzer bir ses çıkardı.

Bacağını gördüm ve tamamen ters yöne bükülmüş olduğunu fark ettim.

"Layla." İkimizi de yere bıraktım, tamamen yenilmiş ve tükenmişim. Kız kardeşimin bedeni fiziksel ve duygusal olarak paramparça olmuştu. Ölüyordu. Asla yardım çağırmadılar; acının her zerresine katlanmasına izin verdiler.

"Bu sahip olabileceğin tek şans. Lütfen... Demi, kaç. Ama bana izin verme..." Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken durakladı, sonra gözlerini yavaşça açtı ve bana baktı. "Ben... zaten ölüyüm." Bıçağına karşı titreyen elime baktı. "İkimiz için de yaşamalısın."

"Seni çok seviyorum. Sonsuza kadar." Öksürmeye başladı ama alt dudağı hâlâ dişlerinin arasındaydı ve o kadar sert çekiyordu ki kendi kanında boğuldu.

Bıçağı kaldırırken gözyaşlarımı tutamadım. "Seni çok seviyorum, Layla. Her zaman." Bıçak kız kardeşimin vücuduna saplanırken gözlerimi kapattım.

Çıglıklarının kesildiğini duyana kadar bıçağı tekrar tekrar sapladım. Ta ki artık bir yol kurbanı gibi acı çekmediğini anlayana kadar.

Ve o anda ben de öldüm.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİR

Yatağa girdim ve tavana baktım. Bu dünyada hiç kimse Layla'nın bana Demilion dediğini bilmiyordu. Hiç arkadaşım ve ailem yoktu, bu yüzden Conrad'ın bana böyle seslenmesi anlamsızdı. Aklımdan geçen her senaryo ve her düşünce arasında uyumam gerektiğini bildiğim halde uyuyamıyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bir parçam kendime inanabileceğimden bile emin değildi. Polis neden bir ailenin yasadışı bir şey yapmasına izin versin ki? Charlotte büyük, köklü bir şehirdi. Bununla başa çıkamayacak kadar büyük bir travma mı yaşıyordum?

Sonunda cevaplayamadığım sorular kesildi ve derin bir uykuya daldım.

Küçük çalar saatten gelen hafif bir vızıltı yankılandı ve beni uyandırdı. Çok uzun zamandır ilk kez kendimi dinlenmiş hissediyordum. Akşamdan kalma ya da delicesine yorgun hissetmiyordum. Daha iyi mi hissediyordum?

Yumuşak battaniyeyi vücudumdan sıyrarak cevaplar bulmalıyım. Conrad ve ailesinin benim hakkımda söylediklerinden çok daha fazlasını bildiklerinden hiç kuşku yoktu. Kızlarla konuşmam gerekiyordu... kafesteki kızlarla. Burada kendi özgür iradeleriyle uyuşturucu bağımlılığından kurtulmak için mi bulunduklarını yoksa işkence mi gördüklerini öğrenmem gerekiyordu. İkinci seçeneğe meyilliydim ama emin olmam gerekiyordu. Kafesteki kızlar hakkında düşündükçe kafamda daha fazla soru oluşmaya başladı. Neden sadece beyaz yiyecekler yiyorlardı? Neden kafalarını tıraş ediyorlardı? Neden her şey tamamen sessiz olmak zorundaydı? Peki ya peruklarla dolu oda? Hayır, bu yanlıştı. Sadece kendim için değil, onlar için de bir çıkış yolu bulmalıyım.

Duş aldım, tıraş oldum, hâlâ alışamadığım kısa sarı saçlarımı taradım ve beyaz takım elbisemin içine girdim. Yansımama bakarak başparmağımı yaladım ve kalın kaşlarımı fırçaladım. Yatak odamın kapısı kayarak açıldı ve Bradley dışarıda bekliyordu. Onun yüzünü görmek artık beni garip bir şekilde rahatlatıyordu.

"Bradley." Ona doğru yürürken iç çektim.

"Demi..." İki adım atıp beni kenara çekmeden önce tavana baktı. Kollarını bana doladı, bana hızla sarıldığında gözlerim açıldı ve vücudum şok içinde kaskatı kesildi.

"Hayatta olduğun için mutluyum. Bu kadar umursamaz olmayı bırakabilir misin?" dedi kulağıma usulca, sıcak nefesi tüm vücudumu ürpertti.

Kendimi geri çekerek ona baktım ve gülümsedim. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bilmiyorum." Gözlerini devirdi ve el arabamı bana doğru itti. Ama bu sefer temizlik malzemeleri değildi; her zamanki gibi çelik kaplı yemeklerle dolu arabasıydı.

"Bekle? Temizlik yapmıyor muyum?"

"Önce yemeği servis etmenizi istiyorlar, sonra arabanızı alacağız, böylece bir sonraki görevlerimizden önce Dr. Ivory'nin ofisini temizleyebilirsiniz."

"Peki sen ne yapacaksın?" "Sana yardım edeceğim."

"Peki." Buradaki rolümün ne olduğu konusunda söz hakkım ya da seçim şansım varmış gibi davrandım ama yoktu. Osis kanadına doğru ilerlerken arabayı Bradley'nin arkasından sürdürdüm.

"Osis ne anlama geliyor ki?" Ben sorguladım. "Kemikler."

Bradley bir an bile durmadan yürümeye devam ederken nefesim kesildi. Dr. Ivory'nin bir ortopedi cerrahı olduğunu biliyordum ama yardım ettiklerini iddia ettikleri kat kadınlardan oluşuyorsa neden evindeki bir alana 'kemik kanadı' adını vermişti ki?

Bazı soruların cevabını bilmek istersiniz, bazılarının ise cevabını bulduğunuzda daha kötü durumda olacağınızı bilirsiniz. Bu, bir kenara itmem gerektiğini bildiğim bir soruydu. Daha fazlasını kaldıracak zihinsel güce sahip değildim. Bu zaten çok fazlaydı.

İlk kapı kayarak açıldı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Kız küçük karyolada yatıyordu ve kulaklığı takılıydı.

"Müzik mi dinliyor?" Bradley'e sordum ama o hemen elini ağzıma kapatıp başını sallayarak sessiz kalmam gerektiğini ima etti. Yemeği koymam gereken küçük bir masa gördüm. El arabama uzanıp yemeği açtım ve küçük bir fincan sade süt, beyaz pirinç ve yoğurt gördüm; hepsi beyazdı.

Yavaşça yatağın başucundaki masaya doğru yürüdüm ve yemeği yavaşça yere bırakırken nefesimi tuttum. Kız gözleri kapalı ve elleri birbirine kenetlenmiş bir şekilde yatıyordu.

Buz gibi odadaki sessizlik daha da korkutucu geldi. Yavaşça döndüm ama yanlışlıkla masaya çarptım ve çatalı devirdim, *çatal* yüksek bir sesle fayansa çarptı.

Onu almak için döndüğümde Bradley'nin ağzı bir karış açık kaldı ama tam döndüğümde kız gözleri kocaman açılmış ve yüzüne bir gülümseme yayılmış halde ayağa fırlayınca geriye doğru düştüm.

"Gürültü." Titreyen parmaklarım çatalın üzerinde titrerken heyecanla kıkırdadı.

Ben daha konuşmadan ya da düşünmeden Bradley kolumdan tuttu ve beni odadan dışarı çekti. Kapı kayarak kapandı ve beni duvara yasladı.

"Bu da neydi böyle, Demi?" diye çıkıştı.

Solgun yüzü, çukur elmacık kemikleri ve çılgın bir gülümsemeye dönüşen kurumuş dudaklarının görüntüsüyle titrerken tüm vücudum tüylerim diken diken olmuştu.

"Ne demek istiyorsun? Bana bunun ne olduğunu söyler misin? Neden gürültü bu kadar şok ediciymiş gibi davrandı? Renksiz, sessiz bir odanın uyuşturucu bağımlılığıyla başa çıkma ve yoksunlukla nasıl bir ilgisi olabilir?"

"Demi, dur. Yine kendini kaybediyorsun." Bradley aniden telefonuna baktı.

"Odaya geri dönmem gerekiyor... hasar kontrolü," diye homurdandı uzun bir mesajı okurken. "Yan odaya git ama hiçbir şey düşürme ve ses çıkarma. Ben ciddiym, Demi. Seni izliyorlar."

Yavaşça başımı sallayarak koridorda ilerledim ve kapının önünde bekledim ama kapı otomatik olarak açılmadı.

Bradley sinirlenerek, "Rozetini kullan," diye tısladı. Rozete baktım ve kaydırdım ve işe yaradı.

Arabayı yavaşça içeri iterken, her odanın ne kadar soğuk olduğuna inanamadım. Bu kızlar kısa beyaz önlükler giymişlerdi ve çoğu keldi. Zayıflardı ve yataklarının üzerinde küçük birer battaniye vardı. Odadaki soğuğun onlar için işkence olmamasına imkân yoktu.

Tabağı dikkatlice kaldırdım, masaya koyarken salladım, yavaşça geri çekildiğimden emin oldum. Ama tam yemekten uzaklaşırken durdum.

Kız doğruldu ve bana baktı. Gözlerinin altındaki torbalar derindi ve parlak yeşil, neredeyse yarı saydam teninde tuhaf bir şekilde göze çarpıyordu.

"Merhaba," diye o kadar yumuşak bir sesle mırıldandı ki, dudaklarının kıpırdanışı olmasaydı halüsinasyon gördüğümü düşünebilirdim.

"Hey..." Fısıldadım. Tavana baktığımda kameranın doğrudan genç kadına dönük olduğunu gördüm. Yarı yoldan dönerek el arabasıyla meşgulmüş gibi yaptım.

"Sen iyi misin?" Dudaklarımı sabit tutmaya ve sesimi mümkün olduğunca alçak tutmaya çalışırken kelimelerim titriyordu.

"Evet."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Gerçekten mi?" Gözlerimi kameraya çevirirken nefes aldım.

"Evet. Güvenli." Sırıttı. Ama bu neşe dolu bir gülümseme değildi; zoraki, prova edilmiş bir gülümsemeydi. Kuru, çatlak dudakları büzüşerek kaşlarını çattı ve bana bunun sadece bir gösteriş olduğunu gösterdi.

"Tamam..." Gözlerinin içine baktım. Gözlerimi kısarak baktığımda yeşil renkli lensler olduğunu gördüm. Odadan çıktım ve hareketlerimi tekrarlayarak yan kapıya gittim. Ama bu sefer, "Kaç" diye bağırان kadınla karşılaştım. Oturduğu yerden kalkmış, boş gözlerle karşı duvara bakarken ona baktım. Karşılaştığım diğer kadınlardan farklı olarak saçları yeniden uzamaya başlamıştı ve yumuşak kahverengi lekeler görebiliyordum.

Yemeğini masaya bırakırken hiç irkilmedi bile. Kulağında kulaklık yoktu, bu yüzden masayı sıyıran tabaktan yayılan hafif sesi duyduğunu biliyordum.

"Merhaba..." Nefesimin altında fısıldadım.

Bana bakmadı. Yaklaştım, eğildim ve omzuna dokundum.

Hareket etmedi.

Sanki bir heykelmiş gibi orada öylece oturdu ve hiçbir şeye bakmamaya devam etti.

Kapı kayarak açıldı ve Bradley göründü. Beni genç kadından uzaklaştırırken nefes alışının değiştiğini duyabiliyordum. El arabamı hızla kaptım ve kapıya yaklaştım ama Bradley'nin arkada kaldığını görünce donup kaldım.

O ne yapıyor?

Eğildi ve dizlerinin üzerine çökerek genç kadınla göz hizasında oturdu. *Aman Tanrım, onunla samimi bir şeyler mi yapmak üzereydi?* Gözlerimi hızla kırptıştırırken midem bulandı, ona uygunsuz bir şekilde dokunmaya cüret ederse müdahale edeceğimi biliyordum.

Ama sonra fısıldadı, "Seni seviyorum kardeşim. Çok özür dilerim. Her şeyi denedim. Cehennemden çıkış yok." Sözleri beni paramparça etti ve ciğerlerimdeki hava Bradley'nin onun yüzünden burada çalıştığının farkına varmamla dağıldı.

Kız kardeşi kafesteki kızlardan biriydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

Orada öylece durdum, az önce tanık olduğum şeyden dolayı titriyordum. Bradley eğildi ve genç kadının yanağına zarif bir öpücük kondurdu. Bakışları yerde kalsa da bana doğru döndü.

"Bradley..." Gözlerimi ikisi arasında gezdirirken sesim çatallaştı. Cevap vermedi. Beni itti ve koridora doğru yürüdü. Ben de onu takip ettim ve kapı arkamızdan kapandı.

"Bradley, lütfen konuş benimle. O kız senin kardeşin mi?" Olanlara inanamıyordum.

"Bradley!" Alnını duvara dayayıp iki elini yüzüne götürdüğünde sesimi yükselttim.

"Evet," dedi umutsuzca.

"Bradley, onu dışarı çıkarmalıyız. Ne oluyor be? Bağımlı olduğu için mi burada? Her şeyi denedim ama ona yardım edemedim de ne demek? Şimdi ona ne olacak?" Kalp atışlarım hızlanırken ve tüm vücudum panik haline girerken hızla sordum.

İç çekerek bana döndü. "Birinin en sevdiği kız."

Başımı geriye doğru salladım ve ona baktım. "Bu da ne demek şimdi? En sevilen kız olmam gerektiğini sanıyordum?" Bu unvanın ne anlama geldiğini bile bilmezken böyle saçma bir soru sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Demi, sen her zaman en sevilen kız oldun. *Onların* en sevdiği kız. Ama kız kardeşim başkasının."

Ellerimi saçlarımda gezdirirken nefes alış verişim düzensizleşti. "Anlamıyorum..."

"Demi, kız kardeşim seçildi. Bir hafta içinde buradan ayrılacak. Hadi... Planlamamız gereken bir düğün var." Sanki az önce çok çirkin bir şey söylememiş gibi beni çıkışa doğru eliyle işaret etti.

"Ne demek istiyorsun, ben hep favori kız mıydım? Ve kimin düğününü planlamamız gerekiyor?" Ona yetişebilmek için hafif bir koşu yapmak zorunda kaldım.

"Demi, dur artık. Lütfen. Tüm hayatım önümde yıkılırken ve hiçbir şeyi bir araya getirme şansım yokken hiçbir soruyla başa çıkamam." Biz çıkarken ellerini yüzüne sürdü.

"Kız kardeşini buradan çıkaralım-"

"Siktir, Demi! Anlamıyorsun. Buradan çıkış yok. Burası cehennem ve hepimiz yanacağız. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi olur ve o kadar az yanarsın. Ama kartlarınızı doğru oynarsanız, yanmayacaksınız bile... sonsuza dek mutlu yaşayacaksınız." Durakladı ve birden yüz ifadesi kızgınlığa dönüştü. "Ah, sormayı unuttum... ilk öpücüğün nasıldı?" Gözlerini devirdi.

Ne? Conrad'ın beni öptüğünü nereden biliyordu? Bunun benim ilk öpücüğüm olduğunu nereden biliyordu?

Sessizce yürümeye devam ederken içimde bir utanç birikti.

Gittiğimiz yolu tanıımıyordum ve dar koridorlarda yürürken çerçevelenmiş resimlere baktım. Her biri siyah-beyazdı ve düğün günündeki çiftleri gösteriyordu. Adımlarımı yavaşlatarak onları dikkatle inceledim. Erkeklerin hepsi oldukça yaşlıydı, kadınlar ise zayıf ve gençti...

Keşke renkli olsalardı. Saçlarının ya da gözlerinin neye benzediğini anlayamadım. Emin olamadım ama kadınların kafesteki kızlara benzediğine yemin edebilirim. Kafesteki kızların saçları ve gelinlikleri vardı.

Bradley boş bir sesle, "Demi, hadi gel," dedi. İki kapıyı açarak birlikte içeri girdik ama yalnız değildik. Büyük boy yuvarlak bir masanın etrafında Dr. ve Bayan Ivory, daha önce hiç görmediğim yaşlı bir adam, Becca ve Conrad oturuyordu. Adamın önünde birbirinin aynısı üç klasör düzgünce yerleştirilmişti.

Bradley oturmam için boş sandalyelerden birini işaret ederken Dr. Ivory sıkıntıyla, "Sonunda ikinizin de bize katılması çok hoş," dedi.

Yere çökerek masanın etrafına baktım ve Conrad'ın gözlerini yakaladım. Bana göz kırparak yanaklarımın hemen ısınmasına neden oldu ve yanımda Bradley kızgınlıkla homurdandı.

"Artık herkes burada olduğuna göre, sıradaki müşterimiz Dr. Mason Davenport'u sizlere tanıtmaktan büyük memnuniyet duyuyoruz. Birçoğunuzun bildiği gibi, kardeşi Dr. Liam Davenport da bir zamanlar bizim müşterimizdi. Onun seçimi olan Oakley, en iyi ürünlerimizden biriydi - bulabileceğiniz en mükemmel ve en uyumlu sarışın. Dr. Davenport satın aldığı ürünün markasını, modelini ve yılını seçmek için burada." Dr. Ivory gururla övündü.

Bekle... Ivory ailesi araba mı satıyordu? Anormal derecede zengin olmalarına şaşmamalı. Klasörlerin ayrıntılarını görmek için masaya yaklaştım. Ehliyetim bile yoktu, bu yüzden araba satın almak bana çok yabancı geliyordu. "Demi, ailemizin değerli bir üyesi olarak senin de klasörlerden birine göz atmanı çok isteriz. Belki Dr. Davenport'a bazı ince ayrıntılar konusunda karar vermesinde yardımcı olabilirsin. Ayrıca, bugünlerde mallarımıza en yakın kişi sizsiniz." Dr. Ivory bana öyle bir gülümsedi ki, satın alacağım şeyin bir araba olmadığını anladım.

Titreyen ellerimle dosyayı çekerek açtım ve hemen etrafımdaki havayı içime çektim. Kusmak istedim. Çığlık atmak istedim. Ağlamak istedim.

Ama tam tepki verecekken bir elin bacağımı kavradığını hissettim. Aşağı baktığımda Bradley'nin elinin masanın altında bacağımı sıkıldığını gördüm ve onunla göz göze geldiğimde bana yalvaran bir bakış attı ve açıkça "Vücudundaki her duyguyu sakla yoksa ölürsün" dedi.

"Kesinlikle 2005 model istiyorum. Genç olanlar en iyisi..." Dr. Davenport alt dudaklarını yaladı ve bana sırtıttı.

"Elimizde sadece bir tane 2005 model var ve o da tertemiz durumda." Bayan Ivory mutlulukla alkışladı. "Demi, dosyanın beşinci sayfasını aç," diye ekledi.

Sayfayı çevirirken parmaklarımın uyuştüğünü hissettim ve histerik bir şekilde ağlamamak için kendime yalvardım. Beşinci sayfada kızlardan birinin, Bradley'nin kız kardeşinin resmi vardı.

Ona baktığımda kalbim kırıldı. Gözleri, bej rengi bir sütyen ve ona uygun bir külottan başka bir şey giymeden bir platformun üzerinde duran kız kardeşinin görüntüsüne takılmıştı.

Dosyayı Dr. Davenport'a doğru iterek, elimi masanın altında Bradley'nin titreyen elinin içine soktum.

Sıkıca kavrayarak elimi geri sıktı.

"Kesinlikle gözde bir kız," diye espri yaptı Dr. Ivory. "Kemikleri kusursuz. Hiçbir bozulma belirtisi yok. Yoğun beyaz terapiden sonra tamamen itaatkâr ve burada görebileceğiniz gibi," ayrı bir ciltteki başka bir sayfayı işaret etti, "onaylanmış bir bakire."

Dr. Davenport beni tiksindiren bir heyecan sesi çıkardı ve Bradley başını öne eğdi.

"Şimdi, bu benim karımın uzmanlık alanı. Otuzuncu sayfada gösterilen çeşitli saç stilleri arasından seçim yapabilirsiniz. Ürününüzün üzerine sabitleyeceğiz ve yüzde yüz garantimiz var, saçları tekrar uzayacak ve sizin beğeninize göre ücretsiz olarak şekillendireceğiz. Sadece sizin için yepyeni olacak."

"Beş yıl bekleme listenizde kaldıktan sonra nihayet sıranın bana geldiğine inanamıyorum. Onu bekliyordum. Sabırsızlanıyorum..." O ve Ian Ivory hınzır bir kahkaha eşliğinde birbirlerine mide bulandırıcı bir bakış attılar.

"Düğün gecesinin kutsal odada gerçekleşmesi gerektiğini hatırlıyorsunuzdur. Bu, güzel kuşlarımızdan birinin özgürce uçuşmasına izin vermenin üstesinden gelme yöntemimiz." Ian boğazını temizledi.

"Elbette. Düğün törenleriniz ve... unutulmaz düğün geceleriniz hakkında inanılmaz şeyler duydum." Dr. Davenport sayfaları çevirmeye devam etti.

Gözlerimi kısarak sayfalardan birini görebildim. Yeşil göz resimleri açıktan koyuya doğru sıralanmıştı.

"Bence orman yeşili tonuyla daha iyi görünür, sizce de öyle değil mi?" Dr. Davenport pembe deri bir deftere heyecanla notlar karalayan Bayan Ivory'ye baktı.

"Kesinlikle! Mükemmel bir porselen yüzü var ve bu renk tonu gerçekten göz alıcı olacak." Konuşmanın geri kalanı bulanıklaşmaya başladı ve duyabildiğim tek şey Becca'nın mutlulukla açıkladığı saç modelleri, gelinlik tercihleri ve müzik seçimleriydi.

"Şimdi, en sevdiğim kısım." Dr. Ivory, beyazların arasında göze çarpan krem rengi bir klasörü kaldırdı.

"Gelin iç çamaşırları." İşaret parmağını yaladı ve sayfaları çevirmeye başladı. "İşte. Mmm... bu benim en sevdiğim." Ürperdi ve dosyayı Dr. Davenport'a doğru çevirdi.

"Oh, işte bu tek kelimeyle nefis. Evet, ürünümü bunun içinde istiyorum."

"Şimdi, şimdi, Mason. Unutma, o senin için tasarlandıktan sonra artık senin ürünün değil, güzeller güzeli kızaran gelinin olacak."

"Ne düşünüyorsun Bradley?" Dr. Ivory sordu. "Bradley mi?" Bu kez ses tonuna öfke karışmıştı.

"Evet, efendim?" Bradley ona yenik gözlerle baktı.

"Sence beş numaralı ürün düğün gecesi bunun içinde iyi durur mu?" Alay etti ve masanın üzerinden atlayıp onun yeşil gözlerini oymamak için tüm irademi kullandığıma yemin edebilirim. "Şuna bak Bradley. Kıyafetine bak ve bize tam olarak ne düşündüğünü söyle." Dr. Ivory ne yaptığını biliyordu. O masum genç kadının kardeşine işkence ediyordu.

Cilt bize doğru kaydı ve ben de resme baktım.

Sayfada köpek tasmaı görünömlü bir gerdanlık ve tasma ile birleştirilmiş siyah dantel bir kıyafet vardı ve yanındaki sayfada aynı köpek tasmaı ve tasma ile beyaz dantel bir kıyafet vardı. Birdenbire her şey bir araya gelmeye başladı. 'Beyaz-terapi' bu kadınları itaatkâr hale getirmenin çarpık bir yolu olmalıydı? Ama nasıl?

Bu bir tür rehabilitasyon değildi; bu, kadınları bu rahatsız erkekler için itaatkâr eşler olarak şekillendirmektir.

"Bradley, cevap ver bana!" Dr. Ivory kükredi ve ben de koltuğuma geri döndüm. "Harika bir seçim efendim." Bradley'in sesi sanki bir şeylere engel oluyormuş gibiydi.

kendi sesi.

Dr. Ivory gülerek Dr. Davenport'un sırtını sıvazlamadan önce, "Kutsal oda kutlamasında en ön sırada yer alacaksınız," diye ekledi.

Orada bir heykel gibi oturan Conrad'a baktım, olanlardan hiç etkilenmemişti. Bunun olmasına nasıl izin verebilirdi? Tam zamanlı olarak burada yaşamıyordu ama burası onun tatillerde ve tıp fakültesinin yaz tatillerinde akın ettiğı eviydi. Kabul ediyorum, o da benim kadar uzun süredir buradaydı. Gerçekten okulda mıydı?

"Pekâlâ millet, hazırlanmamız gereken bir düğün var. Yarın biz farkına bile varmadan burada olacak."

"Yarın mı?" Yüksek sesle tükürdüm.

Conrad da dahil olmak üzere herkes bana doğru döndü.

"Dr. Davenport iki gün içinde Kaliforniya'ya gidiyor ve karısının da yanında olması gerekiyor." Bayan Ivory'nin bana bakarken çenesi titriyordu.

"Tamam." Başımı salladım ve onun bakışlarından kaçındım. Bu, Bradley'nin kız kardeşinin buradan ayrılacağı anlamına geliyordu. Onun planı neydi? Kaçmaya mı çalışacaktı? Onu kurtarmaya çalışacak mıydı?

Ama sonra ona söylediklerini hatırladım. Her şeyi denediğini söylemişti.

Buradan çıkış yoktu. Hepimizin cehenneme tek yönlü bir bileti vardı ve eninde sonunda gidecek olanların sadece farklı bir tarafa gittiklerini fark etmeye başlamıştım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Bradley ve ben sessizce koğuşumuza doğru yürüdük. Ona söylemek istediğim birçok şey vardı - ona soracağım milyonlarca soru, söyleyeceğim rahatlatıcı ifadeler - ama ona bir kez baktım ve yapabileceğim en iyi şeyin sessiz kalmak ve sadece birkaç dakika önce karşı karşıya kaldığı dehşeti yaşamasına izin vermek olduğunu biliyordum.

Odama döndük ve kapı açıldı. Ben içeri girerken Bradley gözlerini yerden ayırmadı. "Bradley, bir dakikalığına içeri gelir misin?" Sessizce sordum.

Cevap vermedi ama kapı arkasından kapanırken iki adım öne çıktı.

Gözlerini kaldırdı ve yıkılmamak için elinden gelen her şeyi yapmasından kaynaklanan kırmızı tonları görebiliyordum.

"Adı ne?" diye sordum ve avuçlarımı aramızda birleştirdim.

Ellerini benimkilerin içine yerleştirerek cevap verdi. "Daisy."

"Daisy... bu çok güzel." O iç çekip ellerimi tutarken ben de küçük bir gülümseme sundum. "Onu nasıl kurtarabiliriz?"

Adem elması sallanıyordu. "Demi, Daisy satıldığından beri, yıllardır buradayım." Gözlerini kapattı. "Beni asla gitmeyeceğimi bilerek işe aldılar çünkü bir şey yapmaya kalkarsam onu gözlerimin önünde katledeceklerini söylediler. Bu yüzden kaldım; onun acı çekmesini, ona işkence etmelerini izledim. Ama aynı zamanda nefes alışını izledim ve bir kalp atışı olduğunu biliyordum."

"Onu kim sattı?"

"Annem onu Trent Smith adında bir adama sattı. Biz aslen Tennessee'liyiz ve o eyaletteki en büyük insan taciri."

Trent... Smith?

"Nasıl... bu nasıl mümkün olabilir?"

Bradley'nin alnı kırışırken gözleri hafifçe düştü. "Demi... bunların hiçbiri tesadüf değildi. Trent Smith, Ian Ivory için çalışıyor. Tıpkı bir kasabın hayvan tedarikçisi olması gibi, Ian Ivory'nin de insan ticareti yapılan kadınlar için bir tedarikçisi var."

Bradley'den uzaklaşırken göğsüm daralarak nefes almaya başladım. "Hayır..." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken başımı salladım. "İlanı gördüm, ilanı. Bu iş için başvurduğum. Raina..." Raina'nın nasıl olup da tam da benim olduğum yerde araba kullandığını düşünerek durakladım.

"Raina, süreci sizin için kolaylaştıracak umuduyla o kağıdı motel odanıza bıraktı. Raina'ya sizi takip edip alması için para ödendi. Raina aslında Ivory'nin üvey kızı ve kocası Jax de bir zamanlar burada çalışıyordu."

"Nasıl kaçtılar? Burada olanları kimseye söylememeyi nasıl başardılar?"

"Demi, anlamıyorsun." Bradley sanki ağrıyormuş gibi alnını ovuşturdu. "Bu beyaz-terapi değil; beyaz-işkence. Hepimiz bunu yaşadık. Yıllardır bunu yapmadıkları ilk kişi sensin. İki yıl boyunca hepimiz o ses geçirmez odalarda yaşadık, düz beyaz yiyeceklerden başka bir şey yemedik. Ses yok, renk yok, uyarım yok. Bu bizi duygularımızdan arındırdı. Bizi tamamen itaatkar ve bu aileye bağlı hale getirdi."

"Ama itaatkâr görünmüyorsun. Daisy'nin yanında olabilmek için rol yapıyor gibi görünüyorsun."

"Buradan ayrılmayı hayal bile edemiyorum. Berbat durumdayım, Demi. Daisy'nin kaçmasına yardım etmek istedim ama muhtemelen burada kalıp aile için çalışacağımı düşündüm. Çünkü beni yakalarlarsa tekrar kafese koyarlardı. Kimse seninle konuşmuyor, hiçbir ses duymuyorsun, hiçbir renk ya da hiçbir şey görmüyorsun. Kafanı tıraş ediyorlar ve seni bembeyaz bir yere koyuyorlar. Bütün gün dört beyaz duvara bakıyorsunuz ve beyaz yiyecekler yiyorsunuz, böylece duyularınız tükeniyor."

Bacaklarım titrerken içimde korku çalkalandı ve kendimi oturmaya zorladım. "Bunu neden yapıyorlar?"

"Çünkü personele ihtiyaçları var. İşlerinde onlara yardımcı olacak sadık personele. Bu kadınları esasen posta siparişi gelinler olarak satıyorlar ve bekleme listeleri dünyanın en zengin erkekleriyle dolu. Her kadın için garanti

tamamen itaatkâr, boyun eğen ve tam olarak o erkeğin istediği şey olmak üzere tasarlanmış. Her kadın bir ila üç milyon dolara satılıyor."

Kulaklarıma inanamadım. Bu iğrenç bir kâbus olmalıydı. Derimi çimdikledim ve tırnaklarım bunun gerçek olduğunu anlamama yetecek kadar sert bir şekilde etime battığında irkildim.

"Trent... burada olduğumu biliyor mu?" Bana kız kardeşimi öldürten adamın burada beni de öldürmek için bekliyor olmasından dehşete kapılarak çılgınca odaya bakmaya başladım.

"Demi... sen ona satıldın. Sana asla zarar vermemelerinin nedeni, senin her zaman buraya gelmeye niyetli olmandı. Her zaman bu ailenin bir parçası olman gerekiyordu."

"Anlamıyor muyum?" Elimi kalbimin üzerine koyup yavaşlaması için dua ettim.

"Trent'in de klasörleri var; ailelerden, adam kaçıranlardan ve daha fazlasından satın aldığı kadınlarla dolu klasörler. Conrad seni bir klasörden seçti."

"Conrad?" Nefes nefese kaldım.

"Sen her zaman en gözde kız oldun, tıpkı bir zamanlar Bayan Ivory'nin olduğu gibi. Conrad Ivory ile evlenmek üzere seçildin -tıpkı Dr. Ivory'nin babasının Bayan Ivory'yi onun için satın aldığı gibi- ve sonunda ikiniz bu aile mirasını devam ettireceksiniz."

Yatağın kenarına oturdum, her şeyden emin değildim. "Ne?"

"Bir sonraki Bayan Ivory sen olacaksın."

"Conrad beni bir klasörden mi seçti?" İfadeyi kendi kendime tekrarladım.

"Evet. Babası senden nefret ederken, senin soluk benizli olmaman hoşuna gitmiş.

ten renginiz. O tercih ediyor..."

"Sadece beyazlar mı?" Bradley'e bakarak ben de ekledim.

"Yeşil gözler, sarı saçlar ve beyaz ten Ivory ailesinin uzmanlık alanıdır. Dr. Ivory bunun mirası devam ettirdiğine inanıyor. Eğer kızların saçları kahverengiye, boyuyorlar. Eğer yeşil gözleri yoksa..." Bradley gözünü kıstı ve küçük kontağı çekip çıkardı, "sonra onu da değiştiriyorlar."

"Conrad seni istedi. Senin nefes kesici olduğunu düşünüyordu, ki öylesin Demi." Bradley bana baktı ve daha da yaklaşarak yatakta yanıma oturdu.

"Ama sarı saçlı, bronz tenli bir kadın istedi. Ayrıca yeşil gözlü olmanı istemedi, bu yüzden sana lens taktırmadılar... henüz. Ama onun karısı olur olmaz ve sonunda burayı devralır almaz."

iş, sana onları giydirecekler." Bradley kısa saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ne olursa olsun, siyah saçlarını seviyordum," dedi üzüntüyle.

"Conrad'la evlenmeyeceğim." Kaşlarımı çatarak Bradley'nin gözlerinin içine baktım. Gözlerinden biri açık kahverengiydi, diğesinde ise yeşil bir kontak vardı.

"Yapmak zorundasın, Demi. Eğer yapmazsan, seni kafese koyup işkence edecekler. Sana öyle kötü işkence edecekler ki, ölmüş olmayı ya da onunla evlenmiş olmayı dileyeceksin."

"Madem itaatkâr eşler konusunda bu kadar büyükler, o zaman neden beni kafese koymuyorlar? Neden beni beyaz işkenceye dayanmaya zorlamıyorlar?"

"Çünkü Conrad onlara, sana bunu yaparlarsa işi asla devralmayacağını söyledi. Senin zaten yeterince itaatkâr olduğunu söyledi. Sana söylenen her şeyi yapıyorsun; kaçmadın. Elbette polisi aradınız ama bu bir şey ifade etmiyor. Polis-"

"Bradley! Burada ne yapıyorsun?" Conrad'ın sesi yoğun sohbeti böldü ve ikimizi de şaşkına çevirdi. Bradley ayağa fırladı ve ellerini arkada birleştirdi.

"Bay Ivory," diye başını eğdi. Aralarında birkaç yaştan fazla fark yoktu ama Bradley sanki Conrad onun patronuymuş gibi davranıyordu.

Ama yine de, öyle değil miydi?

"Çık dışarı." Bradley hızla odamdan çıkarken Conrad'ın dişleri birbirine çarptı. Kapı kapanmadan önce ona bir kez daha baktım.

Başını eğdi ve bana büyük bir üzüntüyle baktı.

"Sana dokundu mu Demi?" Conrad yatakta yanımda Bradley'nin yerini aldı. Karşımdaki yakışıklı adama bakarken hemen geri çekildim.

"Karın olmam için beni bir dergiden mi sipariş ettin?"

Conrad sanki biri yüzüne tokat atmış gibi görünüyordu. "Demi... Bradley'nin buna hakkı yoktu ve icabına bakılacak."

"Hayır. Ona hiçbir şey yapmayacaksın!" Bağırdım ve ayağa kalktım.

"Beni dinle, Demi. Müstakbel karımın lanet bir fahişe olmasını istemiyorum. Sana dokundu mu? *Benim* olana dokundu mu?" Conrad ayağa fırlayıp kolumu tutarken gözleri belimin altına düştü. Bu adamın benimle aynı havayı soluyor olmasından bile iğrenerek ellerinden kurtulmaya çalıştım.

"O hiçbir şey yapmadı ve ben de senin değilim, seni psikopat." Onu üzerimden itmeye çalıştım ama nafile, küçük makyaj masasına çarptım. Conrad beni kavradı.

Bileklerimi sıkıca ellerinin arasına aldı ve beni yatağa fırlattı.

"Eğer kan görmezsem, senin iğrenç bir sürtük olduğunu ve mahvolduğunu anlayacağım. Kan görmezsem asla karım olmayacaksın; bunun yerine ölene kadar kafeslerde çürümeni sağlayacağım ve sonra babama süs olsun diye kemiklerini vereceğim."

Ayaklarımı yatağa doğru itmeye başladım, doğrulmaya çalışıyordum ama Conrad daha da hızlı hareket ederek üzerime çıktı. Pantolonunun fermuarını açtı ve sahte yeşil gözlerindeki kötülükle bana baktı.

"Bunu yapma Conrad," diye inledim, bacaklarını benimkilere bastırıp beni yere yapıştırırken.

"Biliyor musun... haklısın. Bu şekilde olmamalı. Nikâhımızın kıyılacağı gece kutsal odada, sevgili arkadaşın Bradley'nin önünde bana kendini kanıtlamanı istiyorum. Sanırım Dr. Davenport'un düğününe ara vereceğiz; onun yerine yarın... sen ve ben evleneceğiz." Üzerimden kalkan Conrad kendini düzeltti ve gülümsedi.

"Gelinim olman için sabırsızlanıyorum, Demi. Ve bunun nasıl olacağını anladığından emin olmak için... eğer yarın benimle evlenirken gülümsemezsen, Bradley ve Daisy'nin gözlerinin önünde işkence görüp öldürölmelerini sağlayacağım. Bir sonraki yemeğinin onların kemiklerinden çıkan et olmasını sağlayacağım." Bir öpücük kondurarak aniden odadan çıktı ve beni yüzümü yastığa gömüp histerik bir şekilde hıçkırarak hıçkırarak ağlamak zorunda bıraktı. Öğürürken ve yüksek sesle ağlarken vücudumda mide bulantısı yükseldi.

Trent Smith, ailemin yoksulluktan kurtulmak için çaresizce ihtiyaç duydukları para için Layla ve beni sattığı adamdı. Kendileri için yükten başka bir şey olmayan iki kızları umurlarında değildi. Kötü muamele ya da tepkiler umurlarında değildi. Gözlerimi kapattım ve Layla'nın ezilmiş yüzünü gördüm. Dışleri alt dudağını keserken son nefesine kadar tutunduğunu, hırıltılı soluğunu duyabiliyordum. Öldüğünden emin olmak ve Trent ile ailemizin ona çektirdiğı acıdan kurtulmak için onu şiddetle bıçakladığımı hayal ederken ağladım. Uzuvarı birbirine karışmış ve kırılmıştı... bedeni ona ait değildi. Bazen bir başkasını özgür bırakmak kendini hapsetmek anlamına gelir ve benim de yapmam gereken tam olarak buydu.

Ve şimdi, Conrad Ivory ile evlenecektim. Bradley ve Daisy'yi korumak için benden ne isterse yapacaktım. Bu, farklı bir şekilde kafese kapatılmış bir kız olacağım anlamına gelse bile.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

ERTESİ SABAH, meydan okurcasına çalar saate defalarca vurdum ama durmadı. Tedirgin edici uğultu, sanki buranın istediğimi yapabileceğim bir daire olmadığı konusunda benimle alay ediyormuş gibi ses çıkarmaya devam etti. Bu, hastalık numarası yapıp hasta olduğumu söyleyebileceğim bir iş değildi. Hayır, eğer onların kurallarına itaat etmez ve uymazsam, o zaman bu bir ölüm cezasıydı.

Conrad'ın Bradley'nin odamda benimle yalnız kalmasından tedirgin olduğunu, hatta kıskandığını umuyordum. Bugün benimle evlenmesine imkân yoktu. Bir an sonra yatak odasının kapısı açılana kadar bu fikre neredeyse gülüyordum.

"Demi! Hâlâ yatakta ne yapıyorsun?" Becca, beyaz tayt ve aynı yastıklı platform ayakkabılarla çarpıcı kısa beyaz bir elbise giyerek odama daldı. Sarı saçları bukleler halindeydi ve iri, yeşil gözleri yaptığı makyajla parlıyordu.

Neden bu kadar şık giyinmiş? Boğazımdaki yumruyu yutarak yatakta yukarı doğru ittim. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Bugün nasıl çalışacağımı bilmiyorum." Sıkıttığım yumruğuma öksürmek için kendimi zorladım ve burnumu çektim.

"Oh, sana iyi haber... çalışmak zorunda değilsin! Dürüst olmak gerekirse, bir sonraki Bayan Ivory olacağına göre artık aynı işi yapacağını sanmıyorum!" Becca heyecanla parmaklarını oynattı.

Her şeyin büyüklüğünü fark ettiğimde nefesim kesildi. Conrad şaka yapmıyordu; beni onunla evlenmeye zorlayacaktı. *Bugün.*

"Sanırım ortada büyük bir yanlış anlaşılma var. Bayan Ivory ile konuşmam gerekiyor." Battaniyeleri üstümden attım ve hızlıca odaya koştum.

banyoya girdim. Banyo lavabosunu kavrarken, vücudum soğuk terler dökmeye başladı.

Hayır, hayır, hayır... Onunla evlenemem. Onunla evlenmeyeceğim. Evliliğe zorlanamazsın.

"Sevgili Demi..." Adım dudaklarından dökülürken sesi tüylerimi diken diken etti ve aynaya baktığımda onun yansımasını benimkinin arkasında gördüm. Donup kalmıştım, arkamı dönmek istemedim.

Ellerini bana doğru uzatarak, "Benimle gel, sevgili minik kuşum," diye mırıldandı. Olabildiğince yavaşça arkamı dönerek Dr. Ivory'nin gözlerinin içine baktım. "Lütfen?" Başıyla avuçlarını işaret etti. Ben yutkunurken ve o gözlerini kısarak bana bakarken vücudumu ürpertiler kapladı.

Ellerimi onun ellerine koyduğumda, kemikli, soğuk parmaklarını parmaklarımın etrafında birleştirdiğinde irkildim. Beni yatağa götürürken, gecenin bir yarısı bedenimin üzerinde gezinen bu adamın anıları zihnimi hırpalarken kalbimin korkudan durduğuna yemin edebilirim.

"Conrad'ı düğününüzden önce size daha fazla zaman tanınması için ikna ettim."

Gözlerimi Dr. Ivory'ye çevirdiğimde bana yardım eden kişinin bu olduğuna inanamadım ve ona güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hâlâ ailemize alışman gerekiyor ve henüz randevulaşmadığın biriyle evleneceğini düşünmek korkutucu olmalı. O yüzden bugün tatlı kızım, sen ve Conrad günü birlikte bahçede geçirecek, piknik yapacak ve kendi şakayık fidanınızı dikeceksiniz. Bahçelerimize şakayık fidanı dikmek Ivory ailesindeki her evlenecek çift için bir gelenektir. Nesillerdir bunu yaparız." Dr. Ivory yatağımın kenarına oturdu ve beni kucağına çekti.

"Yanına oturayım mı?" Bu ifadenin neden bir soru olarak ortaya çıktığını bilmiyordum ama oğluyla evliliğimi tartışırken cinsel olarak tahrik olduğu açıkça belli olan bir adamın kucağında oturmak çok garip bir duyguydu.

"Hayır, ait olduğun yerde oturacaksın... üzerimde," diye arkamdan kulağıma nefes verdi. Sanki her bir omurumu sayıyormuş gibi parmaklarını omurgamda gezdirdi.

"Şakayıkların bu ailede neden bu kadar değerli olduğunu paylaşmak istiyorum. Bir zamanlar Paeonia adında muhteşem bir su perisi olduğunu biliyor muydunuz? Büyüleyiciymiş ve Zeus'un oğlu Apollo'nun aklını başından almış. Güzellik tanrıçası Afrodite, Paeonia'yı kıskanmış ve onu bir şakayık çiçeğine dönüştürmüştü." Dr. Ivory bana anlattığı Yunan mitolojisi hikâyesinin ardındaki anlamı yorumlamaya çalışırken durakladı.

"Ben her zaman hikayenin kusurlu olduğunu düşünmüşümdür. Seni temin ederim Demi, Paeonia'yı çiçeğe dönüştüren Afrodite değil. Zeus yapmış olmalı. Oğlu için yaratılmış olan kadını istiyordu ve eğer ona sahip olamayacaksa, o zaman kimse olmamalıydı. Ama görüyorsun, tatlı küçük kuş, ben bir canavar değilim. Oğlumun sana sahip olmasını, seni tatmasını, seni hissetmesini... her bir parçanın tadını çıkarmasını istiyorum."

Sanki vücudumdaki tüm kan boşalmış gibi hissediyordum. Dr. Ivory'nin kucağında oturuyordum, yüzüm ona dönüktü ve sırtım göğsüne yaslanmıştı. Beni kendine doğru çekerek kulak mememi ısırdı ve yaladı.

"Hayır!" Atlamaya çalıştım ama belimi sıkıca kavradı ve beni yatağa fırlatarak bileklerimi başımın üzerinde tuttu.

"Önce Conrad tadına bakacak, çünkü ben inanılmaz, özverili bir babayım, ama sana söz verebilirim... eğer sıranın bana gelmesine izin vermezsen, seni kendim güzel bir çiçeğe dönüştüreceğim ve bahçeme koyacağım, orada seni tek başıma hayranlıkla izleyeceğim." Dilini ağızma sokmadan önce tüm boynumu yaladı ve ben itiraz edencesine haykırırken beni öptü.

"Mmm... lezzetli," diye inledi beni iterken. Yatağımdan yastıklara doğru tırmandım ve dizlerimi göğsüme çektim.

"Güzelliğinle başa çıkamıyorum, Demi. Biliyor musun, her zaman belli bir kadın tipinden hoşlandığımı düşünürdüm. Ama bu doğru, Conrad'ımın mükemmel bir zevki var. Boğucu kahverengi gözlerinin bana bakışını seviyorum. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilmeyi seviyorum. El değmemiş olduğunu ve zevk almak için can atan küçük, sıkı bir bakire olduğunu bilmeme bayılıyorum." Önlüklerini çıkarırken içimde korku, panik ve dehşet birbirine karışırken usulca ağladım.

"Hayır. Lütfen, hayır," diye inledim. Odamın etrafına bakındım, kaçış yoktu. Kapıyı kendim bile açamıyordum.

Külotunu çıkardı ve ben de gözlerimi kapatıp kendi kendime iyi olacağımı fısıldadım. Ama söylediklerime zerre kadar inanmıyordum; bu adam beni zorladığında iyi olmayacaktım.

"Demi, gözlerini aç. Eğer onları açmazsan... Bradley ölecek," diye uyardı.

Gözlerimi açtığımda bu şeytanla kumar oynamamam gerektiğini daha iyi anladım. Elleri sertleşmiş penisinin etrafındaydı ve kendini okşamaya başlarken memnuniyetle gülümsedi. "Demi, evet... Oh lanet olsun, çok sıkı, muhteşemsin," diye inledi, daha hızlı pompalarken gözlerimin içine bakıyordu.

Daha sert ağlarken ağzımda mide asidi yükseldi ve gözlerimi tekrar kapatmaya başladım. "Kapatırsan ölü," diye homurdandı avucunu yalayıp kendini tatmin etmeye devam ederken. Gözlerimi zorlayarak açtım, boğazımı yakarken ağzımdaki yakıcı asidi yuttum.

Ian Ivory arkasını döndü ve şifonyerimin çekmecesini açtı. İçimden bir çift külot çıkarıp bana yaklaştı ve "İki elinle tut" dedi.

"Lütfen, hayır." Durması için yalvarırken sesim titriyordu. Gözlerimden akan yaşların görüşümü tamamen bulanıklaştırması için dua ettim.

"Bradley'i önemsiyorsan, sana söyleneni yaparsın Demi. Ateşle oynama çünkü sadece yanarsın." Ian ellerimi zorla açarken, nemli parmaklarını tenimde hissettiğimde yüzümde tiksinti dolu bir ifade belirdi.

Külotumu avuçlarımda tutarak, gözlerini kapatıp zevkle adımı haykırana kadar kendini tekrar okşamaya başladı. Ben daha sert hıçkırırken menisi titreyen ellerimdeki külotumu ıslattı.

İşini bitirdiğinde bana baktı ve iç çamaşırını aldı. "Şimdi ağzını aç," diye tısladı.

Hıçkırıklarımdı durduramıyordum ve dudaklarımı ayırır ayırmaz nemli külotu ağzıma soktu. Menisinin tuzluluğu, külotu daha da içeri iterken hemen öğürmeme neden oldu.

Boğulmaya başladım, genzim tamamen tıkanmış ve ağzım kirli iç çamaşırıyla dolmuş olduğu için nefes alamıyordum. Ağzımda safra yükseldi ve yere doğru dönüp külotu ve bir ağız dolusu kusmuğu tükürdüm.

Ian arkamdan hınzırca güldü. "Şu pisliği temizle, Demi. Evimi kirletme." Gittiğini duymadım, kapının açılıp kapandığını da duymadım ama birkaç yorucu dakikadan sonra ağzımı sildim ve başımı çevirip baktım.

O gitmişti.

Kendimi zorla yataktan kaldırdım ve banyoya koştum. Gargarayı kaptığım gibi bardağı doldurdum ve yarısını yuttum. Ağzımı, boğazımı ve dokunduğu her bir parçamı temizlemek istiyordum. Dişlerimi titizlikle fırçaladıktan sonra duşa girdim ve suyun buharlaşmasını bekledim, ardından yere çöküp vücudumu keselerken ağlamaya başladım.

Ama bundan sonra hiçbir naneli gargara ya da sabun beni temiz hissettiremezdi. Parmağımı boğazıma soktuğumda cildim çiğdi.

kendimi kusmaya zorluyorum.

"Demi?" Becca seslendi ve duş perdesini açtı.

Kollarımı göğüslerime dolayıp dizlerimi yukarı çekerek bağırdım, "Becca! Defol git buradan!"

"Demi... sakın ol. Sensiz gidemem. Seni randevuna hazırlamam gerek. Conrad bekliyor." Resmi elbisesini çıkarıp her zamanki beyaz takım elbisesini giymişti.

"Lütfen acele edin. Bekletilmekten hoşlanmazlar." Bu kez bunu her zamanki tuhaflığı ya da neşesiyle söylemedi. Bu kez benden istediğini yapmamı ve böylece daha fazla tepki çekmemeyi umuyordu.

"Bunu yapamam." Ağladım ve kendimi yukarı ittim. Vücudumu hızlıca duruladıktan sonra bir havlu aldım ve etrafıma sardım.

"Lütfen, Demi. Eğer yapmazsan bana zarar verecekler."

Boğazım gibi gözlerim de yanarken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. Başka seçeneğim yoktu. Yaptığım her şey bir başkasını etkileyecekti. Uyuşmuştum. Tamamen uyuşmuştum.

Küçük tabureye çöken Becca büyük makyaj çantasını açtı ve aceleyle yüzüm üzerinde çalışmaya başladı. Fırçalarının cildimde yarattığı tüylenmeyi hissetmedim, göz makyajı yaparken gözlerimin tahriş olduğunu hissetmedim. Sarı saçlarımı kuruttuğunu ve taradığını hissetmedim. Artık hiçbir şey hissetmiyordum.

Belki de hiç olmadı.

Belki de bu hayatta hiç hissetmemem gerekiyordu.

Beni döndürerek bir tüp ruj uzattı. "En iyisi kendin sürmen." Yarı gülümseyerek başını eğdi.

Tüpü yuvarlayarak nude dudak rengine baktım ve dudaklarıma sürdüm. Kendime bakmak istemedim. Umurumda da değildi.

"Bu beyaz sundress bugün için mükemmel olacak." Becca ben duş alırken hazırladığı kıyafeti işaret etti.

Üzerimi değiştirdim ve Becca'yı takip ederek dışarı çıktım. Kapılar açıldı ve güneş ışığı hemen tenime vurdu, ama sıcak ve güven verici bir his değildi. Sadece tenime yansıyan bir ışıktı.

"İşte beyaz atlı prensin." Becca, bahçenin ortasında güzelce dekore edilmiş iki kişilik bir masada oturan Conrad'a doğru bakarken mutlulukla alkışladı. Ama ben onda hiçbir şey fark etmemiştim;

Onun yerine, yiyecek ve içeceklerin sıralandığı arabasının yanında duran Bradley'i fark ettim.

Onu bize hizmet etmeye zorluyorlardı.

Masaya doğru yürürken kalbim sızladı ve Conrad zıplayarak sandalyeyi benim için çekti.

"Hayal gibisin Demi," dedi sanki bir gece önce beni tehdit etmemiş gibi. "Babamın düğünümüzü bir ay daha ertelemesine çok üzıldüm ama sanırım en güzel düğünü yapmak için yapmamız gereken çok şey var."

Conrad ona, "Bradley gelinime şarap doldur," diye bağırdı.

"Bu şarabın Napa'daki aile bağımızdan gelen malzemelerle taze olarak hazırlandığını ve içine şakayıklarımızın da karıştırıldığını biliyor muydunuz?" Bradley allık pembesi sıvıyı kadehime boşaltmadan önce tereddüt ederken Conrad kadehi dudaklarına götürdü.

Gözlerim Bradley'ninkilere kilitlenirken Conrad, "İç şunu," dedi.

Bir yudum alarak, yumuşak sıvının ağzımı uyuşturmasına izin verdim. Zehirli olup olmaması umurumda değildi... Aslında öyle olmasını umuyordum.

Bardağın tamamını yudumlayan Conrad gururla gülümsedi. "Lezzetli, değil mi?"

Başımı salladım. İlk kez alkol alıyordum, bu yüzden acı tadı boğazımı yakmıyormuş gibi davrandım. Ya da birkaç dakika içinde muhtemelen kafayı bulacağımı biliyormuşum gibi. Kahretsin, bana bütün günü unutturacağını umuyordum.

Biz yemeğimizi yerken Bradley kollarını arkada kavuşturmuş bir şekilde duruyordu ve Conrad hayallerinden ve tutkularından bahsediyordu. Hobilerinden ve okula geri döndüğünde görüşmek için heyecan duyduğu okul arkadaşlarından bahsetti.

"Seninle birlikte mi taşınacağım?" Merakla sordum.

"Annem ve babam, düğün gecemizde gebe kalırsak burada kalmanı istiyorlar. Ben tıp eğitimimi tamamlarken sana ve bebeğimize en iyi bakımı sağlayabilecekler tatlım. Hamile kalmak için tam iki ayımız var. Düğün gecemizde ya da balayımızda seni hamile bırakabileceğimden hiç şüphem yok. Seni her hafta sonu ziyaret edeceğim ve sonunda aile işini birlikte devralacağız."

"Bu işi yapıyorsan neden doktor olman gerekiyor?" Hamilelik ve bebekler hakkında tek kelime duymamış gibi davranmayı seçtim. Bana bu sözleri söylememiş gibi davranmayı seçtim. Zihnimin bu aileden bir çocuk taşıma ve onlara sonsuza kadar bağlı olma düşüncesini kaldıramayacağını biliyordum.

"Çünkü her zaman ezilmesi gereken zayıf kızlar olacaktır. Ama aşkım, biz mallarımızı ziyan etmeyiz. Zayıf olanlar toprağımızı gübrelemek ya da ev dekorasyonu için mükemmeldir. Bu şakayıklar şu topraktan çiçek açıyor..." Conrad'ın ses tonu tamamen değişmişti. "Gelinime bir bardak daha doldur Bradley."

Bradley, "Bence yapmamalı-" diye söze başladı.

"Umarım senin gibi bir piç, müstakbel karımın ne yapacağı konusunda söz sahibi olduğunu düşünmüyordur. Bardağı dök yoksa suratını dağıtırım," diye şiddetle bağırdı Conrad.

"Ben istemiyorum." Bradley bardağa küçük bir miktar dökerken Conrad'a baktım.

"Onu içeceksin, sonra benimle geleceksin, böylece sana bir şey gösterebilirim..." diye hırladı. Elimi tutarak şakayık bahçesine doğru yürüdük - genç bir kadının cesedinin kan kaybından öldüğünü gördüğümünden hiç kuşku duymadığım bahçeye.

Bahçeye vardığımızda salıncak oradaydı ve yeni bir kat beyaz boyayla boyanmıştı. Misha'nın salıncakta parçalanmış bedeninin kanlar içinde yattığını görebiliyordum. Ama bugün salıncağa baktığımda gördüğüm Misha'nın yüzü değildi... kız kardeşimin yüzüydü. Tökezleyerek geri çekilen Conrad elimi sıkıca kavradı.

"Ne oldu aşkım?" Ben sessiz kalırken başparmağını elimin arkasına sürttü. "Bradley! Bitkiyi getir!" diye tekrar bağırdı.

Bradley elinde minik, kapalı tomurcukları olan küçük bir bitki ve bahçe aletleri olduğunu tahmin ettiğim bir çanta tutarak göründü.

"Fildişi aile geleneğimizin vakti geldi."

Zayıf kızları yere sermekle ne demek istedi? Onların mallarını toprağı gübrelemek için kullanarak ne demek istedi?

Bradley muhteşem al-pembe şakayıkların yanına küçük bir battaniye serdi. Tatlı narenciyenin cennet gibi kokusu etrafımızda süzülüyordu ve bu, dünyanın en karanlık yeri için bir paradoks gibiydi.

"Al, bizim için bir çukur kaz, olur mu?" Conrad bana küçük bir kürek uzattı. Kürekle suratını dağıtmayı o kadar çok istiyordum ki, ama bu hayatta kalmaktı. Ne yapabilirdim ki? Conrad'ı Bradley'nin önünde öldürüp, sonra da bütün kapıların kilitli olduğu bir evden koşarak mı çıkacaktım? Biricik oğluna bir şey yaparsam Ian Ivory bana nasıl bir işkence uygulardı?

Battaniyenin üzerine oturdum ve yumuşak toprağı serbest elimle fırçalayarak kazmaya başladım. Ben kazmaya devam ederken Conrad gururla, "Bunlar az önce şarabını içtiğin şakayıklar, çok güzeller," dedi. Küçük bitkiyi ambalajından çıkardı ve aniden küreğim bir şeye çarptı.

Metali tekrar toprağı saptadığımda, bunun bir kök ya da belki de soğuyup sertleşmiş bir toprak yığını olduğunu düşündüm.

Gevşek üst katmanı fırçalayarak, ciğerlerimi terk ettiğini duyduğum en yüksek, en keskin çığlığı attım.

"Aman Tanrım!" Küreğı fırlatarak topuklarımı ittim ve dehşete düşmüş bir hayvan gibi dört ayak üzerinde sürünmeye başladım.

"Ne oldu?" Conrad duygusuzca sordu. Bradley beni yerden kaldırdı ve vücudum kasılırken ve durduramadığım çığlıklar yüzünden sesim kısılırken beni kollarının arasına aldı.

"Demi, her şey yolunda... Sadece nefes al," diye fısıldadı saçlarıma doğru, sırtımı okşayarak.

Nefes alamıyordum, kulaklarım kendi sesimin yankılarından çınılıyordu ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğüs duvarlarımı parçalayacağını sandım.

"Ben... O... Brad... Ben..." Hiçbir anlam ifade etmeyen sözcüklerimin arasında bocaladım.

"Oh, bebeğim... sadece bu. Az önce içtiğin şarabı bu kadar tatlı yapan şey buydu." Conrad ayağı kalktı ve bir parmağını kaldırdı. Ezilmiş, bıçaklanmış bir parmak.

Başım bulanıklaştı ve aniden her şey karardı.

BÖLÜM

OTUZ BEŞ

Gözlerimi açmak İSTEMİYORDUM. Kendimi öldüğüme inanmaya zorlamak istedim. Bu çılgın dünyada var olmadığımı. Yastığa doğru dönüp kendimi boğmalı mıydım? Bir insan bunu yapabilir miydi? Usturamla bileklerimi kesebilirdim... ama bu ev bir süngerli odaya eşdeğerdi.

"Demi," yumuşak bir ses en karanlık düşüncelerimin derinliklerini okşadı. Karanlık düşünceler gerçekliğimden daha rahatlatıcı geliyordu.

"Demi..." diye tekrarladı. Yavaşça gözlerimi açtığımda yüzünü gördüm. Bradley.

"Hey." İçini çekti ve benimle yatağın kenarı arasındaki küçük boşluğa gömüldü.

Bradley'e bakınca neden ağlamak istediğimi bilmiyordum. Belki de bu adamın kız kardeşini taciz eden bir aile için çalışmak zorunda kaldığına inanmadığım içindi. Ya da soğukkanlılığını koruyabilmesi ve kız kardeşini, sırf onu görebilmek için hayatını cehenneme hapsederek geçirmeye razı olacak kadar sevmesiydi.

"Bugün Dr. Ivory'nin ofisini temizlemen gerekiyor. Ne kadar kirli olduğunu görünce aklını kaçırıyor ve senin yerine birini bulmak istiyor ama bulamıyorlar-"

"Benim kadar aptal biri mi?"

"Hadi, Demi." Bradley ayağa kalktı ve benim için hazırlamış olması gereken kıyafeti işaret etti.

"Conrad... parmağı vardı..." Başladım ve düşünceyle ağzımın kuruduğunu hissettim.

"Düğün törenine devam ediyorlar ve Daisy bu gece evleniyor. Dr. Ivory'nin ofisini temizlememiz ve ardından izleme odasını hazırlamamız gerekiyor." Kendimi zorla yataktan kaldırırken Bradley arkasını döndü.

"Bradley, bana bak," diye fısıldadım.

"Kıyafetlerini değiştir ve benimle salonda buluş. Uzun bir gün olacak." Kapı açıldı ve adam gitti.

Ama tam kapı kapanmaya başladığında Bradley'nin burnunu çektiğini ve gözyaşlarını tutamadığını duydum.

Ian Ivory'nin ofisinde durmak bir morgda durmakla eşdeğerdi. Soğuktu ve etrafta dolaşan hava ölüm havasıydı. Bir süredir içeri girmemiştim ama yine de tertemiz görünüyordu.

"Temizlik personelinin oluşan bir ekipleri var. Sen hizmetçi bile değilsin Demi; sadece seni test etmek istediler..."

"Ne?" Osis kanadına doğru yürürken hiçbir şey söylememiş olan Bradley'ye baktım.

Masayı silerken omuz silkti. "Seni bir minibüsün arkasına atmadan evlerine sokmanın bir yolu sadece. Ve sen de buna kandın," dedi kinle. Ama kırıcı olmaya çalışmadığını biliyordum. İnsanları incitmek, insanları incitmektir ve onun tek yaptığı da buydu. Kalp acısını benim üzerime yıkıyordu.

Ve ona izin verecektim.

"O zaman neden temizlik yapmak zorundayız?"

"Çünkü seni izlemeyi seviyorlar..." Gözleri odanın köşesindeki kameraya kaydı.

Bir toz bezi kaparak Dr. Ivory'nin masasının arkasına doğru yürüdüm. Şimdiye kadar gördüğüm en özenli ve karmaşık tasarımlı duvardı. Dokulu, beyaz parçaları yavaşça silmeye başladım. Yaklaştıkça parmaklarımı olukların üzerinde gezdirdim. Bunun bir kemik duvarı olduğunu biliyordum. Sanırım başından beri biliyordum ama inanmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bu, itaat etmeyen tüm kafesteki kızlardan yapıldı, değil mi?" Omzumun üzerinden, çöp kutusundan çöpü çıkarmış olan Bradley'e baktım.

alanın köşesi.

"Bilmiyorum," diye temizlemeye devam etti Bradley.

"Tamam." Onu sıkıştırmanın ve zorlamanın zamanı değildi. Bu gece kız kardeşinin yaşlı, psikopat bir adamla evlenmeye zorlanmasını izlemek zorundaydı ve bu konuda hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu.

Temizlendik ve odadan çıktık. Uzun, dolambaçlı bir koridorda ilerlerken, Bradley'ye söyleyecek bir şey bulmak için beynimi zorlayıp duruyordum. Ama tam Bradley'i kaçmak için dahice bir plana ikna edebileceğimi düşünürken, Bayan Ivory ortaya çıktı.

Dirseklerine kadar uzanan beyaz eldivenlerle eşleştirilmiş beyaz bir elbise giymişti ve saçlarını incelediğimde kanım dondu.

Fırçaladığım peruklardan biriydi. Buraya hapsedilen kızlardan yapılan peruklardan biri.

"Demi! Aşkım benim! Bu gece senin ilk aile düğünün. Ian'ın sana temizlik yaptırdığına inanamıyorum. *Aptal adam*. Benimle gel; Becca kıyafetini ve her şeyini aldı. Conrad seninle birlikte törene katılacağı için çok heyecanlı. Bradley, bu senin için de çok özel. Git ve temizlen. Harika olması için çalışan bir sürü insanımız var." Bayan Ivory bileğimi sıkıca kavrarken Bradley'i uzaklaştırdı.

"Hayır, bekle. Bradley!" Seslendim ve ellerinden kurtulmaya çalıştım ama beni o kadar sert çekti ki acı içinde bağırdım.

"Aptal bir fahişe olmayı bırak, Demi." Bayan Ivory tırnaklarını hassas etime geçirirken gözleri öfkeyle doldu. "Sen benim gelinim olacaksın. Conrad'ımın karısı olacaksın. Düğün gecende kan görmeyi umsan iyi olur, yoksa kanadığından emin oluruz," diye bağırdı tükürükleri ağızma sıçrarken.

Bradley'nin gidip gitmediğini ya da hâlâ orada olup olmadığını kontrol bile etmedim. Bayan Ivory'nin bileğime batmış tırnaklarına baktım. Elini yavaşça elimden çekti ve arkasında küçük, hilal benzeri oluklar bıraktı.

"Gidelim mi, sevgili Demi?" Bayan Ivory'ye baktığımda, az önce en korkunç şeyi söylememiş gibi davranarak gülümsediğinde içimdeki korku büyüdü.

Bakire olduğumu kanıtlamak için kan görmekten mi bahsediyordu? Ama en önemlisi, *kan göreceğiz* derken ne demek istiyordu? Conrad'la evlenmeye zorlanmak bir şeydi, ama bekaretimi tüm ailesinin önünde kaybetmek zorunda kalmak...? Hayır, bu iğrenç bir şaka olmalı.

"Demi!" Becca'nın sesi beni korku ve tüketen düşünceler kasırgasından kurtardı. Bayan Ivory ile birlikte onun odasına doğru yol aldığımı fark etmemiştim bile.

"Güzel görünmesini sağla. Bu onun ilk aile düğünü, Becca canım." Bayan Ivory beni Becca'ya doğru itti ve hemen oradan ayrıldı.

"Çok iyi vakit geçireceksin. Keşke ben de katılabilseydim," diye cıvıldadı Becca beni salon koltuğuna iterken.

Yine duygusuzdum; zihnim ve bedenim bölünmüş hissediyordu. Koşmak istiyordum. İçinde bulunduğum durumda tamamen ulaşılmaz olan basit bir eylem. Kaçabilsem bile saklanabileceğim bir yer yoktu. Burada saklandığımı, kadınları satarak ve istismar ederek kazanç elde eden bir grup erkekten uzakta olduğumu sanıyordum. Beni kız kardeşimi öldürmeye zorlayan adamdan saklandığımı sanıyordum. Onu, bir veterinerin bir hayvana yaptığı gibi, çektiği acıdan kurtarmaya zorlandım.

Ama hiç saklanmamıştım ve beni bulmuşlardı. Trent ve Ivory ailesi birbirine bağlıydı. Nashville'den Charlotte'a, hepsi birlikte çalışıyordu.

"Yeni saç stilini nasıl buldun? Bence sana çok yakışmış, kızım!" Becca etrafımda daireler çiziyor, saçlarımı ve yüzümü dürtüyor ve çekiştiriyordu.

"Becca, o kızlardan birini... kafesteki kızlardan birini evlenmeye zorladıklarını biliyorsun, değil mi? Bu katılmak isteyeceğiniz bir düğün değil. Bu bir düğün bile değil..."

Becca bir süngerle yüzüme makyaj yapmaya başladı, beni tamamen görmezden gelirken kendi kendine mırıldanıyordu.

"Becca!" Elini yüzümden uzaklaştırdım ve aynada kendime bir göz attım. Stres ve korku her tarafımı kaplamıştı.

"Senin sorunun ne biliyor musun Demi?" Becca ellerini kalçalarına koydu ve dudaklarını büzerek bana baktı. "Bir çukurun içindeyken zaten karanlık olduğunun farkında değilsin. Nefes almak zaten zor. Kimse seni göremez ya da sana yardım edemez. O zaman neden hiç duyulmayacaksan çığlık atıyorsun?"

Becca'nın normalde iyimser olan tavrı beni daha da gergin hissettiren bir tavra dönüştüğünde nefesimi içime çektim.

Gergindim çünkü doğruyu söylüyordu. İlk defa ne kendine ne de bana yalan söylüyordu.

Ve mesele de bu... gerçek her zaman yalandan daha korkunç olacaktır. Çünkü gerçek değiştirilemez, ama yalan değiştirilebilir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

OTUZ ALTI

Kapı açıldığında CONRAD odanın dışında beni bekliyordu. Tasarım bir smokin giymişti ve kabul etmek istemesem de, son derece yakışıklı görünüyordu - neler yapabileceğini unutturacak türden bir yakışıklılık.

"Demi, vay canına..." diye nefes aldı ben yere bakarken. Becca saçlarımı şık ve sade bir topuz yapmış ama yüzüme yüklü miktarda makyaj yapmıştı. Üzerimde minik incilerle kaplı, kısa, beyaz bir elbise vardı.

Renkleri özledim. Hayatımın ne kadar renkli olduğunun farkına varmadan önce, kör edici beyaz ve acı dolu bir hayat yaşıyordum.

"Demi, tatlım, dinle... Bahçe için çok üzgünüm. Çok özür dilerim... Seni korkutmak istememiştım, aşkım." Conrad yaklaştı ve ben geriye doğru birkaç adım attım. Sırtım duvara çarptı ve kollarıyla beni içine hapsetti.

"Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama eşim olarak hayatın önemli ölçüde değişecek ve lüks bir hayat yaşayacaksın. Biz bir aile olacağız." Conrad eğildi ve boynumu öptü. Hemen başımı diğer tarafa çevirdim ve onun havasını solumamak için dua ettim.

"Bebeğim, yakında evleneceğiz ve sana sahip olmak için sabırsızlanıyorum. Hepinize..." Kulak mememi ısırmadan önce kulağıma fısıldadı. Küçük bir inilti çıkardım, babasının da bana aynı şeyi yaptığını yeniden yaşarken gözlerimi kapattım.

Conrad'ın arkasından gelen bir ses onu benden uzaklaştırdı.

Conrad bıkkınlıkla, "Tabii ki Bradley'i rahatsız eder," dedi.

"Dr. ve Bayan Ivory ikinizi de almamı istedi." Gözleri üzerimde bir an daha oyalandı, hızlı bir tarama yaptı. Bakışlarına karşılık verdiğimde, gözleri yenilgiyle doluydu.

Conrad'dan bile daha yakışıklı görünüyordu, beyaz bir smokin giymişti ve saçları alnına doğru hafifçe dağılmıştı. Saçları ilk tanıştığımızdaki sapsarı tonunu kaybetmişti ve kendimi onun doğal saç renginin ne olduğunu merak ederken buldum.

"Buradan çıkman için sabırsızlanıyorum." Conrad kolunu benimkine doladı ve beni Bradley'nin yanından sürükledi.

Omzumun üzerinden bakarken göğsüm sıkıştı. *Bradley gidiyor muydu?*

O lanet, sünger gibi ayakkabılarla on mil kadar yürüdükten sonra daha önce hiç gitmediğim geniş bir alana girdik. Odanın arka tarafında masalar sıralanmıştı ama ön tarafta iki sıra sıra vardı. Oda kremler ve beyazlarla dekore edilmişti ve diğer tek renk şakayıkların ortasındaki allık pembesiydi. Şakayıkların mezarlık olması gereken bir yerde yetiştirildiğini fark ettiğimde midem bulandı. Parmak...? Bahçede bir yerlerde bir ceset olmalıydı. Yemek boruma ve ağzıma doğru ilerlemeye başlayan mide asidini yutarak nefesime odaklandım.

"Gel aşkım." Conrad elimi çekiştirerek anne babasının yanına oturdu. Dr. Ivory bana baktı ve gözleri yavaşça tüm vücudumu incelerken dudaklarını yaladı. Conrad'ın arkasına saklanarak hızla onun yanına çöktüm ve Bradley de yanımdaki koltuğa oturdu.

Kız kardeşinin düğününde en ön sırada oturuyordu. İstemediği bir düğün; durduramadığı bir düğün.

Karşılıklı iki sıra, hepsi de coşkuyla gülümseyen yaşlı adamlarla dolmaya başladı. Onlara baktım, yerlerine yerleşirken hepsinin elinde klasörler ve fosforlu kalemler olduğunu fark ettim.

"Kim bunlar?" Nefesimin altında mırıldandım, soruyu Bradley'e yönelttim. Ama o bana cevap vermedi. Gözleri, küçük bir kemerin minik peri ışıkları ve tüllerle kaplı olduğu mekânın ön tarafına sabitlenmişti.

Conrad kolunu bana doladı ve kulağıma, "Onlar bizim en seçkin alıcılarımız, tatlım," dedi.

Alıcılar mı? Ve aynı anda hafif bir müzik çalmaya başladı ve birbirinin aynısı uzun beyaz gelinlikler giyen nedimeler teker teker ellerinde şakayık buketleriyle içeri girmeye başladı.

Ama onlar sadece kadın değillerdi; onlar kafesteki kızlardı. Başları tamamen tıraş edilmiş, vücutları çelimsiz, köprücük kemikleri çıkık ve gözleri ıssızdı.

Kemerin önünde sıraya girdiklerinde Bayan Ivory gururdan nefesi kesildi. Sıralardaki erkekler kendi aralarında mırıldanıyor, dosyalarındaki resimleri işaret ediyorlardı. Gözlerimi kısarak Bradley'e yaklaştım ve bir anlığına görebilmeyi umdum.

Daisy'nin evleneceği adamda da aynı cilt vardı.

Marka, model, yıl. Saç modelleri, göz renkleri ve bu adamların bu kadınları alıp kendi gelinlerini inşa etmeleri için gereken diğer her ayrıntı. Kızlara aç gözlerle bakmalarını izlerken ellerim titriyordu.

Yaşlı bir adam koridorda yürürken ışıklar karardı ve müzik değişti. "Mason çok şık görünüyor, değil mi?" Bayan Ivory gülümseyerek fısıldadı. Adam altmışlı yaşlarında olmalıydı ve Daisy'nin en fazla on dokuz yaşında olduğunu kesinlikle biliyordum.

Dr. Ivory'ye başıyla selam verip kemerin altındaki yerini alırken buruşuk yüzü sevinçle parlıyordu.

Bir an sonra Dr. Ivory ayağa kalktı ve ona katılmak için yürüdü. Beyaz pantolon üzerine garip bir beyaz kaftan giymiş, omuzlarına da üzerinde altın renginde dini bir sembol bulunan bir şal örtmüştü.

Düğünü o mu yönetecek?

Bayan Ivory eğildi ve fısıldadı, "Bradley, neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Git ve onu al ve koridorda yürü. Bu hayatının en gurur verici anı olmalı."

Bradley'nin ayağa kalkıp gidişini izlerken içimi bir kıyamet dalgası kapladı. Bu nasıl olabilirdi? Lütfen, Daisy mucizevi bir şekilde kaçmış olsun. Lütfen, lütfen...

Gözlerim bulanıklaştıkça ve avuçlarım nemlenirken zaman durdu. Yaklaşmakta olan şeyin beklentisi boynuma dolanmıştı.

"Aman Tanrım... O bir hayal!" Bayan Ivory haykırdı. Sırada döndüm ve o anda kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı.

Acının üstesinden gelmenin tek yolunun onu hissetmek olduğunu söylerler. Ama o anda, Bradley ve Daisy için hissettiğim acının onların buna katlanmaması için yeterli olması için dua ettim.

Daisy dar bir gelinlik giyiyordu. Damadı Mason'ın seçtiğini bildiğim uzun sarı bir peruk takmıştı. Mükemmel kadını tasarlamak sürecin bir parçasıydı ama o bir kadın değildi. O sadece bir kızdı - hiçbir zaman gerçekten yaşayamayacak masum bir hayat.

Bradley kolunu küçük kız kardeşinin koluna dolamıştı ve o kadar yavaş yürüyordu ki hareket ediyor gibi bile görünmüyorlardı. Sıralara ulaştıklarında Daisy'nin yüzü değişti. Bize baktı ve gülümsedi.

O kadar kocaman gülümsedi ki, gerçekten mutlu olduğuna yemin edebilirdim. Ama gerçeği biliyordum. *Bazen acımızı ölçen döktüğümüz gözyaşlarının sayısı değildir... bazen oluşturduğumuz gülümsemelerin sayısıdır.*

Tekrar ağabeyine baktı ve ona güven verici bir bakış attı, ama ağabeyi bunu hemen anladı. Mason ve Dr. Ivory'ye ulaştıklarında Bradley kız kardeşinin kolunu daha sıkı tuttu.

"Bu kadının bu adamla evlenmesine kim izin verdi?" Dr. Ivory yüksek sesle böbürlendi. Kızlar ya da nedimeler onun sesi karşısında hafifçe titrediler. İlk kez bir ses duyduklarını fark ettim. İlk kez beyaz duvarlardan fazlasını görüyorlardı. Her birinin yüzünde gülümseme vardı ama Daisy'nin aksine onlarınki sahte ya da zorlama değildi. Onlarınki gerçektir. Hastalıklı bir şekilde, bu onlar için özgürlüktü. Burası mutlu bir yer ve olaydı.

"Bu kadının bu adamla evlenmesine kim izin veriyor?" Dr. Ivory tekrarladı. Bradley kız kardeşine baktı, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanırken gözleri kırmızıydı.

"Ben. Onun ağabeyi." Onu mahvetmiş olması gereken o dört basit kelimeyi söylerken sesi çatallaştı.

Daisy ellerini hevesle Mason'ın ellerine koymadan önce ona hızlıca sarıldı. Eğer hikayenin arka planını bilmeseydim, bunun gerçek bir aşk evliliği olduğunu düşünürdüm. Bu o büyük yaş farkı hikayelerinden biriydi.

-Belki kızın babasıyla sorunları vardı ya da adam çok zengindi ve kız da servet avcısıydı ama burada biliyordum. Bunun Daisy'nin işkence ve taciz yoluyla itaatkâr olması için beyninin tamamen yıkandığı en rahatsız edici, zoraki evlilik olduğunu biliyordum.

Bradley dönüp tekrar yanıma oturdu ve oda daha da karanlığa gömüldü. Dr. Ivory bazı kutsal yazıları okurken tek ışık Daisy ve Mason'ın üzerindeydi. Bradley'nin ellerine baktığımda titrediklerini gördüm. Onu ilk kez korkmuş görüyordum. *Ve bu beni korkuttu.*

Uzanıp elimi onun elinin içine soktum ve sıktım. Yüzünden bir damla gözyaşı daha aktı ve onu silebilmeyi o kadar çok diledim ki. Ama bundan da öte, gözyaşlarının nedenini silebilmeyi diledim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

DÜĞÜN TÖRENİ bir bulanıklık içinde geçti ve ben tek bir kelime bile duymadım. Ama sonra Mason Daisy'yi yere yatırıp onu baştan savma bir öpücüğe boğduğunda kalbimin bir parçası buruştu. Bradley'e baktım ve onun da çenesi sıkılmıştı.

"Şimdi Daphne siz çifte kumrulara kutsal odaya kadar rehberlik edecek, geri kalanımız da Bay Mason ve Bayan Daisy Davenport'un nikâhını kıymak üzere izleme alanına geçeceğiz." Dr. Ivory karısına başıyla selam verdi ve o da hemen ayağa kalkarak çifti alandan dışarı çıkardı.

Bradley elimi öyle sıkı kavradı ki acı içinde kıvrandım.

"Gel, tatlım." Conrad ayağa kalktı ve karanlıkta beni başka bir odaya yönlendirmek için elini benimkinin içine kaydırды. Bradley ayağa kalktı ve arkamızdan geldi.

Diğer odaya girdiğimde şok içinde sesli bir şekilde hırıldadım. Cam bir duvar ve sinema salonu tarzı koltuklar vardı. Daisy ve Mason bitişik odadaydı ve onları camdan görebiliyorduk. Burası Dr. Ivory'nin ofisinden görebildiğiniz odaydı. Kalbim göğsümde çarpmaya başlarken, boynumun kıvrımlarında terler birikti.

Artık tamamen beyaz çarşafarla kaplı büyük, kral boy bir yatak vardı ve ortasında küçük beyaz bir havlu seriliydi.

"Bu da ne böyle?" Conrad'ın kucağından sıyrıldım ve Bayan Ivory'nin omzunu tutarak onu bana doğru dönmeye zorladım. "Bu da ne böyle? Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Sen... sen bu kızlar için hissetmelisin!" I

çığlık attı. Kafesteki diğer kızların hepsi yerlerine oturmuştu ve arkalarında da ellerinde dosyalarla bir grup erkek oturuyordu.

"Bunu nasıl... nasıl yaparsınız? Nasıl bu kadar hasta olabiliyorsunuz? Ve Bradley'i bunu izlemeye zorluyorsunuz?" Ellerimi çılgınca sallayarak haykırdım.

Ama tam Conrad'a dönmüştüm ki, elini kaldırdı ve yüzüme öyle sert bir tokat attı ki, yanan yanağımı tutarak yere düştüm. Bir an sonra, parlak siyah ayakkabısı göğüs kafesime çarparak ciğerlerimdeki nefesi kesti. "Kendine gel, sürtük," diye öfkeyle homurdandı. Gözlerimi kaldırdım ve evlenmek zorunda kalacağım adama baktım.

"Ne oluyor lan?" Bradley onu geri çekip yüzüne yumruk atınca Conrad çığlık attı.

"Aman Tanrım!" Bayan Ivory, Bradley'i Conrad'ın üzerinden çekmeye çalışırken bağırdı. Conrad'ın yüzü kan içindeydi ve Bradley yavaşlamaya niyetli gibi görünmüyordu.

"Bradley!" Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve kolunu tutarak onunla birlikte geriye doğru sendeledim.

Conrad annesinin yardımıyla ayağa kalktı ve kanlı tükürüğünü tükürdü. "Oh, sen sadece bekle... Anne, Mason'la biraz konuşmam gerekiyor. Kutsal odada kullanması için ona bir düğün hediyem var," dedi Conrad inatla ve sonra odadan çıktı.

Yaptığı şeyin büyüklüğünü fark eden Bradley'nin yüzü soldu. Çenemi yukarı kaldırırken suçluluk duygusu beni sarstı. "İyi misin, Demi?" diye boğuk bir sesle sordu.

Ağlamaya başladım. Odanın, izlemek için sabırsızlandıkları bir filmin fragmanındaymışız gibi bizi izleyen insanlarla dolu olması umurumda değildi.

"Hayır, iyi değilim," diye fısıldadım.

Bayan Ivory bizi ayırmadan önce, "İyi olmamak sorun değil," diye mırıldandı.

"Bradley, Mason seni paketin bir parçası olarak işe aldığı için çok şanslısın. Yoksa güzel Conrad'ıma el kaldırdığın için seni şakayık bahçesine diri diri gömerdim," diye tehdit ettikten sonra bana döndü. "Ve sen... Ian'ın haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Her şeye rağmen kafeste bir kız olman gerekebilir. Conrad'ın seni vaktinden önce favori kız olarak seçmiş olabileceğine inanıyorum."

Kafese kapatılmış bir kız olduğuma dair düşünceler zihnimi doldurdu ve panikledim. "Ne? Hayır..."

"O zaman bize kendini kanıtlasan iyi edersin."

Işıklar tamamen kapandı ve Dr. Ivory'nin dış hatlarının belirdiğini görebiliyordum. Bradley hemen benden uzaklaştı ve oturdu.

Conrad nerede?

Dr. Ivory orta koridora bir kamera yerleştirirken istemeye istemeye oturdum. *Tüm bunları kaydedecek mi?* Yerine oturduğunda oda tamamen sessizliğe gömüldü. Tırnaklarımı kolçaklara geçirdim. Bradley gözlerini yere dikmişti ve uyuyakalması ya da belki de bu cehennemden uzaklaşması için dua ettim.

Birdenbire, küçük bir çığlık sesi hepimizi karanlıkta gözlerimizi kısarak bakmaya zorladı.

Bu muydu?

Olamaz.

Daha önce hiç görmediğim bir kadın belirdi, kırmızı ve beyaz çizgili eski tip bir garson kıyafeti ve ona uygun bir şapka giyyordu. Sinema patlamış mısırları, kutu şeker ve şişe soda dolu bir arabayı itiyordu.

Hayır... Bu olamaz.

"Buyurun." Her birine eşyalarını uzattı ve onlar da heyecanla aldılar.

"Efendim?" Bradley'e bir tepsi uzatmaya çalıştı.

"Bradley, tepsiyi al. Daisy'nin buradaki son gecesini Conrad'ın zaten zorlaştırdığından daha da zorlaştırmak istemezsin," diye bağırdı Dr. Ivory.

Conrad yapıyor da ne demek?

Bradley bana bir tepsi ikramlık uzattı, bu da bana çocukken kurduğum ilk randevu hayalimi düşündürdü. Normal bir genç olmanın, ilk randevuma sinemada gitmenin hayalini kurardım. Randevumdaki kişi bana patlamış mısır ve bir kutu M&M alırdı ki bunlar benim en sevdiklerimdir. Onları ilk kez Trent bir gün birkaç tanesini halıya düşürdüğünde denemiştik ve yaşamak zorunda kaldığımız dolabın altına uzanıp bir tanesini Layla'ya verirken kirlenmiş olanı kendim için yemiştik.

Hayatım boyunca hiç randevuya çıkmamış olmama rağmen hep o randevunun hayalini kurmuştum, hiç fırsatım olmamıştı. Kolunu bana doladığı, birbirimize çapkın bakışlar attığımız ve sonra beni öpmek için eğildiği bir randevu. Benim ilk öpücüğüm.

Conrad'ın benim ilk öpücüğüm olduğunu ve babasının dudaklarının üzerimde nasıl dolaştığını düşününce midem bulandı. Sanırım başından beri Conrad için kurtarılıyordum, bu yüzden beni gerçek bir hayat şansından mahrum bıraktı. Yeni hayatım bu olduğu için içim cız etti. Asla kaçamayacağım bir hayat.

Ama yine de ailemin de suçu vardı. En başta bizi satanlar onlardı. İki kızlarını yük olarak görüyorlardı ama aynı zamanda bizi bir para kaynağı olarak da görüyorlardı.

Bizi tıpkı bu adamlar ve bu hasta aile gibi birer nesne olarak gördüler.

Tepsiyi alıp kucağıma koydum ve Bradley'e baktım. "Bradley, gözlerini kapat ve gerçek sinemadaymışız gibi davran. Ben hiç gitmedim. En sevdiğin film hangisi?" Bayan Ivory kocasıyla sohbet etmekle meşgulken olabildiğince alçak sesle fısıldadım.

Bradley bana baktı ve içten içe hissettiği acı yüzünden okunuyordu.

"Titanic." Omuz silkti.

"Titanic mi?" Verdiği yanıt karşısında şok içinde gözlerimi açtım.

"Evet... hepimiz biliyoruz ki salda Jack için de yer vardı." Küçük bir gülümsemeye zorladı ve gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken kendimi tutamayıp irkildim.

"Bil diye söylüyorum... Titanik izlediğim tek filmlerden biriydi. Ve salda Jack için her zaman yer olacak. Bize bir çıkış yolu bulduğumda..." Boğazımdaki yumruyu yuttum çünkü ona yalan söylediğimi biliyordum.

Jack ya da Rose için yer olmayacaktı çünkü asla bir çıkış yolu olmayacaktı. En azından canlı olarak.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

BRADLEY ve ben gözlerimizi kapatıp önümüzde gerçekleşmek üzere olan şeyin dehşeti gerçek değilmiş gibi davranmaya çalıştığımız an hızla dağıldı.

"Bayanlar ve baylar, gösterimize başlayacağımız için sessiz olmanızı rica ediyoruz. Bildiğiniz gibi, çiftlerimiz kutsal odada nikâh kıymadan evlilik geçerli olmuyor. Bugün gösterimize özel bir ekleme yapacağız ve damadımız da bunu kabul etti."

Bradley'nin nefes alışındaki değişimi duyabiliyordum ve patlamak istediğini, bu odadaki herkesi öldürmek istediğini biliyordum.

"Hiçbir şey yapmayın..." Sessiz bir tonda yalvardım. Bunu yaparsa onu öldüreceklerini bilen bir bakış fırlattı bana.

Ya da daha kötüsü, onu öldüreceklerdi.

"İki kişinin bir olmasını izlemenin keyfini çıkarın sevgili dostlarım ve ailem. Bir mezunumuz daha olduğu için çok heyecanlıyım." Dr. Ivory, Bayan Ivory'nin yanındaki koltuğuna oturmadan önce gülümsedi.

Mason Davenport soyunup yatağa doğru yürürken ellerimi birbirine kenetledim. Gözlerimi kapatarak izlemeyeceğime karar verdim.

Dr. Ivory telefonunda gezinirken, "Ve dostça bir hatırlatma olarak, eğer yıllarca süren bu gösterinin herhangi bir bölümünde gözlerinizi kapatmayı seçerseniz... buna göre cezalandırılacaksınız," diye ekledi.

Baktığımda ekranının küçük karelerle dolu olduğunu gördüm. Hepimizi izliyordu. Bu odanın her yerinde kamera olmalıydı.

Bayan Ivory, "Bradley, Daisy zaten Conrad'la olan patavatsızlıkların yüzünden daha da kötüsüne katlanacak, ama eğer izlememeyi seçersen... o zaman sırada Demi var," diye tehdit etti.

Hareket etmedi, ses çıkarmadı. Sadece gözlerini açık tuttu, boş boş ileriye baktı. Bir kez bile gözlerini kırpmadığına yemin edebilirdim.

Daisy odaya geri döndü ve avuçlarımın nemlendiğini hissettim. Siyah dantelli bir kıyafet giymişti ve boynunda bir köpek tasma vardı. Ama kusmak istememe neden olan şey, tasmanın Conrad'ın elinde olmasıydı. Onu öyle sert sarsmıştı ki, öğürürken dili ağzından dışarı fırlamıştı.

Bradley, "Sikerim böyle işi," diye homurdandı ve ayağa kalktı.

Bacağını tuttum ve başımı salladım. "Yapma. Onlar..." İkimizi de öldüreceklerini zaten bildiği için cümlemi tamamlamama gerek kalmadı.

İç çekerek tekrar yerine oturdu ve Dr. Ivory'nin telefonunda hızla bir şeyler yazdığını gördüm.

"Aşama aşama, Titanik'i düşünün," diye fısıldadım.

Ama sonra bir film düşünemedim, hiçbir şey düşünemedim. Mason'ın köpeğin tasmağını kaptığını ve Daisy'yi yatağa attığını gördüm. Kendini dikkatlice havlunun üzerine yerleştirdi ve kalbim sıkıştı.

Conrad odanın köşesinde durmuş, ikisini de izliyordu. Mason külotunu çıkardı ve kızın bacaklarını ayırdı. Gözlerim yanıyordu; bunu izleyemezdim. Ama Ian Ivory'nin telefonundan gelen parıltıyı da görebiliyordum ve bizi izlediğini biliyordum.

Daisy'nin başı birden fazla yastığa yaslanmıştı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirirken gözleri kapanmıştı. Bradley kalbi parçalanıyormuş gibi bir ses çıkardı. Mason daha hızlı, daha sert hareket etmeye başladı ve bunun Daisy için bir işkence olduğunu biliyordum. Hoparlörler açıldı ve Mason'ın inlemelerinin Daisy'nin çığlıklarına karıştığını duyabiliyorduk. Gerçekten de acı içinde ağlıyordu. Adam homurdanarak Daisy'nin iki bileğini de başının üzerinde tuttu.

"Benim güzel gelinim, çok sıkısın... Benim için kanadığını göreyim... Senin ilkin olduğumu bana kanıtla," diye mırıldanırken dişlerini onun boynuna geçirdi.

Saniyeler sonra, kendinden geçmiş bir şekilde bağırdı, başını geriye attı ve kahkahalara boğuldu.

"Çekilin, Bayan Davenport." Havluyu kadının altından çekti. Bize doğru dönerek havluyu kaldırdı ve kan lekeli havluyu sanki bir ödölmüş gibi bize gösterdi.

"Ian ve Daphne, en harika yaratımları siz yapıyorsunuz." El salladı ve külotunu kapıp tekrar giymeden önce bardaktan uzaklaştı.

Daisy tek kelime etmedi ama yine de konuşmayalı ya da kendisiyle konuşulmayalı ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilirdi ki?

Konuşabildiğini bile kim bilebilirdi ki?

Bradley'e bakmaya cesaret edemedim; bunu yapamayacak kadar korkaktım. İroniyi düşünerek imtiyazlara baktım.

Hayatımın bir döneminde bu tepsideki yemeklerin her zerresini mideye indirirdim. Ama şimdi, önümdeki yemeğe dokunmak bile istemiyordum. Eğer bir parça patlamış mısır ya da bonibon yersem, bu anı hatırlamaktan ve her ikisini de sonsuza dek lekelemekten korkuyordum.

Kız kardeşimi öldürmek zorunda kalmak beni mahveden bir şeydi ama bu... masum bir kızın ağabeyinin önünde tecavüze uğradığını görmek beni mahvetti.

En azından kardeşimi çektiği acı ve ıstıraptan kurtarabildim.

Bradley, yeni kocasıyla birlikte buradan ayrılmak zorunda kaldığında daha fazla acı çekeceğini bildiği için onun acı çekip yok oluşunu izlemek zorundaydı.

Sabırsızlıkla bekledim, çıkıp  ıkamayacağımızı merak ediyordum. Bradley ile konuşmak, ona sarılmak ve az önce gördüklerini unutturacak bir şeyler söylemek istiyordum.

Ama bu aile sınır tanımıyordu.

Ve şimdi Conrad, Ivory ailesine karşı kimsenin kazanamayacağını gösterme sırasının kendisine geldiğinden emin olacaktı.

 ne doğru eğilen hoparlörler odanın içindeki her hareketi ve sesi yankılamaya devam etti.

Conrad giysilerinin düğmelerini açmaya başladı, ardından kibirli bir şekilde yatağa doğru ilerlerken smokininin her bir parçasını dramatik bir şekilde yere fırlattı.

Mümkün değil.

"Mason onunla daha yeni evlendi." Kalbim k t küt atıyordu. "Daphne. Ian!" İlk defa onların ilk isimlerini kullanıyordum.

"Demi, sustur şu  eneni." Ian bana ters ters baktıktan sonra karısına döndü. "Sana kafeslerde zamana ihtiyacı olduğunu söylemiştim!"

Ben koltuğuma gömülürken Daphne bana küçümseyen bir bakış fırlattı. Ian'ın izleyip izlemediğini umursamadan Bradley'nin elini tuttum ve olabildiğince sıkı tuttum.

Conrad çıplaktı ve Daisy korku içinde ona bakıyordu.

Başını sallayarak konuşmak için dudaklarını araladı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sanki nasıl konuşacağını bilmiyormuş gibiydi. Konuşamayan bir köpek gibiydi.

Havlarlsa şok geçireceği konusunda eğitimliydi.

Conrad omzunun üzerinden baktı ve durakladı. "Demi, bebeğim... bunu senin için bir ön gösterim olarak düşün. Sadakatım hâlâ seninle, tatlım. Ve Bradley, orada gelinimin elini tutuyor olabilirsin ama Daisy'yi mahvetmek üzereyim." Alay etti ve yatakta ilerledi.

Mason köşede oturmuş, getirildiğini bile bilmediğim bir yemek yiyordu. Hevesle izlerken şampanyasından bir yudum aldı.

Mide asidi yükseldikçe öksürmeye başladım ve buna dayanamadım. Conrad kendini Daisy'nin üzerine iterken küçük patlamış mısır kabını kaptım ve içine şiddetle kustum.

Çığlıkları kulaklarımı çınlattı ve yalvaran haykırışları içimin kıvrılmasına neden oldu. Adam vücudunu onun vücuduna sokup çıkarırken gözlerinin açılma şekli ensedeki tüyleri diken diken etti ve vücudum öyle bir titredi ki yukarı çıkarken safradan başka bir şey yakmayana kadar kustum.

"Lütfen!" Ian ve Daphne'ye bakarken tıklandım ve ağzımın kenarlarını sildim. Kulaklıklarını takmışlardı ve yüzlerinde sırtkan bir ifade vardı.

"Bradley, gidelim... Gidelim..." Onu sarstım ama hareket etmedi. Gözleri donuktu, yüzü donmuştu.

Parmağımı bileğinin iç kısmına yerleştirdiğimde nabzını zar zor hissedebiliyordum.

"Bradley..." Ağladım.

"Şu sürtüğe bir ağızlık takın! Gösterimizin tadını çıkarmaya çalışıyoruz. Bu bilet için yüz bin dolar ödedik," diye bağırdı diğer taraftan biri.

Bradley kıpırdamadan, "Demi, dur," diye fısıldadı.

Conrad dilini Daisy'nin yüzünde gezdirdi, sonra yanağını ısırđı. Çekildi ve Daisy'nin üzerine boşalana kadar kendini okşadı.

Çığlıkları hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacaktı. Ve aniden fark ettim ki.

Artık Layla'nın çığlıklarını duymuyordum, sadece Daisy'nin çığlıklarını duyuyordum. Ama rahatlama yoktu, çünkü o gözyaşları ve ağlamalar birbirine karıştı ve bir fırtına bulutunun yaptığı gibi üzerimde asılı kaldı.

Sonsuza dek acılarının yağmurunda boğulacaktım.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

CONRAD elbiselerini tekrar giydi ve Daisy yatakta hareketsiz yatıyordu. Öldüğüne ikna olmuşum. Ama sonra Daphne ve Ian ellerinde Daisy için yeni bir beyaz elbise ve Mason Davenport için bir şalla camdan göründüler.

Bayan Ivory elbiseyi giymesine yardım ederken Daisy bir bez bebek gibi görünüyordu - tamamen solgun ve cansız. Kulağına bir şeyler fısıldayan Daisy, Bayan Ivory'ye başıyla selam verdi ve sarılmak için eğildi. Daphne Ivory'ye sanki bu kadın kızın hayatındaki en travmatik olayın bir parçası değilmiş gibi sarıldı. Ona tutundu ve yüzünü Bayan Ivory'nin omzuna yasladı.

Bradley sonunda konuştu ve bana bakarak, "Demi, ne yaparsan yap, bana bir söz vermelisin," dedi.

"Her şeyi yaparım Bradley." Bir nefes verdim ve gözlerimde birikmeye devam eden yaşları sildim.

"Onlara asla itaatsizlik etme. Sonunuz kafesler olacak ve sonra... bu hale geleceksiniz. Seyircilerin önünde tecavüze uğrama fırsatı bulduğunuz için şeytana ve karısına sarılıp teşekkür edeceksiniz. Sen seçildin, özenle seçildin. Ne olursa olsun, Conrad ne isterse onu yapmalısın, o da sana iyi davranacaktır. Tamam mı, Dem?" Gözleri parlıyordu ve hayatının en kötü anında bile benim için bir lakap kullanması kalbimin sıkışmasına neden oldu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Mason beni evinin yeni uşığı olarak işe aldı. Daisy için orada olacağım. Onu özgürce görebileceğim."

"Ben buna özgür demek istemezdim Bradley," diye yumuşak bir sesle cevap verdim.

"Güven bana, Demi. Eğer o kafeslerdeysen... burası onun yanında cennet gibi kalır." Bradley ayağa kalkmadan önce bir an için gözlerini kapattı.

"Gitmeni istemiyorum. Bunu tek başıma yapamam." Panik sözlerime karışırken ses tonum kararsızdı.

"Ben de seni terk etmek istemiyorum. Ama Conrad'a yaptıklarımın sonra... Davenport'larla bir sözleşme imzalamamış olsaydım muhtemelen ölmüş olurdu diyelim."

Bradley cam duvarın arkasından geriye baktı. "Haydi, birazdan resepsiyona başlayacaklar. Mutfaktan bir şey almaya gidiyormuş gibi yaparsak bir dakikalığına gizlice kaçabiliriz. Senin için bir şeyim var. Sabah Daisy'yle gidiyorum... yani bu bizim son gecemiz olabilir, Demi."

Onun görüş alanını takip ettim ve Ian Ivory onları kutsarken, Bayan Ivory ve Conrad gururla bakarken üzerlerine su serperken Mason ve Daisy'nin dizlerinin üzerinde dinlenmelerini izledik.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade olan Conrad'a bakarken Bradley'ye, "Onu öldüreceğim," diye mırıldandım.

"Demi..." Bradley endişeyle söyledi.

"Sonsuza dek böyle yaşayamam. Bir sonraki Bayan Ivory olamam." Diğer konuklar etrafta koşuşturup şampanya kadehleri eşliğinde sohbet ederken karanlık odada yürümeye başladık. Kafesteki kızlar erkeklerle etkileşim halindeydi ama konuşmuyorlardı; sadece ayakta duruyor ve bu yaşlı, zengin sapıkların kendilerine hayranlık duymasına ve vücutlarını okşamasına izin vermek zorunda kalıyorlardı.

Gelinlerini seçiyorlar.

"Bir sonraki Bayan Ivory sen olacaksın ve onunla sonsuza dek evli kalacaksın. Çünkü senin için en güvenli şey bu." Bradley kaşlarını kaldırdı ve boş bir koridorun ortasında durakladı. "Söz ver bana, Demi," diye fısıldadı bana yaklaşarak.

Haklı olduğunu biliyordum. Benim için endişelenmesini istemediğim için başımı salladım ve parmaklarımı arkamda birleştirdim. "Serçe parmağımla söz veriyorum." Serçe parmağımla aramızda tuttum ve uzun zamandır ilk kez Bradley'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Ciddi misin?" diye inledi ama elini kaldırıp benimkiyle birleştirdi. Bırakarak hızla koridorda yürüdük ve mutfaktan geçtik. "Nereye gidiyoruz?" Ona ayak uydurmak için hızımı artırdım. "Benim odama."

Bradley'nin odasına hiç gitmediğim hiç aklıma gelmemişti. Beni hep odama bırakırdı.

Tamamen farklı bir koridora yürüdük ve Bradley kartını okuttu. İçeri girerken nefesim kesildi. "Bradley, bu muhteşem. Apartman dairesi gibi. Vay canına." Etrafımda döndüm. Bembeyaz değildi; gri, mavi ve siyah renklerle dekore edilmişti.

"Neden sana böyle muhteşem bir yer verdiler? Buna kıyasla ben bembeyaz bir ayakkabı kutusunda yaşıyorum."

"Aileme olan sadakatimi kanıtladım, Demi. Onlar kendi başlarının çaresine bakarlar." Bradley bir dolaba gidip içini karıştıırken tüylerim diken diken oldu.

Bradley hayatta kalmak için ondan istedikleri her şeyi yapmak zorundaydı. Sadece kendisi için değil, taleplerine direndiğinde muhtemelen Daisy'yi yem olarak kullanıyorlardı.

"Düğün sonrasına kadar giyemeyeceğini biliyorum ve sana sadece dışarı çıktığında izin verecekler-"

"Bekle... Evden çıkabilecek miyim?"

"Demi, Conrad senin için St. Lucia'da bir balayı planladı bile. Renkli giyinmene ve istediğin her şeyi getirmene izin verecekler. Bu bir Fildişi aile geleneği. St. Lucia'da bir balayı, çünkü buna inanıyorlar..."

"O, ne?"

"Nesillerdir Fildişili yeni evliler hep oraya gider ve her seferinde yeni eş hamile olarak geri döner." Bradley gözlerini benimkilerden kaçırırdı.

Birkaç adım geri atarak kollarımı karnıma doladım. "Hayır, Bradley..."

"Bu hafta RİA'nı çıkaracaklar. Ay sonuna kadar evlenmiş olacaksın ve ertesi gün de gebe kalman umuduyla seni St. Lucia'ya götürecektir." Bradley önümde durdu. "İşte sana iki hediye."

Fildişi rengi bir fiyonkla güzelce paketlenmiş allık rengi bir kutuyu uzatarak tüm bu durumun saçmalığını kavramaya çalıştım. Hediyeği Bradley'nin masasına koydum ve açmaya başladım. Layla küçük, el yapımı bir hediye paketlemişti.

Ama hayatımda hiç kimseden gerçek bir hediye almamıştım.

Ambalaj kağıdını sıyrır sıyırmaz gözyaşlarına boğuldum. Dev beyaz Nike logolu turuncu bir kutu.

"Bradley..." Açtım ve duygularımı kontrol edemedim. Bu çok fazlaydı. O kadar çok ağlıyordum ki sümüğüm damlamaya başladı ve hıçkırıklarımla iç içe geçti.

"Hey, hey... Sorun yok, Demi. Sadece ayakkabı. Ve aslında yürürken ses çıkarıyorlar."

"Hayır, Bradley... Sadece ayakkabı değil." Yepyeni Air Jordan'ları yere bıraktım. Pembe, siyah ve beyaz renkteydiler ve üzerlerinde açık pembe bir Nike logosu vardı. "Burada hayatta kalmamın sebebi olduğun için teşekkür ederim. "Burada hayatta kalmamın Sensiz nasıl yapacağımı bilmiyorum." Kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Kokusu ve vücudunun sıcaklığı yatıştırıcı ve rahatlatıcıydı ve bu evde ilk kez kendimi güvende hissettim.

"Bradley, benim için bir şey daha yapmanı istiyorum," diye fısıldadım kulağına, beni güçlü kollarıyla sararken.

"Her şeyi yaparım, Dem." Saçlarıma doğru burnunu çekti.

Gözlerimi kapattım. "Bekaretimi al." Cinsel içerikli bir düşünce değildi; doğru zaman ya da zihinsel durum değildi. Herhangi bir erkeğe söylemek için şok edici bir şeydi, özellikle de akşam ikimizin de katlandığı şeyler göz önüne alındığında.

Bradley'nin nefes alış verişi değişti; bir şey söylemedi ve bir an için ikimiz de birbirimize tutunduk. "Bunu yapamam," dedi sonunda üzüntüyle.

Dudaklarımı ayırırken sesim çatallaştı ve bunun için yalvarmak zorunda kaldığım için utandım. "Lütfen Bradley. Hayatımdaki hiçbir şey kendi seçimim değildi. Eğer bu hayatı yaşamak zorunda kalırsam, benden her şeyimi alanın o canavar olduğunu bilmek istemiyorum. Lütfen Conrad'ın benim son parçamı kırmasına izin verme. Lütfen Fildişili bir adamın her parçamı alan kişi olmasına izin verme."

"Dem, anlamıyorsun. Bunu yapamam çünkü düğün gecesi kan görmek zorundalar. Lanet havluyu çerçeveleyiyorlar ve koca onu saklıyor. Kanı akmayan kadınlara ne olduğunu bilmek ister misin?"

Bradley hâlâ beni tutuyordu ama gözlerine bakmak için başımı göğsünden ayırmıştım. Başımı salladım, sormaya korkuyordum.

"Sonunda Ian Ivory'nin ofisinin duvarında asılı kaldılar."

Nefesimi içime çekerken, dudaklarım şokla aralanırken sendeleyerek geri çekildim.

"Masasının arkasında tozunu aldığı dekoratif duvarda, düğün gecesi kanaması olmayan tüm kadınların kemikleri var. Böyle bir şey olursa Fildişi ailesi çok para kaybeder."

Sanırım tüm zaman boyunca onlar gerçek kemikler değilmiş gibi davrandım. Hayır, kendime yalan söyledim. Ama şimdi nefes alamıyordum, ellerim titriyordu ve kusmak istiyordum, her ne kadar kusacak bir şey kalmamış olsa da.

Lanet duvarı temizliyor, fırçalıyor ve tozunu alıyordum. Dr. Ivory *masum kadınların kemiklerinden* bir ödül duvarı yapmıştı.

"O bir ortopedi cerrahı, yani... eskiden öyleydi. Artık kendi eğlencesi için olmayan gerçek ameliyatlara yapmıyor. Kemikleri vücutlarından söküp kurtarıyor. Onlardan el sanatları yapıyor."

"Şakayık bahçesi..." Takip ettim.

Bradley başını sallayarak derin bir nefes aldı. "Şakayık bahçesi cesetleri gömdükleri yer. O kadınların toprağı dölediğine ve en güzel kokulu şakayıkları ürettiğine inanıyorlar. Bu evde herkesin kullandığı parfüm ya da içmeye zorlandığımız şarap, ölümün toprağından yetişen şakayıklardan elde ediliyor." Aramızdaki boşluğu tekrar doldurmadan önce elini yüzüne sürdü.

"Demi, bu Ivory ailesinin nesillerdir uyguladığı bir yöntem. Umarım önce bir oğlun olur." Başparmağıyla dudaklarımda gezinmeden önce saçlarımı yüzümden çekti.

"Bir kızım olsaydı ne olurdu?" Gözlerinin içine bakarken sesim titriyordu.

"Oh, Demi-"

"Hayır, bekle, bana söyleme. Hamile kalmayacağım. Bir yolunu bulacağım."

"Üç ay boyunca buna gerek kalmayacak." Bradley döndü ve paketlenmiş ikinci hediye ald. Küçük, ince, dikdörtgen bir paketti. Kâğıdı yavaşça sıyrarak gözlerimi diktim ve parlak mavi pakete baktım.

"Ne..." Kâğıdı çektiğimde dört sıra hap ortaya çıktı. "Oh..." Bir rahatlama dalgası hissettim.

"Sadece üç aylık bir tedarik sağlayabildim. Hamile kalmadan önce etrafındaki her şeyle ve onunla evli olmakla başa çıkman için sana biraz zaman vermeli. Ve onları saklaman için bir yol buldum."

Bradley Nike ayakkabılarımı aldı ve birinin topuğunu kavradı. Kaydırarak çıkardığında, açmış olması gereken bir çukur ortaya çıktı.

"Bradley..." Kalbim hiç kimse için böyle bir duygu hissetmemişti.

"Kendimi iç uyluğumdan keseceğim, hatta... kendi içimde kutsal oda. Düşün gecesi için kan akıtmanın bir yolunu bulacağım. Ama Bradley, bunu benim için yapmanı istiyorum. Almanı istiyorum."

Ama ben cümlemi bitiremeden Bradley yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Beni tatlı ama sahiplenici bir şekilde öperken, kollarına sarıldığımda kalbim küt küt atıyordu.

Beni yatağına doğru götürerek elbisemin fermuarını açmama yardım etti. "Emin misin, Demi?" diye sordu, elbisemden sıyrılırken, giymek zorunda bırakıldığım dantel iç çamaşırından başka bir şey giymediğim için kendimi birden daha da savunmasız hissettim.

"Evet. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Ve hayatımda ilk kez seçim yapma şansına sahip oluyorum." Bradley başını salladı ve pantolonunu çıkarmadan önce gömleğinin düğmelerini çözdü. Kaslı vücuduna bakarken yanaklarımdan ısındığını hissedebiliyordum. Karın kasları mükemmel bir şekilde oyulmuştu, kolları güçlü ve belirgindi. Yanıma gelip sütyenimi çözerken yere baktım.

Kollarım hemen göğüslerimi örtmek için havaya kalktı. Bu anın böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Ama Conrad Ivory'nin ailesinin ve rastgele insanların önünde bana tecavüz etmesine dair diğer seçeneğim düşünüldüğünde, bu lanet olası bir aşk romanından fırlamış bir sahneydi.

Beceriksizce yatağına doğru ilerledim, oturdum ve yastığının üzerine gelecek şekilde kendimi ayarladım. O da benimle birlikte yatağa girdi ve ben ona doğru döndüm.

"Bradley, lensleri çıkarır mısın?" Hafif bir beceriksizlikle sordum. Merakla bana bakarken alnı kırıştı.

Parmağını gözlerine kaydırarak lenslerini nazikçe çıkardı ve açık kahverenginin güzel bir tonunu ortaya çıkardı.

"Sarışın senin gerçek saç rengin mi?" Gözlerimin içine bakarken sordum.

"Hayır, koyu kahverengi."

"Neden sana bunu yaptırıyorlar? Bu sarı saç, yeşil göz takıntısı? Bayan Ivory de esmer değil mi?"

"Evet, ama umurlarında değil. Ian her konuda obsesif-kompulsif ve bu onu öldürecek bir şey. Evinin belirli bir şekilde olmasını istiyor. Mükemmellik fikrine kafayı takmış durumda. Yeşil gözlerin şeytani olduğu düşünülüyor. Şeytani, gerçekten. Yeşil gözlü iblisin

siyah gözlü şeytandan daha fazla. Yani cadılar, canavarlar, iblislerin hepsi tarihsel olarak yeşil gözlere sahiptir. Onlar kötüdür."

Ürpererek titredim. Ian Ivory kötü, şeytani bir hayat yaşamak istiyordu. "Gözlerini seviyorum." Hemen başka tarafa baktım.

"Demi, seninle ilgili her şeyi seviyorum. Kıvrıcık siyah saçlarını sevdim. Hiç dinlememeni ve çok fazla konuşmanı seviyorum. Bunu seviyorum... Korkudan başka bir şey görmediğinde bile, o çarpıcı kahverengi gözlerinin içinde hala umut olmasını seviyorum."

Yaklaştı ve ılık, naneli nefesi tenimi sıyırdı. "Kesinlikle emin misin?" Parmakları karnımda gezinirken tüylerim diken diken oldu.

Eğildim ve Bradley'i öptüm. Dudakları benimkilere karşı çok yumuşaktı ve etrafımdaki her şey bulanıklaştı. Gözlerimi kapattım ve kutsal odayı ya da Conrad'ın masum bir kıza saldırdığını görmedim. Uzun zamandır ilk kez sadece huzur hissettim.

Zaman lüksüm yoktu. Bradley sabah ayrılıyordu, o yüzden bu kadardı. Önce külotumu, sonra da külotunu çıkardı. Bacaklarımı ayırmadan önce beni içtenlikle öptü.

"Önce parmağımı içine sokacağım," dedi alçak sesle, tam da söylediği şeyi yaparak.

Klitorisimi ovarken inlemeye ve kontrol edemediğim sesler çıkarmaya başladım. *Çok iyi hissettiriyor.*

"Demi, birileri bizi aramaya başlamadan önce fazla vaktimiz yok." Bradley boynumu öpmeye başladı. Bunun çok saçma bir istek olmasından dolayı kendini suçlu hissettiğini biliyordum, çünkü ilk seferimin bir şiddet eylemi olmasını istemiyordum.

Bacaklarımı daha da açarak Bradley'nin kollarını kavradım ve yavaşça içime girerken onu daha da yakınımaya çektim.

Tamam, şimdi bu pek iyi hissettirmede. Siktir, acıttı. Sanki beni kırmaktan korkuyormuş gibi çok yavaş gidiyordu.

Gözlerimi kapatıp nefesimi tuttum.

"Sadece nefes al, Dem," diye fısıldadı tuttuğum nefesi bıraktığımda ve ben farkına bile varmadan tamamen içimdeydi. Yavaşça içeri ve dışarı iterek, eğildi ve beni öptü, sonunda zevkli hissetmeye başlamadan önce beni ilk rahatsız edici duyumdan uzaklaştırdı.

Bu an, hayatım boyunca ilk kez mutlu olduğum andı.

"Çok güzelsin Demi," diye inledi boynuma doğru. "İyi misin? Durmamı ister misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım Bradley." Gözlerimi kapattım ve bu duyguyu ve tüm bu deneyimi ezberledim.

Üzerime bir sıcaklık çökerken tırnaklarımı sırtına geçirdim ve ayak parmaklarım kıvrıldı. Bradley işini bitirdiğinde küçük bir çığlık atarak sırtımı kamburlaştırdım.

"Vay canına..." Yanımda yığılıp kaldığında nefesimi verdim.

Hemen başını çevirdiğinde endişeli görünüyordu. "Sen iyi misin?"

Alt dudağımı ısırdım, dudaklarımdan kaçan kahkahayı gizleyemedim. "Bana bunu sorup durmana gerek yok. Ben iyiden de iyiyim." Durakladım. "Bradley, bana hayatımın en güzel anını ve anısını yaşattığın için teşekkür ederim."

Gözleri hafifçe parlıyordu. "Keşke sana daha da güzel anılar verebilseydim, Demi."

"Daisy'nin yaşadıklarını gördükten sonra bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Bencilce davrandığım ve Bradley'den bunu istediğim için utandım.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değildim, Demi. Ben istedim. Farkında olmadığın şey, senin de bana hayatımın en güzel anısını yaşatmış olduğun. Artık alevler içinde bir güne daha uyanamayacağımı hissettiğim her an hatırlayacağım bir anı." Bradley beni bir kez daha öptü. Bunun son öpücüğümüz olduğunu anlamamın nedeni gözlerini kapatıp dudaklarıma doğru fısıldamasıydı: "Sonsuza dek hatırlayacağım son bir anı."

BÖLÜM KIRK

Odama geri döndüm ve yeni spor ayakkabılarımı ve doğum kontrol paketlerini dolabımın altına sakladım. Üç aylık koruma. Sadece kendim için değil, diğer kızlar için de kaçmak ve birinden yardım istemek için bu kadar zamanım vardı.

Kapı arkamdan kayarak açıldı ve dolap kapaklarını hızla kapattım.

"Bebeğim..." Sesi vücuduma milyonlarca hançer gibi saplandı.

Ayağa kalktım ve kanımın donduğunu hissettim.

"Seni resepsiyonda görmedim ama annem seni rahat bırakmamı söyledi. Dayanmak zorunda kaldığın şey hak ettiğin şey değildi. Aşkım, çok üzgünüm." Ben ondan uzaklaşırken o bana doğru ilerledi.

"Dokunma bana Conrad." Ellerimi kaldırdım ve ona tiksintiyle baktım.

"Az önce ne dedin sen?" Conrad'ın sesi değişti ve bana doğru hışımla yaklaşarak elini boğazıma doladı ve başımı dolaba çarptı.

"Conrad!" Boğuk bir sesle söyledim.

"Seni küçük itaatsiz velet! İstedğim zaman sana dokunabilirim. Ve ne var biliyor musun... Sanırım beklemekten sıkıldım ve yoruldum." İkinci elini de külotumun içine soktu.

"Hayır..." Parmağını içime sokarken zorla dışarı çıktım.

Ben daha sert öğürürken boynumu sıkıca kavradı. "Con-" Olmayan havayı almak için nefes nefese kaldım.

"Conrad!" Bayan Ivory'nin sesi arkamızda yankılandı. Ellerini bırakarak kamburlaştım ve boynumu ovuştururken yüksek sesle hırıldadım.

"Aman Tanrım, sana ne oldu bilmiyorum. Odana git. Gelininize böyle davranamazsınız." Onu zorla yatak odasından çıkardı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Demi, sevgili gelinim." Dramatik bir etki yaratmak için Güneyli ağzını güçlendirdi. "Ayağa kalk, tatlım. Sana bir şey getirdim." Kalkmama yardım etti ve bana bir hediye çantası uzattı.

Neydi bu, doğum günüm mü?

Kendime sarıldım ve hırıltılı bir şekilde etrafımdaki havayı yuttum. "Hadi ama, kabalık etme. Aç şunu, hemen." Bayan Ivory talep etti. Kendimi sabitlemeye çalışırken gözlerim başımın arkasında yuvarlanacakmış gibi hissediyordum.

Çantayı yere bırakıp beyaz kâğıt mendili yırttım ve içindekileri çıkardım. Köpek tasma ve kayışıyla birlikte bembeyaz bir iç çamaşırı takımdı.

Daphne heyecanla, "Conrad düğün geceniz için bunu seçti," dedi.

Ölmek istedim. Kız kardeşimin ölümünü izledikten sonra asla ölmek isteyen bir kız olmayacağımı düşünürdüm. Onun benim yaşamamı ne kadar çok istediğini biliyordum; yaşamaya değer bir hayat olmasa bile yaşamamı istiyordu.

"Düğün bir hafta içinde. Senin de anlayabileceğin gibi Conrad senin kocan ve baban olmaya fazlasıyla hazır. Daha sonra ikiniz de St. Lucia'ya gideceksiniz. Sakın bir şey denemeye kalkma, Demi. Çünkü denersen Bradley'nin derisini canlı canlı yüzüşümüzü izlemeni sağlarım." Bayan Ivory'nin dudakları tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bu kadar. Tıpkı Trent'in yaptığı gibi bana karşı bir şeyleri vardı. Layla'yla istediğini elde etmek için beni hep bir koz olarak kullandı. Birini sevdiğinizde ya da önemseydiğinizde olan buydu... zayıflığınız haline geliyorlardı.

Bradley benim zayıf noktamdı. Onu gerçekten önemsiyordum ve belki, sadece belki, çarpık bir şekilde onu seviyordum da.

Bayan Ivory bana zorla şakayık çayı içirdi. Çiçeklerin neyden açtığını bildiğim için her yudumda öğürdüm. *Ölüm.* Kısa bir süre sonra uykuya daldım. Daisy'nin acı dolu yüzü rüyalarımın belirmeye devam etti ve çılgınlıkları yatak odamın sessizliğinde yankılandı. Kaderimde bu mu vardı?

Ne yazık ki ertesi gün uyandım. Daisy, Mason ve Bradley resmi oturma alanında Ivory ailesiyle sohbet ediyorlardı.

Bu yerde yanımda olan tek kişinin beni terk ettiğini bilmek hayatım boyunca hiç bu kadar korku hissetmemiştim. Ayrılışları için kısa beyaz bir elbise giymeye ve Becca'nın saçımı ve makyajımı yapmasına izin vermeye zorlandım. Bayan Ivory'ye göre müstakbel kocam için de şık görünmem gerekiyordu. Bana oğlunun görünüşüne önem veren bir kadını hak ettiğini söyledi.

Daphne'nin yanında yürürken usulca, "Bugün çalışmak istiyorum," dedim. "Neden?" diye karşılık verdi.

"Bradley gidiyor. Kızlara kim yemek getirecek?" Fazla duygu göstermeden cevap verdim.

"Her iki pozisyonunuzu da doldurması için zaten başka birini işe aldık. Senin tek işin oğlumu mutlu etmek ve mutlu tutmak, sonra da bize bir torun vermek." Başını yana eğdi.

"Evet, hanımefendi," diye cevap verdim ve onu odaya kadar takip ettim.

Bradley kız kardeşinin yanında oturuyordu ama ben odaya girdiğimde hemen ayağa kalktı. Kontakt lensleri tekrar takılmıştı ve saçları yeniden sarıya boyanmıştı.

Conrad aramıza baktı ve ayağa kalkıp bana doğru gelerek irkilmeme neden oldu.

"O piçin gitmesi için sabırsızlanıyorum." Sıcak, bunaltıcı nefesini kulağıma üfledi.

Gözlerimi kısarak ona baktım, dudaklarımı bir arada tuttum ve oturdum.

Daisy, biraz renkli giyinmesine izin verildiği için çok güzel görünüyordu. Sarı peruğunu takmış ve yumuşak sarı bir elbise ile çıplak topuklu ayakkabılar giymişti.

Dr. Ivory görüş alanımı takip etti. "Programdan alınının akıyla mezun oldu." Kahkaha atarak alay etti ve Mason Davenport da onunla birlikte gururla güldü.

"Eğer isterseniz bir hafta içinde konuşmaya başlayacak. Ve tabii ki, satın aldığınız ürünle ilgili herhangi bir sorun yaşarsanız, Ivory ailesinin altmış günlük garantisini uyguluyoruz." Dr. Ivory Mason'a makbuz gibi görünen bir şey uzattı.

Ama sonra midemdeki bir çukur büyüdü ve anladım ki, bu bir makbuz gibi görünmüyordu. Bir *makbuzdu*.

"Bu özel tasarım gelinle ilgili herhangi bir sorun öngörmüyorum. Ian, Daphne, bu mükemmel hizmeti sağladığınız için ikinize de teşekkür ederim." Mason durdu

ve takım elbise ceketini ilikledi.

"Ve sen, canım, bu imparatorluk için sıradaki şanslı kızsın." Gözlerinin tüm vücudumda gezinmesine izin verdi, bu da midemde bulantıya neden oldu.

"Onu seçtiğime inanabiliyor musun?" Conrad kolunu benimkine dolamadan önce iç çekti.

"Fildişili bir adam her zaman ne istediğini bilir," diye hırladı Mason.

"Bu doğru, dostum. Ve Demi her zaman en sevdiğim kız olmuştur." Dr. Ivory arkamdan yaklaştı ve sırtımı sıvazlamadan önce eliyle popomu okşadı.

Bradley'nin yumruğu sıkılırken çenesi titriyordu. Beni görmesi umuduyla başımı hafifçe salladım ve duygularını kontrol altında tutması için dua ettim. Bana bakma şekli gücümü paramparça etti çünkü onunkinin neredeyse hiç olmadığını biliyordum.

Conrad ve Ian Dr. Davenport'la özel bir görüşme yapmak üzere yola koyuldular ve Daisy'yi ağabeyinin yanında bir heykel gibi dikilirken bıraktılar. Onunla bir kez bile göz teması kurduğunu görmemiştim.

Ne onu ne de kardeşimi suçladım. Vahşice tecavüze uğradıktan sonra kardeşinizin gözlerinin içine nasıl bakabilirsiniz? İnce bir cam parçasının sizi onu korumaktan ayırdığını bilerek kız kardeşinize nasıl bakabilirsiniz? Kurban edilmenizi izlediğini ve sizi kurtaramadığını bilerek ağabeyinize nasıl bakabilirsiniz?

Hepimiz bu şekilde yaşamaya nasıl devam edebiliriz? Gerçekleşen bir kâbusun içine hapsolmayı hak edecek ne yaptık?

"Daisy, çok özür dilerim." Buz gibi gözlerine baktım. O kadar solgundu ki teni neredeyse yarı saydamdı; kim bilir ne kadar zamandır güneş ışığı görmemenin sonucuydu bu. Bembeyaz, renksiz, sessiz bir odada kafese kapatılmanın sonucuydu.

Daisy başını eğdi ve bana baktı. İnce, soluk pembe dudaklarını ayırdı ve sonra...

Bana gülümsedi.

"Daisy mutlu," diye mırıldandı.

Bradley ona bakarken gözleri şok içinde açıldı. "Daisy..." Koluna dokunmak için uzandı ama Conrad bunu yapmasına engel oldu.

"Başka bir adamın karısına karşı sınır tanı mıyorsun, değil mi?" Bradley'nin elini itti.

Daisy kollarını Conrad'a doladı ve ona sıkıca sarıldı. Bradley bu şok edici etkileşime bakarken kaşları birbirine çarptı. Conrad Daisy'yi uysal bir köpek gibi okşarken yüzünde sinsi ve memnun bir sırıtış belirdi.

"Bradley," diye başladım ama Conrad bana öfkeyle bakınca hemen durdum.

"Merak etme tatlım. Bradley nikâhımıza tekrar davet edildi ve kutsal odada bizi izlerken yine ön sıralarda oturacak."

"Hayır." İnançsızlıkla başımı salladım. Tutunduğum tek teselli, Bradley'nin kesinlikle benim kişisel cehennem düğünüm olacak şeye tanık olmayacağını bilmektir.

"Bebeğim, sana sessiz olmayı gerçekten öğretmeliyiz, değil mi? Belki kafeslerde geçireceğin birkaç günden sonra öğrenirsin." Parmaklarını dudaklarımda gezdirdi.

"Söz veriyorum, yapmayacağım..." Kekeleydim.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Conrad gururla gülümsedi. "Şimdi izin verirsiniz. Mason için son ödeme bilgilerinin çıktısını almalıyım, sonra gidecekler. Akşam yemeğinde görüşürüz, aşkım." Conrad dudaklarını zorla benimkilere değdirdi.

Bradley ve benim dışımda herkes dağıldı. Ona daha yakın olmak için iki adım öne çıktım ama o hızla odanın bir köşesine baktı.

Küçük bir kamera doğrudan bize odaklandı.

"Kapandı. Güvenlik odasına gizlice girdim çünkü bunun son vedamız olacağını biliyordum."

"Düğüne gelme," dedim yalvarırcasına.

"Yapmam gerektiğini biliyorsun, Dem." Ayaklarıma baktı.

"Ayakkabılarını denedin mi?"

Bu basit ama tamamen sıradan soru beni neredeyse gülümsetti ve belki de bu durum anormal olmasaydı, bir erkeğe aşık olan normal bir kız gibi cevap verebilirdim.

"Ben yaptım. Mükemmel uyum sağladılar. Tekrar teşekkür ederim. Ama onları giyemeyeceğim..."

Bradley bana baktı. Nedenini sormasına bile gerek yoktu. Zaten biliyordu. Nereden geldiklerini nasıl açıklayabilirdim ki?

"Ama onları odamda takacağım. Ve bunu her yaptığımda seni düşüneceğim ve onları seninle kaçmak için kullanabilmeyi dileyeceğim." Sinirden alt dudağıını ısırdım.

"Bir gün senin için geri geleceğim ve kaçmak zorunda kalmayacağız. En yüksek topukluları giysen de fark etmeyecek çünkü bu korku evinden el ele çıkacağız." Bradley işaret parmağıyla çenemi kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma kilitledi.

"Demi, senden gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum." Geri çekilmeden önce dudaklarını bir kez daha okşadı.

Gözyaşlarıma engel olamadım. Her şey çok fazlaydı ve asıl mesele... Ondan gerçekten hoşlandığımı düşünmüyordum.

Sanırım onu sevdim. Bekaretimi ona kaybettiğim için ya da bana sadece hayalini kurduğum ayakkabıları aldığı için değil, hayatım boyunca hiç evim olmadığı için.

Ama eğer evin nasıl bir his olduğunu bilseydim, Bradley ile birlikteyken hissettiğim şeyin bu olduğunu tahmin ederdim.

O benim evimdi. Ve şimdi, bildiğim tek evi kaybediyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK BİR

Araba dolambaçlı garaj yolundan aşağı indi ve Bradley'nin arka camdan baktığını görebiliyordum.

Ian, Daphne ve Conrad ile birlikte içeri girdim. Dışarıda köpeğini gezdiren ya da bebek arabasını iten bir komşu olsaydı, güzel bir ailenin birlikte kaliteli zaman geçirdiğini düşünürdü. Hatta muhtemelen birbiriyle uyumlu, güzel, tasarım kıyafetler giymemizi kıskanırlardı. Geniş bir araziye giren iki çiftten oluşan muhteşem bir set.

Ancak bu devasa çift kapının ardında ölüm ve mahkûmlarla dolu perili bir ev yatıyordu. Burası bir ev değil, bir morgdu.

"Ev çok daha aydınlık, neredeyse daha parlak hissettiriyor. Sizce de öyle değil mi baba?" Conrad, Ian'ın peşinden odanın köşesindeki altın bar arabasına gitti. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Conrad ona bir bardak viski uzatırken Dr. Ivory, "Gerçekten de öyle," diye onayladı.

"Onu özlemeyecek misin, Ian? Bradley yıllardır ailemizle birlikte. Onun etrafta olmaması garip olacak. Tabii ki düğün için geri dönecek." Daphne aksanlı koltuğa gömülüp ellerini beyaz pilili eteğinin üzerinde gezdirirken içini çekti.

"Elbette onu özleyeceğiz. Ben kalpsiz bir canavar değilim Daphne," dedi tüm ciddiyetiyle ve karısının yanına oturdu.

"Gel bizimle otur, Demi. Neden orada hizmetçi gibi dikiliyorsun?" Conrad bana bağırdı.

"Şey, hizmetçi olarak işe alındı." Ian kuru bir kahkaha attı.

"Bu sadece gelinimi bize getirmek içindi. O hizmetçi değil," diye babasına karşılık verdi Conrad. Vay canına, beni mi savunuyordu? *Kahramanım benim*. Onlarla birlikte otururken gözlerimi devirdim.

"Demi, sabah gelinlik provanı yapacağız. Bol bol uyuduğundan emin ol ve sonra nedime elbiselerini bile seçebileceksin, eğer onları almana izin verirsek. Yarın Charlotte'daki en iyi gelinlik butiğine gideceğiz," dedi Bayan Ivory sevinçle.

Hemen ayağa kalktım. "Bekle, evden mi çıkacağız?"

"Tabii ki öyle. Bütün bir kızlar günü planladık, hayatım," diye cıvıladı Bayan Ivory gülümseyerek. "Düğüne kadar beş günümüz var. Her zaman biraz daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm ama artık Conrad'ın bir kadın dokunuşuna şiddetle ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Açıkça." Oğluna bir bakış attı.

İçim burkularak, Conrad'ın Daisy'ye saldırmasından ve sonra neredeyse aynısını bana yapmasından bahsettiğini anladım. Karısının onu rahatlatmasına ihtiyacı olduğunu ima ediyordu, böylece seyircilerin önünde inadına kadınlara saldırmayacaktı.

"Konu açılmışken..." Ian boğazını temizledi ve elindeki bardağı bırakan Conrad'a küçük bir kutu uzattı.

Elinde siyah kadife kutuyla bana doğru yürüyen Conrad tek dizinin üzerine çöktü.

Olamaz.

Bayan Ivory nefes nefese kaldı ve elini ağzına götürdü, sanki açıkça sahnelenmiş, iç burkan teklif karşısında tamamen şaşırılmış gibiydi. Hayatım boyunca bu anı hiç düşünmediğimi sanıyordum. Belki de benim gibi bir kızın, beni ateş püskürten ejderhalardan kurtaracak beyaz atlı bir beyaz atlı prensi olmayacağını bildiğim içindir. Belki de birinin önümde diz çökmesinin tek yolunun onun kötü adam olması olduğunu bildiğim içindir.

"Demi Rao, fotoğrafınızı ilk gördüğüm andan beri nefesimi kesiyorsunuz. Gazetenin sayfalarını çevirdiğimi o kadar net hatırlıyorum ki..." Durakladı ve gözlerini başını sallayan babasına çevirdi. "Bütün kızların birbirine karıştığını hatırlıyorum. Sıkıcı, korkunç, yavan... Ama sonra sen bir hayal oldun. Müstakbel gelinimi geliştirmenin tek yolunun saçını değiştirmek olduğunu biliyordum ve şimdi sana bakıyorum. Sen mükemmelsin." Conrad kutuyu açtı ve ben yardım edemedim ama

Önümdeki devasa taşa gözlerimi diktim. İnce altın bir bant üzerinde devasa, zümrüt kesim bir tektaş elması.

"Demi, bana hayatımın en büyük onurunu yaşatır ve benimle evlenir misin?" Conrad inci gibi beyaz dişlerini bana doğru parlattı ve bir an için başımı öne eğip dünyada kaç kadının bu anı hayal ettiğini düşündüm.

Hayır demek ve onu tokatlamak istedim. Yüzüne tükürmek ve buradan fırlayıp gitmek istedim. Ama beni yakalayıp bağırsaklarımı deşeceklerini ve daha da kötüsü ona zarar vereceklerini biliyordum.

Bradley'i öldürüp bana izleteceklerdi. Parmağımın bu iğrenç adamın yüzüğünün ağırlığını taşımak zorunda kalacağını düşündükçe midem bulanıyordu. Ama ben daha iyisini biliyordum. Seçeneği olmayan bir kız olduğumu biliyordum. Burada birden fazla seçenek olmadığını biliyordum. Bu yüzden nefesimi içime çektim ve titreyen parmaklarıma baktım.

"Evet," diye o kadar alçak sesle fısıldadım ki bir şekilde duymamayı umdum, böylece kendimi gezegendeki en acınası insan olarak düşünmek zorunda kalmayacaktım.

Conrad elimi tutup devasa taşı parmağıma geçirdiğinde etrafımızda alkışlar ve kahkahalar patladı. Ayağa kalkarak beni kollarının arasına aldı ve dudaklarıma özensiz bir öpücük kondurdu.

"Peynir de!" Dr. Ivory bir fotoğraf makinesi tuttu ve bir fotoğraf çekti. Parlak flaş beni geçici olarak kör etti ve gözlerimi tekrar açtığımda onu görebildim.

Tatlı kız kardeşim, kendi kanının içinde yatıyor ve ben onu acılarından kurtarmak için nemli ellerimle bıçağı tutarken üzgün bir şekilde beni izliyordu. Bu yüzden öldüğü için kalbi kırılmış olmalı.

Ama sonra, kız kardeşimi düşünürken, arka planda Ian Ivory'nin fotoğraf makinesinin tıkırtısı duyulurken aklıma geldi.

Kız kardeşim bana Charlotte, Kuzey Carolina'ya kaçmamı söyledi. Burada başaracağımı özellikle belirtmişti. Panik başladığında midemde hastalıklı bir his dalgalandı.

Kız kardeşim beni bir ölüm tuzağına mı gönderdi?

Ivory ailesine baktım -üçü de sohbet ediyor, arada bir bana bakıyorlardı- ve birden parmağımdaki yüzüğün ağırlığını hissettim. Sanki yanıyor gibiydi.

Ama sonra parmağımdaki büyük taşa ve bandın altında kızarmaya başlayan tenime baktığımda, sadece öyle hissetmediğimi fark ettim.

yanıyor.

Yanıyordu.

Sıkıntılı bir çığlık atarak, derim soyulmaya ve yanmaya başlarken takılı yüzüğü parmağımdan çıkarmaya çalıştım.

"Ah!" diye bağırdım sonunda onu çıkardığımda ve parmağımın etrafında kızarmış bir daire gördüğümde.

"Ne oluyor be?" Conrad ayaklarını yavaşça bana doğru sürüklerken ağır ağır nefes alıyordum.

Elimi kaldırıp pul pul dökülen derime bakarak gülümsedi. Dudaklarını yeni yaraya bastırarak iç çekti. "Bir Fildişi geleneği, tatlım. Artık birbirimize derinden bağlıyız." Bana gururla baktı... *sahiplenerek*.

"Bunu bilerek mi yaptın?" Elim onunkinden çekerek omzunun üzerinden dikkatli anne babasına baktım.

"Demi, hayatım, bu bir gelenek. Ben de bunu yaşadım. Aslında romantik bir şey." Bayan Ivory aşırı çekik kaşlarını kaldırdı.

"Neden hepimiz yatağa gitmiyoruz? Parmağınızı bir yara bandıyla sarın ve yüzüğü tekrar takın. Bunu yapmadan önce yıkayın çünkü hala hidroflorik asitle kaplı. Çok az miktarda olsa da." Hepsi soyulmuş, kızarmış deriyi andıran parmağıma bakarken Dr. Ivory kolunu karısına doladı.

Orada öylece durdum, nasıl şok geçirmediğimi bile bilmiyordum. Bu, burada başıma gelen en az şok edici şeydi. Tabii ki nişanlım parmağımı yakmaya çalışacaktı. Conrad elini benimkine doladı ve beni odadan dışarı çekti. Beni nereye götürdüğü umurumda değildi. İçten içe, beni bir uçurumdan aşağı itmesini ve acıma son vermesini umuyordum.

"Artık hizmetçi odasında kalmayacaksın. Burada kalacaksın ve birkaç gün içinde benimle birlikte benim katıma taşınacaksın." Bana gülümsedi.

"Yakında tıp fakültesine dönmen gerekmiyor mu?"

"Evet, hatırladın mı? Geri dönmek zorundayım aşkım, ama ben gitmeden önce düğün, balayı ve bol bol... yani bebek yapmak için vaktimiz var." Dudaklarını bükerek bana arzuyla baktı. Umutsuzca bir duşa girip kendimi sabunla ıslatmak istedim. Hatta çamaşır suyuna.

Tek renkli koridoru döner dönmez tanıdım. Bradley'nin süitinde kalacaktım.

"Yeni temizlikçi odayı boşaltmak ve sterilize etmek için berbat bir iş çıkardı. Bradley'nin pisliğinin sana dokunmasını istemedim ama yarına kadar her şey gitmiş olacak. Söz veriyorum kraliçem." Conrad beni duvara yasladı ve dudaklarını büzdü.

Onun nefesinde boğulmamak için başımı hafifçe çevirdiğimde hızla acı içinde inledim. "Parmağım beni öldürüyor." Elimi yüzlerimizin arasına kaldırdım.

"Üzgünüm, güzelim. Her şey geleneklerle ilgili. Git ve temizle, sonra da biraz uyu. Annem yarın seni ve kızları alışverişe götüreceği için çok heyecanlı," diye mırıldandı.

"Kızlar mı?" Başımı tekrar ona doğru çevirdim.

"Evet, nedimeleriniz," diye ekledi kayıtsızca.

Başımı sallayarak kapı arkamdan açıldı ve şimdi hayatımın tek ve en güzel anısını barındıran odanın içinde geriye doğru yürüdüm.

"İyi geceler, Demilion." Conrad'ın dudakları kibirli bir gülümsemeye kıpırdadı. Tam Layla'nın bana taktığı lakabı nereden bildiğini sormak için ağzımı açmışım ki kapı kapandı ve etrafımı saran sırlardan korkarak geriye doğru tökezledim.

Oda zifiri karanlıktı ve bir varlık hissettiğime yemin edebilirdim. Birinin enseme nefes aldığını hissediyordum. Beni burada mı izliyorlardı? Hayır, burada seks yaptığımızı düşünürsek Bradley'nin odasında kamera olmamalıydı. Bekâretimi onunla kaybettiğimi bilselerdi nefes bile alamazdım.

Yavaşça dönerek etrafıma bakındım. Mobilyaların ve bir lambanın gölgeleri, tabloların ve çerçevelerin karanlık yansımaları benimle alay ediyordu. *İnsanlar karanlıktan ışık olmadığı için korkmazlar; karanlıktan korkarız çünkü kendi zihnimizin bizi götüreceği yerlerden korkarız.*

Duvarı okşayarak, oluk parmağıma değene kadar düğmeyi aradım. Düğmeyi çevirince geriye doğru düştüm ve ağzımdan kaçan çığlığı bastırmak için ağzımı tokatladım.

Becca orada duruyordu, tamamen keldi, üzerinde sadece lekeli beyaz bir elbise vardı ve yüzünde yavaş yavaş büyüyen bir gülümseme vardı.

"Merhaba, Demi." Daha da büyük gülümsedi.

"Becca..." Tüm vücuduma yayılan ürpertiyle boğazımdaki yumruyu yuttum. Gözlerim bıçağı kavrayan eline kaydı.

"Onu çok özlüyorum." İnce kollarını iki yana açarak tam bir dönüş yaptı. Bir kahkaha atarken başını tavana doğru eğdi. "Bradley?" Sesim çatallaştı.

Topuklarını kendini sabitlemek için kullanarak hemen dönmeyi bıraktı. Yüzündeki ürkütücü sırıtış eriyip gitti ve karanlık bir kaş çatmaya dönüştü. Kalın sarı saçları ve makyajlı yüzü olmadan tamamen farklı biri gibi görünüyordu.

"Beni istemedi, Demi. Beni geride bıraktı. Gitti ve kalbimi de yanında götürdü. Beni kurtardı, biliyor musun? Bir zamanlar kafese kapatılmış bir kızdım..." diye üzüntüyle devam etti.

"Bekle, sen..." Becca avucunu açıp bıçağın ucunu tenine dayadığında hava daha da soğudu. Yavaşça içeri sokmaya başladı.

"Becca..." Bir adım öne çıktım ama bana bir bakış atarak geri çekilmem konusunda uyardı.

"Bradley'nin serbest bırakmak için bir kız seçmesine izin verildi. Hepimiz bir bakıma çok güzel kuşlarız ama o *beni* seçti. Zaten bir saç ve makyaj sanatçısına ihtiyaçları vardı. Bayan Ivory'nin ne kadar kibirli olduğunu bilirsiniz." Becca etini kesti ve avucunda bir damla kan birikti.

"Daisy'yi seçmedi mi?" Şaşırmıştım. Kız kardeşi tutsaktı ve psikolojik, fiziksel ve insani olarak mümkün olan her anlamda işkence görüyordu.

"Onu seçmesine izin vermediler, aptal. O da beni seçti. Ne olursa olsun beni seçeceğini düşünmeme rağmen. O beni sevdi."

"Becca, neden bıçağı bana vermiyorsun?" Tamamen farklı bir dünyada kaybolmuş gibi görünürken elimi uzattım.

Bıçağı avucunun içine daha da bastırarak gözlerini benimkilere dikti ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Beni geride bıraktı. Onun olmak için beni seçmedi..." gözleri kapanırken ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken devam etti.

"Neyini?" Gözlerim damlayan kan ve solgun yüzündeki tamamen dengesiz ifade arasında gidip gelirken fısıldadım.

"En sevdiği kız."

"Anlamıyorum... Anlamıyorum?" Başımı yavaşça salladım.

"O seni seçti. Ama Conrad da öyle... Bu yüzden Bradley'i gönderdiler." Becca bana yaklaştıkça kalbim sıkışmaya başladı. Birkaç adım geri atınca tökezleyerek duvara çarptım.

"Seni bu kadar özel yapan ne, Demi?" Başını hafifçe eğdi ve bıçağı avucundan çekip eline vurdu. "Benim kadar güzel değilsin." Orta bölgeme baktı. "Sen... biraz tatsızsın, gerçekten. Çamurlu bir cilt, kıvrıcık saçlar ve belki de kabul edilebilir olandan biraz daha zayıf."

Kendime sarılarak derin bir nefes aldım, o beni duvara hapsederken. Bıçağı boğazıma dayayarak soğuk havayı yüzüme üfledi.

İçime çekerek başımı itmeye çalıştım ama bir şey fark etmedi. "Gerçekten çok çirkinsin, Demi." Bıçağı etime daha da sapladı. Gözlerimi kapatarak aslında öleceğim için ne kadar üzgün olduğumu düşündüm.

Yaşıyormuş gibi hissetmediğim bir hayat yaşadığım için üzüleceğimi düşünmemiştim. Ama hayır, aniden, bir umut kırıntısına tutunduğumu fark ettim, hayatta başka bir şansım olması için dua ediyordum. Sanırım bunun sebebi de Bradley'di. Onunla tanışmak ve ilk kez birine karşı daha derin bir seviyede bir şeyler hissetmek.

"Bu oldukça komik, Conrad'ın ilk tercihi asla sen olmadın. Sen onun yedeğiydin. Ama önüne gelenle yatan kız kardeşin bacaklarını kapalı tutamıyordu ve artık Ivory ailesi için saf değildi." Becca dilini şaklattı.

Vücudum buz kesti. Gözlerim bulanıklaştı ve Becca'nın söylediği her şey artık anladığım bir dil gibi gelmiyordu.

"Benim... kız kardeşim mi? Hayır, neden bahsettiğini bilmiyorsun. Layla'nın bu ailenin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. O... o Trent tarafından tecavüze uğradı."

"Gerçekten tecavüze uğradığını gördünüz mü? Yoksa sana böyle mi söyledi?" Becca ince dudaklarını büzerek bana baktı.

Gözlerimi hızla kırptırarak Layla'nın tecavüze uğradığını nasıl görmediğimi düşündüm; sadece onları duymuştum. Onları duymak... seks yaparken? Ama o her zaman benimle birlikte dolaba geri dönerdi. Her zaman tiksiniş ve kalbi kırılmış görünürdü.

"Layla Trent'e aşık oldu, Trent de onu sevdi ama iş iştir. Ian Ivory'nin artık Layla'yı ona söz verdiği iki milyon dolar karşılığında almayacağını öğrendiğinde, bunu kaldıramadı. Layla'nın onun en büyük işi ve Nashville varoşlarından çıkış yolu olması gerekiyordu. Onunla seks yapmanın kendisini mahvettiğine inanamıyordu. Böylece... her şeyi ayarladı ve Layla'yı da buna dahil etti. Seni Fildişi'nin evine götürmesine yardım ederse onunla evleneceğini söyledi." Becca durakladı. Eğilerek kanlı avucuyla saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bu olmalı

Kız kardeşinin de seni istemediğini bilmek gerçekten çok acı verici." Samimiyetsiz bir üzüntüyle kaşlarını çattı.

"Ailelerimiz tarafından Trent'e satıldık. Layla... onu sevmiyordu. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tısladım. Bu dünyada beni sevmiş, beni istemiş, beni korumuş tek insan olan kız kardeşimin beni bilerek tehlikeye atmasına imkân yoktu.

Ama aklımın bir köşesinde neden beni Charlotte'a gitmeye teşvik ettiğini sorguluyordum. Her şey nasıl bu kadar zahmetsizce, tesadüfen bir araya gelmişti.

"Evet, sonra ikiniz de *Bakire Gelin Kataloğu'na* girdiniz." Bunun ne anlama geldiğini bilmediğime şaşırmış gibi gözlerini kısarak bana baktı. "Oh, seni zavallı, aptal kız. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrin yok, gerçekten."

Kırmızıya çalan gözlerine bakarken kaşlarım çatıldı. "Bakire gelin kataloğu mu?" Becca yüzlerimiz arasında sadece küçük bir boşluk bırakırken nefes aldım. Boynuma dayadığı bıçağa daha fazla baskı uygulayarak küçük bir kahkaha attığında irkildim.

"Fildişi bir çocuk ve en muhteşem aile mirasını taşıyan çok güzel bir hayatın olacak." Becca'nın gözünden bir damla yaş süzüldü. Hızlı bir hareketle

bıçağı boynumdan çekip aldı ve kendi bıçağını kesti. Bir çılgılık atarak elini tuttum ama çok geç kalmıştım. İkinci kez düşünmedi; hiç ses çıkarmadı.

Dizlerinin üzerine çöküp bacaklarıma yığılırken boynundan kan fışkırıyordu.

Dudaklarımı araladığımda

Ağzıma ve yüzüme kan sıçradı.

"Becca!" diye bağırdım. Çılgınca etrafıma bakındım, duvardaki bir kancadan Bradley'nin eşarbını aldım ve yüzüstü, giderek büyüyen bir kan gölünün içinde yatarken çılgınca boynuna tuttum.

"Becca! Yardım edin! Biri yardım etsin!" Tavana baktım ve Bradley'nin odasında kamera olmadığını söylediğini hemen hatırladım. Kapıya doğru koşarak kanlı yumruklarımı savurdum ve avazım çıktığı kadar bağıarak yardım istedim. Parmaklarımı panelin üzerinde kaydırdım ama açamadım. Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken pürüzsüz beyazın her tarafı kırmızı çizgilerle boyanmıştı.

"Lütfen..." Yere yığılıp Becca'ya bakarken sesim boğuk çıkıyordu. Öldüğünü biliyordum. Boğazını tamamen kesmişti. Etrafındaki su birikintisi artık o kadar büyümüşü ki duvarların her iki tarafına da çarpıyordu.

Öğürerek dizlerimi tuttum ve nefesime ya da herhangi bir şeye odaklanabilmek için dua ederek onları içeri çektim. Kız kardeşimin anıları gözümün önüne geldi.

Zihin. Bitkin düşmüştüm. Sonra birden ışık kesildi ve karanlıkta yapayalnız kaldım.

Ama yalnız değildim, değil mi?

Becca yanımdaydı, kan kaybından ölüyordu. Karanlıkta bilinmeyenden korkmanın ötesinde, bazen zaten orada olduğunu bildiğimiz şey, hayal gücümüzün bizi götürebileceği herhangi bir yerden daha korkunçtur.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK İKİ

"GÜNAYDIN, GÜZELİM!" Yavaşça açmadan önce gözlerimi sıktım. Nasıl uykuya dalmıştım? Etrafıma baktığımda, gözlerimi kaplayan yapışkanlık yüzünden görüşüm biraz bulanıktı.

Bradley'nin yatağındaydım, pelüş nevresimlere sarınmıştım. Battaniyeleri iterek Conrad'a baktım.

"Becca!" Çığlık attım ve koridora doğru koştum. Ayaklarımı sürüyerek donup kaldım ve beyaz zemine boş boş bakarken ağzım açık kaldı.

"Becca kim?" Omurgama bir ürperti yayıldı. Ben şaşkınlık içinde öylece dururken Conrad kolunu arkamdan doladı.

"Becca..." Döndüm ve onunla yüzleştim, "saç ve makyaj yapan kız mı?"

Parmağını yanağıma değdirirken alını kasıldı. "Bebeğim, burada Becca adında bir kız hiç yaşamadı ve saç ve makyaj için annem her zaman Kim adında bir kadını işe alır. Saçını benim için bu kadar mükemmel yapan oydu." Conrad beni tamamen kendisine doğru çevirdi. Saçlarım daha da kısa kesilmiş ve daha da parlak sarıya boyanmıştı.

"Hayır! Hepiniz hastasınız! Yalancısınız! Tıpkı Misha'da olduğu gibi, buraya geldiğim ilk gece tanıştığım kız... Onu gördüm. Boğazını kesmişti, tıpkı Becca'nın yaptığı gibi!" Conrad'ın ellerini üzerimden çekmeye çalıştım ama o sadece ellerini daha da sıktı.

"Demi! Demi... durmalısın. Bunu hemen durdurmalısın. Demi, tatlım, oturman gerek. Sana her şeyi anlatma vakti geldi. Gerçeği." Conrad kollarımı aşağı yukarı okşarken sesini sabit tuttu.

Yağmur yağdığında, bardaktan boşanırcasına yağar derler. Ancak bu, her zaman dengeli hayatları olan insanlar içindir - sorunsuz, normal ve

şaşmaz. Benim için her zaman, yağmur yağdığında boğulma demektir. Sizi her zaman hain ve tehlikeli bir selin altında bırakmaya çalışan hayatlarla ilgili sorun, dışarıda bir yerde size ışık tutan birinin sizi kurtarmak için bir cankurtaran salı mı attığını yoksa sadece acınızı uzatmak için delinmiş bir salla mı dalga geçtiğini asla bilememenizdir.

Conrad tam konuşmak üzereyken, telefonu cebinde mırıldandı. "Ben annen." Telefonu açtı ve cevap verdi.

"Ne? Elbette anne. Getireceğim... Buna inanamıyorum. Ne zamandır ilk kez mi dönüyoruz? Yıllar sonra mı?" Conrad gergin yüzünü ovuşturdu. "Yakında orada olacağım." Başını salladı ve bana baktı.

"Aşkım, sen de benimle gelebilirsin. Geri ödemeyi nasıl yaptığımızı görmen senin için iyi olur. Aile işini gerçekten öğrenmenin zamanı geldi." Ne demek istediğini anlamamıştım. Ama yine de içten içe biliyordum sanırım. Sadece varsayımımın doğru olacağına inanmak istemiyordum.

Conrad elini benimkiyle birleştirdi ve nedense iki kez düşünmedim bile. Elimi onun elinden çekmeye bile çalışmadım. Artık bunlarla mücadele etmenin bir anlamı yoktu. Kız kardeşim beni cehennem çukurlarına atmıştı; ailem beni konsinye mağazasındaki kullanılmış bir oyuncak gibi satmıştı. Kimse beni istemiyordu. Kimse beni sevmiyordu. Bunların hiçbirinin beni etkilemeyeceğini, kırmayacağını, incitmeyeceğini düşünmüştüm. Ama şimdi, birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarken Conrad'a baktım ve istenmeyi sevdiğimi fark ettim.

Şeytanın kendisi tarafından aranıyor olsa bile. Ivory ailesi birbirleri için her şeyi yapardı. Ailelerini ilk sıraya koyarlardı. İçlerinden birinin incinmesine ya da zarar görmesine asla izin vermezlerdi.

Ben de öyle olmaya başlamıştım. *Onlardan biri.*

Ve sanırım, belki de buna ihtiyacım vardı.

Belki de hayatta kalabilmemin tek yolu buydu.

"Ölüm daha iyi olurdu!" Sesi daha önce hiç gitmediğim bir odada yankılandı. Gözlerim şok içinde açılırken Conrad'ın elini daha sıkı tuttum.

Memur Tate ve zayıf, sarışın bir kadındı.

"Isabella, sesini alçalt," diye çıkıştı Bayan Ivory, Memur Tate'in sıkı pençesinden kurtulmaya çalışan kadına.

Ne oluyordu? Memur Tate'in gözleri benimkilerle buluştu ve birden yüzü yumuşadı. "Vay, vay... birileri fikrini değiştirdi, değil mi tatlım?" Bakışları ellerimize kaydı.

Isabella adlı kadın tekrar çığlık atmaya başladı ve sonunda dişlerini Memur Tate'in ellerine geçirdi ve adam acı içinde çığlık attı.

"İşte bu kadar. Sürtüğü uyutma zamanı." Dr. Ivory içini çekti ve sakince yanına gidip şırıngayı derisine saplamadan önce hafifçe vurdu.

Isabella ağlayarak Memur Tate'in kucağına yığıldı. Onu bir köpek gibi okşamaya başladı. "İşte ben onları böyle severim." Conrad elimi bırakıp yerine otururken bana göz kırptı, sonra evrak yığınlarını ve dizüstü bilgisayarını karıştırdı.

"Paranı geri almak istediğine emin misin, Tate?" Boğazını temizledi.

"Evet. Hepinizin zavallı yaşlı bir polis memuruna... şey, mahremiyet karşılığında bedava bir tane verecek kadar nazik olduğunuzu biliyorum, ama o bana vaat edilen şey değildi. Bana itaatkâr, sessiz bir eş sözü verilmişti, ama bu... şey, o bozuldu. Birdenbire lanet sesini buldu. Onu becerirken üzerine işlememe izin vermiyor ve ben de bundan zevk alıyorum. Şimdi boktan bir karım ve ihtiyacım olanı alamadığım için birikmiş bir sürü gerginliğim var." Memur Tate, ben garip bir şekilde otururken bana baktı ve iğrenç kadın düşmanlığıyla dolu iğrenç sözlerini içine çekti.

Deli degildim. Memur Tate, burada yaşanan dehşet hakkında ağzını kapalı tutabilmek için Ivory ailesinden bedava bir gelin almıştı. Ve şimdi, onu geri mi veriyordu?

Conrad nefesini içine çekti. "Şey, onu hasarlı olarak işaretlemek zorunda kalacağız. Kullanılmış modeller için indirimli fiyatlarla yeni bir mağaza açmayı planlıyoruz ama Isabella'nın eğitime geri dönmesi gerekecek." Önündeki dizüstü bilgisayara hızla bir şeyler yazdı.

"Memur Tate, onu bir hafta boyunca yoğun bir şok ve beyaz terapiye tabi tutabiliriz ve bakalım bu ona görgü kurallarını hatırlatmayacak mı?" Dr. Ivory parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

"Hayır. Yeni bir tane istiyorum." Memur Tate'in ince, kabuk bağlamış dudakları yukarı doğru kıpırdadı. "Stoklarımızı tüketip size bedava mal veremeyiz,"

Bayan Ivory tedirgin bir sesle karşılık verdi.

"Birim başına milyonlarca dolar kazanıyoruz. Elimizdeki bekleme listesi beş yıl daha uzuyor." Ian parmaklarını şıklattı ve aniden,

Daha önce hiç görmediğim iki adam belirdi. Basit bir baş hareketiyle Isabella'yı kaldırıp götürdüler.

"Kendimi gergin hissediyorum. Birazdan dönerim." Ian karısına doğru baktı ve Daphne'nin yüzü soldu, alt dudakını ısırıldı. Midemde bir çukur oluştu. Ona tecavüz edecekti.

"Dinle, ya bana yeni bir tane verirsin ya da bu küçük işine veda edersin." Memur Tate ayağa kalktı ve ellerini pantolonuna sildi.

"İşte iade makbuzunuz. Bir imzaya ihtiyacımız var." Conrad Memur Tate'e uzattığı kâğıda hafifçe vurdu. Odadaki herkese bakarken midem çalkalandı. Bu gerçeküstü bir durumdu. Hiçbir pişmanlık hissetmeden nasıl böyle yaşayabiliyorlardı?

"Bir sonrakini ne zaman tasarlayabilirim?"

"Tate... bir bekleme listesi var. Burası size bol miktarda parlak elma vereceğimiz bir bakkal dükkanı değil."

"O zaman onu bana ver," diye kıs kıs gülerken beni işaret etti.

"Müstakbel karım hakkında konuşmadan önce ağzından çıkana dikkat et. Bir sonraki Bayan Ivory'ye bakıyorsun, o yüzden sesini alçalt," dedi Conrad tereddüt etmeden. Ona bakarken, yardım edemedim ama minnettar hissettim...? Bir kez olsun beni korumak isteyen biri olduğu için şükretmek mi? Ne oluyordu bana böyle? Böyle hissettiğim için bile kendimden nefret ederken göğsüm sıkıştı.

Conrad'ın gözleri benimkilerle buluştu ve duygularımı anladığında gözleri hafifçe büyüdü. Eğilerek çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma dayadı.

"Mmm..." Onlara karşı iç çektim. Conrad bu çılgınlık içinde yetişmenin bir ürünü değil miydi? Ona yardım edebilirdim. Yapabilirdim... Ama sonra gözlerine baktığımda Conrad için hiçbir şey hissetmediğimi fark ettim. Duygularımı Bradley'den bir sonraki seçeneğe, tek seçeneğe kaydırıyordum. Birden Stockholm sendromu yaşıyor olabileceğimi fark ettim. Beni esir alan kişiye mi aşık oluyordum? Bedenimi kasıp kavuran duygularla savaştık kadar güçlü değildim. Ama beni en çok korkutan şey, bunların olumsuz duygular değil, olumlu duygular olmasıydı.

Boğazımdaki yumruyu yutarken Bayan Ivory'nin koltuğunda kaydığını duydum ve ona baktığımda yüzünde kocaman, gururlu bir gülümseme vardı.

Bizim için mutluydu.

Beni kendilerinden biri olarak kabul ediyorlardı. Birdenbire her şey değişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Yeni bir özgürlük duygusu kazanmıştım. Artık Bradley tarafından bırakılıp alınmıyordum. Temizlik yapmıyordum ya da bir şey yapmam beklenmiyordu. Bayan Ivory ve Conrad Memur Tate ile tartışırken ayağa kalktım ve odadan çıktım. Birinin beni durdurup bir şey söylemesini bekliyordum ama kimse söylemedi.

Bundan sonrası böyle olacaktı. Mülkte istediğim gibi dolaşabilecektim. Boş koridorlarda yürürken Becca'yı düşündüm. O gerçektir, kan ve her şey gerçektir. Ama aynı zamanda, benim haberim olmadan onu nasıl bu kadar kolay yok edebilmişlerdi? Ben zar zor uyurken biri tüm alanı nasıl temizlemiş olabilirdi?

Her düşünceden, her sorudan ve her korkudan başım dönüyordu. Bu hayata uyum sağlamak ve sadece yaşamak ne kadar kolay olurdu? Sonsuz bir finansal güvenceye sahip olurum. Bir kocam, bir ailem ve sonunda meşgul olabileceğim bir çocuğumuz olurdu. Belki de ailenin güvenini yeterince kazanabilir ve üniversite diplomamı alabilirdim. Elimi saçlarıma götürdüm. Bu kadar kısa kestirmek tuhaftı. Kendimi tamamen yeni biri gibi hissediyordum. Ben yeni biriydim.

Koridorun ortasında durakladığımda, asılı olan resimlere hiçbir zaman gerçekten bakmadığımı fark ettim. Bradley bizi her zaman çok hızlı hareket ettirirdi ve bir yanım herhangi bir şeye bakmaktan bile korkardı. Nedense bu resimlerin hep Bayan Ivory'nin üniversite günlerinden ya da ona benzer bir şeyden olduğunu düşünmüştüm.

Ama yaklaştıkça bunların eski resimler ve geçmişinden mutlu anılar olmadığını fark ettim. Parlak, koyu ceviz çerçevelerde küçük dairesel

Bir kız öğrenci yurdunda görebileceğiniz görüntülere benziyordu. Hepsi yeşil gözlü sarışın kadınlardı ve görmeyi beklediğiniz siyah elbiseler yerine beyaz elbiseler giymişlerdi ve yüzlerinde boş ifadeler vardı.

Gözlerimi kısarak parmağımı oymalı altın plakete dokundurdum.

Fildişi Mezunları

"Mezunlar mı? Nereden..." Kalbim sıkıştı. Zaten biliyordum.

Ossis kanadına bakarak ince kartı çıkardım ve tuş takımında salladım.

Yavaşça açıldı.

Koridorda yürümeden önce kapının arkamdan tamamen kapanmasını beklerken omzumun üzerinden baktığımda kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dr. Ivory'nin ofisinin kapısı açıktı ve karanlık koridora yumuşak bir ışık sızıyordu. Kafesteki kızları görmek istiyordum ama önce onun ofisinden geçmem gerekiyordu.

Kapının önünde donup kaldım ve ellerimi ağzıma götürdüm.

Ian Ivory hafifçe dönmüş sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı ve gizli cam duvar ortaya çıkmıştı. Gözyaşlarımı ve yaşadığım şoku gözlerimden geçirirken avucumun içine doğru nefes alıyordum. Memur Tate'in karısı Isabella bir direğe bağlanmıştı ve onu götüren iki adam... onu taciz ediyordu.

Biri ona tecavüz ederken diğeri ellerini boğazına dolamış, onu boğuyordu.

Bir adım daha yaklaşınca devasa losyon şişesini, mendil kutusunu ve... Ian'ın aşağı yukarı hareket eden elini gördüm. Zevkle inlerken pompalıyordu. Tökezleyerek geri çekilirken bir şey fark ettim.

Patlamış mısır kokusu... Köşedeki patlamış mısır makinesinde taze patlamış mısırlar patlıyordu. Bu onun keyif alma biçimiydi, tıpkı bir insanın sinemaya gitmesi ya da bir kitapla yorgunluğunu atması gibi. Yavaşça geri çekilirken vücudumun her yerinde ürperti vardı ve kendimi uyuşmuş hissediyordum.

Ian Ivory durdurulmalıydı. O her şeyin zirvesiydi. Conrad manipüle edilebilirdi ve onun görüşlerini değiştirebileceğimi biliyordum. Burada çalıştığım ilk gün tanıştığım adamın içinde iyilik vardı.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum.

En sevilen kız olmak zorundayım, çünkü ancak bu şekilde asla kafese kapatılmam.

"Bu mükemmel." Bir gelinlik butiğindeki küçük platformda dururken Bayan Ivory ellerini heyecanla birbirine kenetledi. Ivory malikânesinden ayrılmak garip hissettiriyordu. Raina'nın evinin önünden bile geçmiştik. Polisi aradığım zamandan beri onu ne duymuş ne de görmüştüm ve buna gülmekten kendimi alamadım. Artık polisin neden umursamadığını biliyordum. Kim bilir kaç polis memuru sessizlik ve koruma karşılığında eşlerini hediye etmişti.

"Bayan Ivory, düğün Daisy'ninki gibi mi olacak?" Yansımamı görmek için dönmeden önce durakladım.

"Öncelikle bana anne de. Birkaç gün içinde resmen benim kızım olacaksın." Gülümsedi ve hemen bize yardım eden iki kadına baktı, sonra da bizi yalnız bırakmaları için onlara el salladı. "Şimdi, ne demek istiyorsun?"

"Bir grup erkek... müşteriyle mi olacak? Ve o odanın içinde mi?" Titremelerini önlemek için ellerimi birbirine kenetledim.

"Hayır. Kesinlikle olmaz. İkiniz de şakayık bahçesinde evleneceksiniz ve ailemizden başka kimse orada olmayacak. Bu özel ve güzel bir tören olacak. Zamanımızın sona erdiğine inanamıyorum." Daphne küçük, işlemeli bir mendil çıkardı ve gözlerini kuruladı. Hiç gözyaşı görmedim ve sadece teatral davrandığını biliyordum. Conrad ve benim, onun ve Ian'ın yerlerini alacağımız gerçeğinden mi bahsediyordu?

"Kendine bir bak, Demi. Arkanı dön ve Conrad'ın neden hep seni seçtiğini gör."

"Ama yapmadı mı? Kız kardeşimi seçti..." Daphne'nin ağzı açık kalınca bir nefes çektim.

"Kim... bunu sana kim söyledi?" Şaşırılmış görünüyordu ama inkar etmedi.

"Fark etmez. Ben favori kız değildim. Sadece Layla'dan sonraki en iyi şeydim. Ama o Trent'e aşık oldu, onu esir alana. *Bizi* esir alan kişiye. O hasarlı bir maldı, değil mi?" Gözyaşlarıma karşı koydum ve toplamayı başardığım cesaret kırıntısına tutundum.

Bayan Ivory ayağa kalktı ve yavaşça bana doğru yürüdü. *Tık, tık, tık.* Gözlerimi ayaklarına indirdim. O topuklu ayakkabıları arabada giymiş olmalıydı çünkü sesi fark ederdim.

"Arkanı dön, seni nankör küçük orospu," diye tısladı ve beni zorla sehpanın üzerinde hareket ettirdi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, derin bir nefes aldım ve yavaşça açtım. Uzun bir nefes çekerek ağlamaya başladım. Kendimi bir gelinlik içinde görmek, gerçekleşeceğini hiç düşünmediğim bir şeydi. Hiç düşünmemiştim

Evliyim. Sanırım bir zamanlar öyleydim. Çok küçük bir kızken beyaz atlı prensimle evleneceğimi düşünmüştüm ama bu küçük hayal, yaz güneşinin kaldırımındaki yağmuru emmesi kadar çabuk dağıldı.

Gelinlik, Bayan Ivory'nin bizimle birlikte gelinlik butiğine getirdiği bir gelinlikti. Nesiller boyunca Ivory ailesindeki her gelin tarafından giyilmişti. Biz sadece tadilat ve aksesuarlar için buradaydık.

Çarpıcı ama bir o kadar da sade bir gelinlikti. Üst kısmı fitti ve kalın, parlak saten malzemesiyle dışarı doğru genişliyordu. Üzerinde boncuk, tasarım ya da abartılı herhangi bir şey yoktu. Sadece temiz, sade, zarif bir gelinlik. Kısa sarı saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken kendimi bu şekilde görmekten çok etkilendiğimi hissettim.

Bayan Ivory'nin soğuk parmakları korseye ulaşmadan önce açıkta kalan sırtımda gezindi. Korsenin iplerini sertçe çekiştirerek öyle bir salladı ki, kendi havamda boğulurken vücudumun üst kısmı öne doğru savruldu.

"Ah!" Ellerimi karnıma vurdum, çünkü kumaş derimi kesecek ve öksürmeme neden olacak kadar sıkıştı.

"Beni dinle, seni kıymet bilmez küçük kız. Conrad'la evleneceksin. Onun için en iyi eş olacaksın. Onun çocuğunu doğuracak ve bu ailenin adını devam ettireceksin. Senin için iki seçenek var, Demi." İpleri bir yay şeklinde düğümledi ve tırnaklarını kollarıma geçirerek beni geriye, kendisine doğru çekti.

"Birinci seçenek, bahçemize ekilecek ve Fildişi ailesinin bir üyesi olarak yetiştirilecek ya da gömülecek ve gübre olarak kullanılacak. Her iki durumda da çiçek açacaksın, tatlım. Sadece nasıl olacağına karar vermelisin."

Çıplak boyalı dudaklarında bir gülümseme belirirken aynadaki yansımalarımıza bakınca gözlerim büyüdü.

"Söyle bana, ne olacak. Eve dönerken toprak almamız gerekecek mi gerekmeyecek mi bilmem gerekiyor."

"Birinci seçenek." Oksijenim kesiliyormuş gibi hissettiğimde titredim.

"Akıllı kız." Bayan Ivory'nin dudakları tenime değmeden önce omzuma bir öpücük kondurdu. "Şimdi bir duvak seçelim, olur mu?" Dilini şaklattı ve podyumdan kayd.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Gelinlik butiğinde geçirdiğim zamanın geri kalanı anormal derecede... normaldi. Birden fazla duvak denedim ve Daphne istediğimi seçmeme izin verdi. Mücevherlerimin aile yadigârı hediye edileceğini ve bunun dışında her şey ayarlanacağı için endişelenmem gereken başka bir şey olmadığını söyledi. Evleniyordum. Fildişi evinde katlandığım her şey arasında evlenmek en az sorunlu olanı gibi görünüyordu.

Yapmam gerekenin bu olduğunu kabul etme aşamasına gelmiştim. Seçenekler açıldı ve eğer yaşamak istiyorsam, bu benim için seçilmiş bir hayatı yaşamak anlamına geliyordu.

Malikâneye döndük ama gözlerimi pencerelerden bir an olsun ayırmadım. Cehenneme giden yolu kaplayan sık meşe ağaçlarının arasından süzülen güneş ışığını seyretmeye bayılıyordum.

"Bayan-" diye baktım ama hemen sözümü kesti. "Anne," dedi Bayan Ivory.

Boğazımı temizleyerek omuzlarımı gevşettim. "Anne, Raina ve ailesini düğüne davet edip edemeyeceğimi merak ediyordum."

Raina'nın da bu hastalığın içinde olması bana acı veriyordu. Şehrin kötü tarafında araba kullanması ve küçük oğluyla birlikte beni arabasına alması tesadüf değildi.

"Peki ya ailesi?" Şoför dolambaçlı araba yoluna girdiğinde Bayan Ivory kollarını yanımda kavuşturdu.

"Evet, kocası Jax ve oğlu Kai mi?" Dudaklarını yana doğru büzerken kaşlarım çatıldı.

"Oh, birinin sana çoktan söylediğini sanıyordum, şimdi sen... tüm aile sırlarını biliyorsun." Sürmemize izin verilen tek renk olan nude rujdan bir tüp çıkardı.

Dudaklarının üzerinden kaydırarak birbirine vurdu. "Elbette, onları davet edeceğiz." Bana kötü niyetle gülümsedi. Şoför bizim için kapıyı açtı ve tekrar içeri girdik. Omzumun üzerinden şöyle bir baktım, acele edersem ne kadar uzağa gidebileceğimi merak ediyordum. Beni ne kadar kolay yakalayacaklarını ve sevgiyle kafes dedikleri renksiz, sessiz, işkence odalarına ne kadar çabuk atacaklarını mı?

İçeri girdikten sonra Bayan Ivory beni odama gitmem ve düğün yarın akşam olduğu için dinlenmem için yönlendirdi.

"Cuma olduğunu sanıyordum?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Hayır. Planlar değişti. RİA'nız bugün alınacak ve yarın da düğün var. Sen ve Conrad Cuma günü balayı için yola çıkacaksınız."

Odama, yani Bradley'nin eski odasına doğru yürümemi izlerken kalbim küt küt atıyordu.

Kartımı Bradley'nin odasının dışındaki panelin önüne kaydardım. Hemen açıldı ve ihtiyatlı bir şekilde içeri girdim. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştıtarak ışığı açtım ve etrafa bakındım. Hiç kan izi yoktu. Becca'nın cesedini nereye koymuşlardı? Bembeyaz tulumun fermuarını açıp babetleri çıkarırken odadaki soğukluk üzerime çöktü. İlk kez o saçma platform ayakkabıları giymemiştim.

Dolabı açıp çömeldim ve Bradley'nin bana aldığı Nike Air Jordan'ların kutusunu çekiştirerek çıkardım. Onu çok özlemiştim. Ayaklarımı içine sokarak ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımaya koyarak onları hayranlıkla seyrettim.

Bu düğünün en güzel yanı Bradley'i göreceğim olmamı. Ama en kötüsü de onun beni Conrad'la evlenirken göreceğim olmasıydı. Sağlıklı ilişkiler hakkında pek bir şey bilmiyordum; aşkın ne olduğunu da bilmiyordum, çünkü açıkça hiç yaşamamıştım. Ama Bradley'e karşı hissettiğim duygular daha önce yaşadıklarımaya hiç benzemiyordu.

Ve şimdi, bir canavarla evlenecektim. Gözümün önünde bir kadına tecavüz eden bir canavarla. İnsanlar için iade makbuzları sağlayan bir canavarla. Her şey yolundaymış gibi davranmam gereken bir canavar.

Battaniyeleri sıyırarak yatağa tırmandım. Gözlerimi kapattığımda, Bradley'nin bu yataktaki dokunuşunu hatırladığımda bir damla gözyaşı aktı ve aniden, yarın gece kendimi kanatmanın bir yolunu bulmam gerektiğini fark ettim...

Düğün gecemizde kanım akmazsa, beni kafesleyecekti. Beni öldürecekti. En kötüsü de Bradley'i öldürürdü.

Üzerimde sütyenim, külotum ve spor ayakkabılarımdan başka bir şey olmadan uykuya daldım. Bazı insanlar uyumakta zorlanırdı - bu çoğu zaman kontrolle ilgili bir sorundu - ama benim için durum böyle değildi. Hayatım boyunca kendimi gerçekten güvende hissedebildiğim tek yer uykumdu.

Soğuk parmaklar karnımı tırmıkladı ve aniden dikleştirdi, karanlığın içinde nefes nefese kaldım.

"Kim var orada?" Önümdeki figüre vurdum.

Yüzlerimizin arasında küçük bir çakmak yandı.

Titreyerek geriye doğru düştüğümde, gelenin Ian Ivory olduğunu gördüm. Etrafımdaki battaniyeyi tuttum ve vücudumu örtecek şekilde yukarı çektim.

"Lütfen git," diye sızlandım, sesimin bu kadar kolay yansıttığı zayıflıktan nefret ediyordum.

"Tatlı kızım, RIA'nı çıkarmak için buradayım. Kurum içi uzmanımız bugün izinli. Ve yarın, oğlum... böyle mükemmel, saf bir çiçeği kirletmeli." Alevin titremesi uğursuz alaycılığını ortaya çıkarırken elini yanağıma dokundurdu.

"Hayır. Sen... Conrad babasının bunu yapmasını istemezdi." Yutkundum ve kendimi geri ittim ama Ian ellerini bacaklarıma bastırarak için zar zor hareket edebiliyordum.

"Saçmalık. Benim olan onundur ve onun olan da... şey, benimdir." Ayak bileklerimden tutarak beni hızlı bir hareketle çekiştirdi ve çığlık atmama neden oldu.

"Lütfen! Hayır! Hayır! Sana yalvarıyorum." Üstümüzde bir ışık yandı ve Ian'ın delici yeşil gözleri doğrudan gözlerimin içine baktı. O bir iblisti.

"Daha önce hiç kahverengi gözlü bir kadın tatmadığımı biliyorsun. Ve düşününce, bronz tenli bir kadının da tadına bakmadım. Temizlik ve saflık konusunda çok titiz olduğumu biliyorsun güzel Demi'm. Beyaz çok saf, çok temiz, çok zariftir. Ürünler var, biliyor musun? Cildi beyazlatacak ürünler. Senin rengini biraz açabilirim; kontakt lens takabiliriz. Seni mükemmel yapabiliriz." Ben titreyen alt dudağımyı ısırırken tırnakları ayak bileklerime daha derin battı.

"Lütfen..." Yalvardım.

"Biliyorsun, sen ve Daphne alışverişteyken, bunları birine taktırdım." Yatağın kenarına eğildi ve zinciri şingirdattı.

"Hayır. Hayır!" Yatağın yarısına gelene kadar ona daha sert tekme attım ve o da beni daha sert kaldırdı.

"Buna karşı koyarsan bedelini ödersin, Demi!" diye kükredi ve ayak bileklerimi hızla yatağa zincirledi.

Gözyaşlarımda boğulurken, gözyaşlarım dökülürken çarşafı kavradım ve külotumu yırttı.

"Bu tıbbi bir prosedür ve ben bir doktorum." Tırnaklarını kullanarak kalçalarımı ayırdı, ben de külotum ayak bileklerimde asılı kaldığında onları tekrar birleştirdim.

Bir aleti havaya kaldırarak nefes verdi. "Demi, lütfen. Sadece değerli oğlumla evlenmen için RİA'nı çıkarıyorum. Sana zarar vermeyeceğim. Bu... sıkı... kasları gevşetmelisin, yoksa canın yanacak." Sesi alçaldı, bu bana bağırdığı zamankinden bile daha korkutucuydu.

Orada, yatakta yatıyordum, zincirlenmişim, müstakbel kayınpederim bacaklarımın arasına bakıyor, bir köpek gibi nefes nefese kalıyordu.

Dilini alt dudağında gezdirdi ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Bacaklarımı dikleştirerek spekulumu içime soktu ve aleti kullanarak RİA'yı vücudumdan çıkardı.

Birden fazla aletin ve çekiştirmenin verdiği acıyla inledim.

Ian hâlâ kendi kendine konuşuyordu, gözleri vajinama odaklanmıştı.

"Sadece bir tane..." Fısıldadığını duydum. Sonra ne söylediğini anladığımda içimi bir korku kapladı.

"Sadece bir tadımlık..." Cümlesini dilini ağzından çıkararak bitirdi. Elleri bacaklarımı açmaya çalışsa da bacaklarımı kapatmaya zorlayarak daha çok ağlamaya başladım.

"Dr. Ivory, Conrad için saf olmalıyım," diye mırıldandım.

Gözleri benimkilere dikildi ve geri çekildi. "Haklısın, Demi. Balayından döndüğünde, sana istediğim zaman sahip olabilirim. Çocuklu olsan bile." Kıs kıs güldü.

"Biliyor musun... Unutmuşum ama seni gelin uykunu alman için bırakmadan önce bir şey daha yapmam gerekiyor." Mırıldandı ve kollarıma doğru yürüdü. Başka bir zincir kaparak kolumu zincire sıkıca bağladı.

"Ne? Lütfen... Bence gidip Conrad'ı almalısın," diye yalvardım.

"Sus. Konuşan kadınları sevmediğimi biliyorsun!" Gözlerimi kapatarak kendimi sakinleştirmek zorunda kaldım. Hayatta tehlikeli bir hayvanla karşılaşırsan tepki vermemen ve sakin kalman gerektiğini söylerler. Hayatta kalmanın tek yolu bu.

Çünkü sizi öldürmekten çekinmeyen birinden kaçamazsınız.

Gözlerimi kapalı tuttum ve birkaç dakika sonra bacaklarımın arasında köpük benzeri bir şey hissettim. Gözlerimi açtığımda Ian Ivory elinde bir tıraş bıçağı, tıraş kremi ve küçük bir kase suyla karşımda duruyordu.

"Seni tıraş etmeme izin ver, güzelim."

Dudaklarım aralanırken gözlerim şok içinde açıldı. "Hayır. Hayır. Hayır..." Ama beni dinlemiyordu. Usturayı kabın içine daldırıp beni tıraş etmeye başlarken kulağa dini gelen bir şarkı mırıldanmaya başladı.

"Conrad bu çalılıktan hoşlanmayacak." Kıkırdadı ve başını salladı. Gözlerimden yaşlar boşanırken aşağılanma ve rahatsızlık duygusu içimde hızla ilerliyordu. Bacaklarımı ayırarak cildime daha fazla tıraş kremi sıktı ama parmaklarının üzerimde gezindiğini ve beni ovaladığını hissettim.

"Lütfen dur."

Ama beni tıraş etmeye ve parmaklarını vücudumun içine sokmaya devam ederken daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Gözlerimi kapattım ve bir kaçış hayal etmeye çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Bir kaçışı hayal bile edemiyordum.

Sadece siyahtı. Ve yalnız. Ve sessiz.

BÖLÜM

KIRK BEŞ

SERSEMLEMİŞ BİR ŞEKİLDE UYANDIM. Ian Ivory'nin dün gece bana ilaç vermiş olma ihtimali yüksekti ama umurumda değildi. Hiçbir duygum kalmamıştı. Tamamen uyuşmuştum. Şimdi, sadece yaşıyormuş gibi yapan bir cesettim.

O gün benim düğün günümdü ve bu düşünceye neredeyse gülüyordum. Benim düğün günüm. Kadınların ilk fırfırlı elbiselerini giydiklerinden beri hayalini kurdukları gün. Ailelerin para biriktirip planladığı gün. Hayatımın en mutlu günü olması gereken o gün, sonunda resmi hapis cezasını çekiyormuşum gibi hissettiğim bir gündü.

"Demi! Duşa gir!" Yuvarlandım ve Bayan Ivory'nin orada durmuş beni izlediğini gördüm. "Makyaj sanatçımız Becca geldi."

"Becca?" Kekeledim ve kendimi yatakta dik konuma getirdim. Bayan Ivory'ye bakmak garip hissettiriyordu. Kocasını, bir çocuk sahibi olduğu ve birlikte yaşadığı adam, daha birkaç saat önce bana saldırıyordu.

"Evet, Becca'yı tanıyorsun. Git duş al, o her şeyi ayarlar. Herkes düğün yemeği için gelmeye başladı bile. Uyuyakalmışsın!" Ben ayağa kalkıp banyoya doğru yürürken o aceleyle uzaklaştı. Kendimi bir robot gibi hissediyordum, bana söyleneni yapıyordum, olacakları umursamadan.

Duş aldım ama ne buharı ne de suyu hissettim. Agresif ve zoraki tıraşın geride bıraktığı jilet yanığı izlerine bakarak vücudumu ovdum.

Ağlamadım. Hissetmedim. Kendimi yıkamak, dişlerimi fırçalamak ve saçlarımı kurutmak için zaman ayırdım.

Dışarı çıktıktan sonra odaya girdim ve Bayan Ivory ile tıpkı Becca gibi giyinmiş ve ona benzeyen bir kadın gördüm, ama kesinlikle o değildi.

"Hey Demi! Seni görmek çok güzel kızım!" diye cıvıladı kadın ve ben sessiz kalınca daha da yaklaştı. "Becca? Beni hatırladın mı?" Heyecanla ellerini birbirine vurdu ve beni sandalyeye doğru götürdü.

"Sen Becca değilsin," diye cevap verdim.

"Evet, öyleyim." Başını yavaşça sallayan Bayan Ivory'ye bir bakış fırlattı. "Her neyse, hadi seni özel günün için hazırlayalım." Fırça alnıma sertçe batarken ve saçlarımdan çekiştirirken gözlerimi kapattım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, yedek Becca beni sandalyede döndürdü ve parmaklarını oynattı. "Ta-Da!" Avuçlarını yanaklarına vurdu ve aşağı yukarı zıpladı.

Karşımdaki kızı tanıyamadım. Çok güzel görünüyordum; bir gelin gibiydim. Seçtiğim duvağım saçlarıma özenle tutturulmuştu. Dudaklarım koyu kırmızı renkteydi. "Sadece çıplak ruj sürmeye izniniz olduğunu sanıyordum?" diye sordum.

"Bu renge Fildişi gelinler için izin verilmiştir. Bahçede yetişen şakayık ve güllerle aşılانmıştır." Bayan Ivory dudaklarıma yapışkan rujdan bir kat daha sürdü. Dudaklarımdan çatlaklarına sızdığını hissettiğimde kusmak istedim.

"Sevgili Demi, hadi elbiseni giyelim." Bayan Ivory'nin sesi bana gülümserken yumuşaktı ve genelde alaycı bir şekilde değil, açıkça duygusal bir şekilde gülümsüyordu.

"Becca, bizi yalnız bırak." Ona el salladı. Becca başını salladı ve hızla uzaklaştı.

"Biliyorsun, ben de bir zamanlar kafese kapatılmış bir kızdım," diye başladı Bayan Ivory, ben bornozumu çekiştirirken ve o da elbisemi giymeme yardım ederken.

"Ne?" Donup kaldım.

"Evet. *The Virgin Bride Kataloğu*'ndaydım ve Ian tarafından seçildim. Çok romantikti. Sayfalar dolusu kadın arasından beni seçti. Ben sıfırdan geldim, Demi. Kimse beni satmadı ya da kaçırmadı. Hayır, Ian'ın babasıyla eskiden ara sokağında durup bir şeyler hissetmek için etime iğneler batırdığım bir barda tanıştım. Babası beni yanına aldı, temizledi ve

geri çekilme ve yoğun beyaz terapi programı. Bu benim hayatımı değiştirdi. Kelimelerin ve seslerin zihinsel durumlarımızı bulandırdığını öğrendim; yemeğin bir ayrıcalık olduğunu öğrendim. İlk muz dilimimi kazanana kadar altı ay boyunca beyaz pirinç ve sade yoğurtla yaşadım. Bir yıl boyunca hiç ses duymadım. Ama tüm bunlar bana konuşulana kadar ağzımı kapalı tutmayı öğretti. Bana disiplini ve en iyi eş ve anne olmanın ne gerektirdiğini öğretti. Toplumumuzda yanlış olan da bu. Kadınların özgürce dolaşmasına ve pis sürtüklere dönüşmesine izin veriyoruz. Ian, babası ve şimdi de Conrad gibi erkekler bize, sevgili Demi'ye, gökyüzünde tek başına süzölen bir kuş gibi yaşamamamız gerektiğini hatırlatıyor. Onlar av haline gelen kuşlardır ve biz en çok kafeslerde güvendeyiz. Bize söyleneni yaptığımızda en güvendeyiz. Üreyin, erkeklerimize saygı gösterin, onların her ihtiyacına hizmet edin. En iyi erkekleri yetiştirecek yeni nesil kadınları yaratıyoruz."

Daphne bağlamama yardım ederken elbisemin içine girdim. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Gerçekten bu adamların bize yardım ettiğini mi düşünüyorsun? İtaatkâr olmamız ve işkence görmemiz gerektiğini mi? Tecavüze ve tacize uğramamız gerektiğini mi? Sen aşağılık birisin, bunu biliyorsun. Ve bir gün acı içinde öleceksin." şu anda boğazımı kesse bile umursamadan tükürdüm.

"Acı dolu bir ölümlle öleceğimi zaten biliyorum ama sen de öleceksin, oğlunla evlenen kadın da ölecek. Bizler kurban olmak için yaratıldık. Lütfen Conrad'a iyi bak, sevgili Demi'm. O çok özel biri." Bir cam şişe kaparak üzerime sıktı ve aniden şakayık kokusu duyularımı ele geçirdi.

"Oh, evet, çok özel ve tam bir centilmen. Bradley'nin kız kardeşine onun önünde saldırmak mı? Çok iyi yaptın, Daphne. Çekil gözümün önünden, seni zavallı bok parçası. Kendine kadın bile diyemiyorsun. İğrençsin." Döndüm ve elbisemi arkamdan çekiştirdim. Bana tokat atmasını ya da vurmasını bekliyordum ama yapmadı.

"*Amor vincit omnia...*" Bayan Ivory odadan çıkarken şöyle dedi.

Aşk her şeyi yener.

Gerçekten bunun aşk olduğunu mu düşünüyordu? Hepimizin acı içinde öleceğini biliyordum da ne demek?

Aynaya doğru yürürken ellerimi karnıma bastırdım ve omuzlarımı gevşettim.

Kendime baktığımda, yansımadaki kızın ben olduğuma inanamıyordum. "Demi..." sesi zihnimde dönüp duran düşünceleri yarıp geçti.

"Bradley?" Yavaşça döndüm, ağır önlüğü kaldırdım ve ağlamamak için dudaklarımı yuvarladım.

"Vay canına, Dem... harikasin." Yumuşak bir iç geçirdi. "Ama hâlâ siyah saçlarını özlüyorum." Bana yaklaştı, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Saçları kahverenginin daha koyu bir tonuna boyanmıştı ve yüzü artık buradayken olduğu kadar solgun görünmüyordu, sanki güneş sonunda onu öpmüştü. Burada çalıştığı süre boyunca hafif bir makyaj mı yapmıştı? Bu kadar kısa bir süre içinde doğal olarak bronzlaşmış olamazdı. Bu ölüm tuzağından kurtulduğu için ürpererek mutluluk hissettim. Vücudunu tararken gülümsedim. Lacivert bir smokin giymişti ve bana gülümsedi.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun. Saçını beğendim. Ve rengini de," diye belirttim.

"Fildişi düğünler renklere izin verilen tek düğünlerdir. Davenport'lar da bembeyaz takıntılı değil, o yüzden saçımı geri aldım. Ayakkabılarını giymene yardım edeyim." Dolaba doğru yürüyüp Nike'ları çıkardı.

"Bradley, bunları giyemem."

"Onları göremeyecekler. Ayrıca, bu gece onlara ihtiyacın olacak." Önümde yere çöktü ve ayağımı yukarı kaldırdı.

"Bu gece onlara neden ihtiyacım olacak?" Spor ayakkabılarımı özenle giymesini izlerken fısıldadım.

"Çünkü koşacağız." Diğer ayakkabısını giydi ve bana baktı. Sonra cebinden muhteşem, vintage görünümlü bir madalyon çıkarıp boynuma taktı.

"Nedir bu?" Altın kolyeye bakarak sordum.

"Sakın açma. Bu geceki planımızda bir şeyler ters giderse ve daha fazla dayanamazsan, senin için bulabileceğim tek çözüm bu."

"Anlamıyor muyum?" Madalyonu ovuşturdum.

"Bu bir hap. Acısız olacak. Ama işler ölümünden daha kötü bir hal almadıkça bunu alamazsınız." Bu sözleri söylerken sesi titriyordu.

"Senden ne isterlerse yapacağına dair bana söz vermelisin. Bugün karşı koyma, Dem. Seni buradan çıkaracağıma söz veriyorum."

"Conrad uyuduktan sonra bir araba seni alacak. Ona bir bardak viski vereceksin. Viski bir gelenektir..." Bradley bir an için gözlerini yumdu ve gerisini söylemek istemediğini anladım.

"Conrad uyuduktan sonra bir araba sizi bekliyor olacak ve sizi Charleston'a götürecek. Arabadan indiğinizde suyu ve büyük kayaları göreceksiniz,

Güvende olduğunu bileceksin. Tekneyi alacağım ve g i d e c e ğ i z . Sonsuza kadar." Bradley yavaşça ayağa kalktı ve dirseklerimi kavradı. "Eğer beni kabul edersen."

"Bradley, şaka yapmıyorsun, değil mi?" Dudaklarımı birbirine sürttüm. "Hayır Dem, buradan çıkacağız. Sana söz veriyorum."

"Peki ya Daisy?" Onun peşine düşeceklerini bildiğim için başımı salladım.

"Davenport'ta mutlu. Onun için başka bir şey yapamam. O...

O aslında yaşayan bir ceset. Ama Dem, bundan kurtulmak için bir şansımız var. Sonunda yaşamak için bir şansımız var."

"Seni seviyorum, Demi." Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını usulca dudaklarıma değdirdi. Sandal ağacı ve turuncgillerden oluşan yumuşak kokusu ruhumdaki bir şeyleri uyandırdı ve ben de onu öptüm.

Hissedebiliyorum.

"Ben de seni seviyorum Bradley."

"Benimle kaçar mısın?" Gülümsedi ve bir an için elimde olmadan yüzünü tuttum ve alnımı onunkine bastırdım.

Lensleri çıkmıştı ve açık kahverengi gözleri yaşlarla doluyordu.

"Seviyorum Bradley," diye fısıldadım.

Tek yapmam gereken önce gidip Conrad Ivory ile evlenmekti. Madalyonu parmaklarımın arasında kaldırırken, Bradley'nin beni buradan çıkaramazsa ölümün burada yaşamaktan daha iyi olacağını nasıl bildiğini düşündüm.

BÖLÜM KIRK ALTI

Şakayıklardan oluşan gelin buketini elime aldım ve Bayan Ivory'nin üzerime sıktığı parfümün bu bahçeden geldiğini fark ettim. Geleneklere uygun olarak elime tutuşturdukları bu çiçekler, seçilemeyen kızların ölü bedenleri üzerinde yetiştirilmişti...

Arnavut kaldırımlı yolda yavaşça yürürken ve yumuşak müzik herkesi sararken midem bulandı. İki sıra misafir vardı: Bradley, Ian, Daphne, daha önce hiç görmediğim rastgele insanlar ve sonra... Raina. Bana gülümserken ona baktım. Bunun tamamen saçma olduğunun farkında değil miydi?

Onlara yardım etmesi için para ödedikleri halde yardım çağırmaı düşünmedi mi?

Jax ve Kai neredeydi?

Başımı kaldırdım ve sonunda kendimi damadıma bakmaya zorladım.

Conrad klasik siyah bir smokin giymişti ve bir damla gözyaşını sildi. Şiddetle kusmak istedim. Etrafımızda şakayıklar açıyordu ve ben yardım edemiyordum ama gömülü sayısız ruhun varlığından kaynaklanan acıyı hissediyordum.

Bu pisliğin altında.

Sayısız güzel ruh vahşice öldürüldü, tecavüze uğradı ve işkence gördü. Sayısız hayat paramparça oldu.

"Benim güzel gelinim. Benim güzel Demilion'um." Conrad avuçlarını uzattı.

Beni Layla lakabıyla çağırıyordu çünkü başından beri onu istiyordu. O en sevdiği kızdı, ben ise sadece yedeğiydim. O olmalı

onunla konuştum ve bana öyle dediğini öğrendim.

Ellerimi onunkilere bastırarak baktım ve Bradley'nin gözlerinin benimkilere kilitlendiğini gördüm. Ian Ivory ayağa kalktı ve bize doğru yürüdü.

"Bir baba olarak bugünün geldiğine inanamıyorum. Conrad doğduğunda, ebeveyn olarak piyangoyu kazandığımızı biliyorduk. Gelinini seçtiğinde, ne yaptığını bildiğine güvenmiştim. Onunla birlikte *Bakire Gelin Kataloğu*'nu karıştırdığımızı asla unutmayacağım. On sekiz yaşındaydı ve öngörülemeyen durumlar nedeniyle onun için başka bir gelin seçmek zorunda kalmıştık. Demi'yi buldu ve fotoğrafını siyah bir Sharpie ile daire içine aldı." Ian durakladı ve gururlu bir kahkaha attı.

İğrenmiştim. Beni bir çocuğun Noel'de oyuncak seçmesi gibi bir dergiden seçmişti.

"Evet, işte buradayız. Fildişi Malikanesi, Fildişi Deneyi ve Fildişi Rehabilitasyon programının liderleri olarak yolculuğumuzun sonuna geldik. Sayısız erkeği gelinleriyle eşleştirdiğimiz için babamın çok memnun olacağını hissediyorum. Zarar görmüş bir dünya için daha güçlü ve daha iyi bir gelecek yaratıyoruz. Şimdi bu aşk kuşlarını evlendirelim mi?" Gözyaşlarını sildi ve törene başladı. Gerçekten de ataerkil ve kadın düşmanı aşırı görüşleriyle daha iyi bir dünya ve gelecek yarattıklarını düşünüyorlardı.

Ian Ivory bize kutsal yeminleri tekrarlarlarken parmaklarım Conrad'ın ellerinde titriyordu. Karşımda duran Bradley'miş gibi davranırken başımı kaldırıp bakmadım.

"Hayatının geri kalanında kocana itaat edeceğine söz veriyor musun?" Ian ilan etti.

"İstiyorum," diye fısıldadım ve gümüş kordonu Conrad'ın parmağına geçirdim.

Parmağıma taktığı altın kordona bakınca yine asitle kaplanmamış olmasını umarak irkildim.

Bir süre yanmadıktan sonra yanmadığını fark ettim. Nişan yüzüğümün izi hâlâ parmağıma dolanmıştı.

"Artık gelinini öpebilirsin!" Conrad belimi kavrayıp beni aşağı indirirken ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken Dr. Ivory böbürlendi.

Gözlerimi açtığımda Bradley'i görebiliyordum, o da hemen başını çevirdi. Yüzümü onunkinden çekince Conrad bana gülümsedi.

"Benim muhteşem karım." Ellerimizi havaya kaldırdı ve beni de kendisiyle birlikte koridordan aşağı çekti.

Ben resmen yeni Bayan Ivory'yim.

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Bizi tebrik edecek bir kalabalık yoktu, tanıdık bir gelin partisi ya da neşeli bir şey yoktu. Daphne bana nedime vermemeye karar verdi. Dürüst olmak gerekirse, kafesli kızlarla çevrili olmak istemediğimi düşününce bu bir rahatlamaydı.

Bunun yerine, ilk dansımızın her saniyesini diledim ve sonra akşam yemeğimi yedim.

Conrad'dan sıyrılarak, bir kadeh şarap yudumlayan Raina'ya doğru yürüdüm ve kollarını bana doladı.

"Tebrikler, hanımefendi! Şu haline bak, karışmışsın."

"Jax ve Kai nerede?" diye sordum ve yüzündeki gülümseme hemen kayboldu. Cevap vermeyince şüphelerimi dile getirdim. "O evde yaşamıyorsun, değil mi? Lütfen bana Kai'yi kaçırmadığını söyle." Yüzünü dikkatle izlerken her şey bir araya geliyordu.

"Hayır. O ücretli bir aktördü." Şarabını bitirirken omuz silkti. "Doktor bile değilsin, değil mi?"

"Hayır, Ivory ailesinin bir çalışanıyım. Belirli ürünlerin hedeflerine ulaşmasını sağlamaya yardımcı oluyorum. Bir tür Amazon teslimat şoförü gibi." Duygusuz bir kahkaha attı.

Yumruğumu sıkarak ona baktım. "Buraya gömülmeyi sen hak ediyorsun, onlar değil," diye tısladım toprağa bakarken ve başımı salladım. Ondan uzaklaştım, tamamen iğrenmiştim.

"Haydi Bayan Ivory, gecenin en güzel bölümünden önce son bir tören yapma zamanı." Conrad elini benimkiyle birleştirdi.

Evin içinde yürürken koridorlar tamamen sessizdi. Pencereleden gelen ay ışığının parıltısı dışında her şey ayırt edilemezdi -Hareket yok, ses yok. Gölgelerimiz bir anıt mezar gibi hissettiren duvarlar boyunca dans ediyordu. Sessizliği yırtan yakarıları duyabildiğime yemin edebilirim. Birinin, herhangi birinin onları serbest bırakması için yalvaran yakarıları.

Devasa kapılara doğru yürüyen Conrad onları açtı. Ama tam ışık içeri sızarken tökezleyerek geri çekildim ve çığlık atmaya başladım.

Ian ve Daphne Ivory boğazları kesilmiş halde yerde yan yana yatıyorlardı ve ortada kırmızı şarap dolu iki kadehin bulunduğu bir masa duruyordu.

Sıvı. Anne ve babasının etrafındaki kan gölü her geçen dakika büyüyordu. Kolları başlarının üzerinde birbirine bağlıydı.

"Conrad!" Kalbim göğsümde hızla çarparken ellerimi ağzıma kapattım.

Hareket etmedi, tepki vermedi. Geriye uzanarak kolumu tuttu ve beni sabitledi.

"Gel, aşkım. Onlar bizim için fedakârlık yaptılar." Şarap kadehlerini kaldırarak birini bana uzattı.

Gözlerim ikisi arasında gidip gelirken ellerim titredi. "Onlar... kendilerini mi öldürdüler?"

"Evet."

"Sen nasıl?"

"Planımız hep buydu aşkım ve bir gün sen ve ben, oğlumuz ve gelini için birlikte ebedi cennete gideceğiz."

"Bu gece senin saflığını aldıktan sonra bile saf kalmak için, ahlakımızı ve ruhumuzu korumak için bunu içmeliyiz." Kadehini benimkiyle tokuşturarak dudaklarına götürdü ve içmeye başladı. "İç şunu, Demi. Şimdi." Sesi değişti ve bedenim felç olmuş gibi hissederken içimde korku yükseldi. "Demi!" diye bağırdı dudaklarındaki sıvıyı yalarken.

Ağzımı bardağın kenarına dayayarak yavaşça yudumladım. Demirin yoğun tadı ağzımı yaktı ve hemen boğulup öksürdüm.

"Ya iç ya da onlarla birlikte öl!" Bardağımı yukarı doğru tokatladı.

Bardağıma bakıp ağlarken şaka yapmadığını biliyordum. Bu adam sevgili anne ve babasının gözleri önünde ölmesinden hiç pişmanlık duymuyordu.

Ve hayatıma son vermek için iki kere düşünmeyeceğini biliyordum. Sıvının geri kalanını içerken öğürdüm ve aşağı inmesi için dua ettim. Bardak boşaldığında, kollarını havaya kaldırmış olan Conrad'a baktım.

"Sizi hissediyorum, Anne ve Baba; şimdi kanınız gelinimin bedeninde de dolaşıyor."

Midem alt üst oldu ve hemen eğilip kustum. Onların kanıydı. Bana ailesinin kanını içirmişti ve en kötüsü, kendi ailesinin kanını da içmişti.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Yeni kocam sakince beni izlerken nasıl olduysa kusmayı bırakmayı başardım.

Kolunu bana doladı ve beni ölü anne babasının yattığı ve düğün günümüzde şampanya yerine kanlarını yudumladığımız odadan dışarı çıkardı.

Evin daha önce hiç görmediğim bir tarafına ulaşana kadar karanlık tünellerde yürüyormuş gibi hissettim. "Burası bizim yeni yatak odamız, aşkım." İçeri girdik ve ağır şakayık kokusu etrafımı sardı. Mide bulandırıcıydı.

"Burası annenle babanın odası mıydı?" İçeri girdiğimde içim burkuldu, gelinliğim artık kusmuk ve kan lekeleriyle boyanmıştı.

"Evet, ama artık bizim. Her şey bizim kontrolümüzde. Onların mirasını devam ettirmekle görevliyiz." Soyunmaya başladı ve televizyonu açmak için durakladı.

Televizyondan uzaklaşırken ev videosunu andıran bir şey başladı. Gözlerimi kısarak ekrana yaklaştım.

Çok daha genç bir Ian ve Daphne vardı.

Daphne'nin giydiği... Üzerime yapışan elbiseye baktım. Bu onların düğün gecesiydi. Daphne elbiseyi çıkarıp yatağa doğru yürürken Ian da soyunmaya başladı. Gözlerimi arkama çevirdiğimde aynı oda ve aynı yatak olduğunu gördüm.

"Bu da ne böyle?" Şimdi battaniyenin altında olan Conrad'a sordum.

"Gelenek," diye yanıtladı. "Bu bir iyi şans duygusu. Annem beni düğün gecelerinde doğurmuş, yani bir şeyleri doğru yapmış olmalılar." Okşadı

Gözlerimi ekrandan ayırmadan geriye doğru yürürken onun yanındaki yere oturdum.

Ciddi olamazdı. Ailesinin evliliklerini tamamlamalarını bize izlettirecekti... Bunların hiçbirisiyle başa çıkamazdım. Ölüm daha iyi olmalıydı. Parmaklarımı Bradley'nin bana hediye ettiği madalyona sürterek açmayı ve hapı yutmayı düşündüm. Bu sefaletle bir son verebilirdim. Ama gözlerimi kapattığımda onun umut dolu gülümsemesini görebiliyordum. Bizim için taşıdığı cesareti görebiliyordum; spor ayakkabılarını ayağıma geçirip kaçışımızı planlarken paylaştığımız sevgiyi hissedebiliyordum. Hayatım boyunca ilk kez nihayet yaşayabilmeye çok yaklaştım. Sadece biraz daha savaşmam gerekiyordu.

Bradley ile olan planım başarısız olursa, hapı alırdım. Artık bu şekilde yaşamayacaktım. Kafesteki kızlara yardım edemezdim; tek başıma bir fark yaratamazdım.

"Yatağa gel, gelinim. Elbiseni çıkar." Conrad yanındaki boş alanı ovuşturdu.

Bunu yapabiliirdim; bunu yapmak zorundaydım. Derin bir nefes alarak başka bir Fildişi geleneğini hatırladım. Battaniyeyi geriye doğru sıyırdığımda, kanamamın akmasını sağlamak için üzerine uzanmamı bekleyen beyaz havluyu gördüm. Saf ve sadece Conrad'a ait olduğumdan emin olmak için.

"Bir dakikalığına tuvalete gidiyorum. Biraz gerginim. İlk kez..." Conrad başını sallayıp banyoyu işaret edince beceriksizce ekledim.

Aceleyle uzaklaşarak banyoya baktım, gözüm bir çift keskin cımbıza takılana kadar sessizce çekmeceleri açtım.

Başımı avucuma vurarak titredim. "Demi, hadi!" Conrad bana seslendi.

Derin bir nefes alıp verirken, cımbızı yavaşça bacaklarımın arasına ve içime iterken parmaklarım titredi. İçimdeki küçük kesikleri sıkıştırırken dişlerimi birbirine kenetledim.

Acı içimi kavururken cımbızı çekip çıkardım, duruladım ve bir kenara koydum. Aceleyle geri dönüp Conrad'a baktım ve hızla yatağa tırmanıp beyaz havlunun üzerine uzandım.

Hemen vücudumun üzerinde sürünmeye başladı. "Bu gece seninle sevişeceğim." Eğildi ve alt dudağımla ısırıldı, çekiştirdi ve ağzımı agresif bir şekilde öptü. Başka bir şey yapmaya çalışmadı; sadece kendini içime soktu ve itmeye başladı. İnlerken zımpara kağıdı gibi hissediyordum.

benim adım. Gözlerimi kapayarak bu andan kaçmaya çalıştım ve sonunda onu gördüm.

Okyanusu, kayaları ve bir tekneyi gördüm... Bradley'i bekliyordum.

Ben.

Yakında orada olacağım. Zihnimin sonunda yapabileceği yerde olacağım kaçmak için. Conrad bağırıp elini yatak başlığına vurduğunda içime bir sıcaklık doldu.

İçimden kayarak çıktı ve havluya baktı.

"Benim bakirem." Havluyu altımdan çekip aldı ve kırmızı lekeli kumaşı kendi ödülüymüş gibi gururla kaldırdı.

Bradley'nin bana verdiği doğum kontrol hapını almaya başlamıştım ama işe yarayacak kadar uzun sürmemiş olabilirdi. Ama işe yaraması gerekiyordu. Ya da en azından bunun hamileliğe yol açmayacağı umuduna tutunmalıydım.

"Bana viskiyi getir. Sehpanın üzerinde duruyor olmalı bebeğim." Baktım ve bardağın orada durduğunu gördüm. Bağlanmış mıydı?

Uzanıp Conrad'a uzattım, o da yavaşça içti ve yutarken iğrenç sesler çıkardı.

Conrad iç çekip gözlerini kapatmadan önce bana tıslayarak, "Yarın senden bir şeyler yapmanı ve orada şişme bebek gibi yatmammanı bekliyorum, Demi," dedi.

Hareket etmediğimde ya da cevap vermediğimde, "Evet efendim de!" diye havladı.

"Evet, efendim." Keşke lanet olası zehir hapını viskisinin içine koysaydım ama Bradley'nin planına bir şey olursa ona ondan daha çok ihtiyacım olacaktı.

Uykuya dalmasını izledim ve uyanmasından korkarak en az otuz dakika bekledim. Acınası bir şekilde hapi almayı ve beni öldürene kadar burada yatmayı düşündüm.

Gitmeye korkuyordum. Dışarıda olanın burada olandan daha iyi olmayabileceğinden korkuyordum.

Başımı sallayarak yataktan kalktım, hızla üstümü başımı temizledim ve etrafıma bakındım. Conrad'ın anahtar kartını gördüm ve komodinin üzerinden aldım.

Giyecek hiçbir şeyim yoktu ama Daphne'nin dolabına doğru yürürken etiketinde adım yazan bir bavul gördüm.

Yere çökerek gözlerimi Conrad ve valizler arasında gezdirdim. Bikinileri, dantel iç çamaşırlarını ve tasarım elbiseleri çıkarırken, bunların balayımız için paketlenildiğini fark ettim.

Birkaç parçayı kaptığım gibi banyoya koştum. Beyaz, dantelli mini elbiseyi üzerime geçirdim, bir çift yansıtıcı güneş gözlüğü ve kocaman beyaz bir şapka taktım.

Artık gece olduğu için pek mantıklı gelmiyordu ama Bradley beni gördüğünde böyle olmak istiyordum. Hayatımın bir sonraki bölümünü böyle düşünmek istiyordum.

Bunu bir kaçış olarak düşünmek istemiyordum; bunu hiç sahip olmadığım bir başlangıç olarak düşünmek istiyordum. Aynaya bakarak gargarayını aldım ve alkol yakana kadar gargara yapabildiğim kadar gargara yaptım. Tezgâhın üzerinde koyu kırmızı bir ruj tüpü vardı ve nedenini bilmiyordum ama onu yuvarladım ve dudaklarımı yapışkan, mat renkle kapladım. Bunu sürme seçeneğine sahip olduğumu bilmek çılgınca bir şekilde rahatlatıcıydı.

Banyodan çıkıp Conrad'a son bir kez baktıktan sonra anahtar kartımı panele okuttum ve kapının açılmasını izledim.

"Güle güle, kocacığım."

Hızımı artırarak önce ön kapıya gitmedim, Osis kanadına gittim. Anahtar kartımı her kapının paneline sürdüğümde hepsi açıldı ve ben çığlık atmaya başladım.

"Kaçın!" Bir an bekledim, odalara göz attım. Kadınların hepsi kısa beyaz elbiseleri, kel kafaları ve ıssız gözleriyle orada yatıyordu.

"Ayağa kalk! Özgürsün, sadece koş! Yardım çağıracağım!" Çığlık attım. Sessizlik.

İrkilmediler bile. Ağlayarak Ian'ın ofisine koştum ve 911'i aradım.

1. Elimdeki tek seçenek buydu.

"Alo? Bu acil bir durum. Ian ve Daphne Ivory kızları kaçırıp evlerinde tutuyorlar. Memur Tate de bu kaçakçılık çetesinin bir parçası, bu yüzden lütfen onu göndermeyin. Lütfen bu kızlara yardım edin!" Operatör konuştuğundan sonra telefonu kapattım ve daha fazla bilgi aldım. Evin önüne doğru koşarak kartı uzattım ve ön kapıların açılmasını izledim. Kafamdaki dev beyaz şapkayı tutarak defalarca göz kırptım. Bekledim ve aniden arabanın ışıkları üç kez yanıp söndü.

Dehşete kapılarak yolcu camına kadar yürüdüm. "Demi, ben Kealey, Bradley'nin bir arkadaşıyım. Lütfen, içeri gir. Güvendesin." Kum sarısı saçları ve ela gözleri olan genç ve güzel bir kadın bana gülümsedi. Arabaya binerek sürmeye başladı. Omzumun üzerinden döndüm ve Ivory malikânesinin gittikçe küçüldüğünü gördüm.

"İşte biraz su." Kealey bana bir şişe uzattı. "Şapkanı ve güneş gözlüklerini beğendim," diye ekledi nazikçe.

"Teşekkürler." Kendimi gülünç hissediyordum ama ikisini de çıkarmadım. Onları takmak istedim. Bir şekilde kendimi güvende hissettim, şapka ve güneş gözlüklerinin altında saklandım. Eğer

kimse beni tanıyamazdı, o zaman bana zarar veremezlerdi.

"Yaklaşık üç saat içinde Charleston'da olacağız. Koltuğunu arkaya koyup dinlenebilirsin. Söz veriyorum, güvendesin Demi."

Ama sesi ne kadar tatlı gelirse gelsin ya da ne kadar güzel olursa olsun, ona inanmadım. Başka seçeneğim yoktu. Şiddetle titriyordum ve pencereden dışarı, yıldızlarla dolu karanlık gökyüzüne ve dolunaya baktım.

Bitmişti. Sonunda bitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

KIRK SEKİZ

ÜÇ SAAT HIZLA GEÇTİ ve ben daha ne olduğunu anlamadan, karanlık gökyüzünde gündoğumuna dair bir ipucu belirdi.

"Sadece rıhtımdan aşağı doğru yürüyün, göreceksiniz-" "Gökyüzünde renkli tozlar?" Ben önerdim.

"Evet. Bradley'nin teknesi sağ tarafta olacak ve eminim orada sizi bekliyor olacak. İyi şanslar, Demi." Kealey eğildi ve bana hızlıca sarıldı.

"Bradley seni nereden tanıyor?" Çabucak sordum.

"Kafesten kaçabilen tek kız bendim. Ve sanırım bir şekilde... şimdi sen de öylesin." Omuz silkti ve ben daha ne olduğunu anlamadan gitti.

"Bekle!" Seslendim. Gitmem gerekiyordu. Bradley'i bulmam gerekiyordu. İyi aydınlatılmış rıhtımda yürürken gökyüzündeki renk cümbüşünü görür görmez gülümsedim. Çok güzeldi. Bana Hint bayramı Holi'yi hatırlattı. Renk festivali ve aşk kutlaması. Herkes birbirinin üzerine ve gökyüzüne renkli tozlar atıyordu.

"Dem?" Sesi beni anında sakinleştirdi.

Bana doğru koşarken ayak seslerini duyabiliyordum. Beni kollarının arasına alarak yüzünü boynuma gömdü.

"Buradasın. Başardın. Dem, çok mutluyum. Seninle gurur duyuyorum!" Gözyaşlarındaki nemin tenime damladığını hissedebiliyordum.

"Güvendesin. Bir daha asla orada olmayacaksın. Güvendeyiz." Beni tekneye bindirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan denize açılmıştık. Kaybedecek zamanımız yoktu çünkü yanlış kişinin bizi bulması riskini göze alamazdık.

Etrafımızı saran dalgalar zihnimdeki bulanıklığı ve travmayı teselli etti.

"İşte, aç mısın? Susadın mı?" Bana içinde sandviç ve cips olan bir tabak ve bir kutu soda uzattı.

"Hayır... Ben sadece..." Ağlamaya başladım.

"Biliyorum, biliyorum." Kollarını bana doladı ve sonraki bir saat boyunca ağlamama izin verdi. Sarsıldım, titredim, hüngür hüngür ağladım. Hayatta kalmak için bastırdığım her duyguyu hissettim. Beni güvertenin altındaki yatağa yatıran Bradley alnımdan öptü.

"Biraz uyu güzelim."

Tüylü battaniyeyi çenemin altına çektim. Teknenin sallanması ve kararmış ahşabın renkleri beni rahatlatıyordu. Burada hiçbir şey beyaz değildi. Hayatım nihayet yeniden renklenecekti. Gözlerimi kapatarak uzun zamandır ilk kez korkusuzca uyumama izin verdim.

Ertesi sabah panik içinde ayağa fırladım. Etrafıma bakınırken vücudumu soğuk bir ter kaplamıştı. Ivory malikanesinde olmadığımı inanamıyordum. Gerçekten özgürdüm. Bradley ile okyanusun ortasında bir teknedeydim.

Sonunda ikimiz de özgürdük. Yataktan kalkıp küçük banyoya doğru yürüdüm ve aynada kendime baktım. Gelin makyajım büyük ölçüde bozulmamıştı, kısa sarı saçlarım çenemin altında mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı ve saç spreyim onları yerinde tutuyordu. Ama susuzdum, açtım ve tanık olduğum travmanın ağırlığını hissediyordum.

Gözlerimi kapattığımda yüzlerini gördüm. Kafesteki kızları. Gözlerimi kırptığımda Conrad'ın bizi Ian ve Daphne'nin kanını içmeye zorladığını gördüm. Derin bir nefes aldığımda Becca'yı kan gölünün içinde yatarken gördüm.

Nasıl hayatta kalabilirdim ki? Yüzümü yıkadıktan sonra dantel elbiseyi çıkardım ve parmaklıkların üzerinde duran büyük boy bir tişört gördüm.

Başıma geçirdiğimde, bu şekilde iyileşeceğimi biliyordum. Bradley'nin kokusu gömleğin liflerine işlemişti ve bana rahatlık veriyordu. Odada etrafıma bakınırken tavana göz attım. Bradley'nin etrafta dolaştığını duyabiliyordum ama birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Sadece olmak için zamana ihtiyacım vardı. Parmaklarımı göğsümde birleştirerek bir süre uzandım ve mırıldandım

kendime bir şarkı söyledim. Tekne dalgalara karşı daha sert sallanıyordu ve ben de kalkmam gerektiğine karar verdim.

Komodinin çekmecesini açarak yatağa oturdum ve konyak derisinden güzel bir fotoğraf albümü çıkarırken başımı öne eğdim. Sayfaları çevirirken kalbim hızla çarpmaya başladı. Çocukların küçük resimleri vardı.

İki küçük oğlan.

Titreyen parmaklarımla yüzlerin üzerinden geçtim. Başımı sallayarak başka bir sayfaya geçtim ve nefesim kesildi. Elim ağzıma kapatarak şok içinde ürperdim.

Daphne ve Ian Ivory ile birlikte iki küçük çocuğun resmiydi.

Sayfaları çevirmeye ve başımı sallamaya devam ederken kollarımdaki ürperti arttı. Bu başka biri olmalıydı... ama yüzler çok netti. Nasıl? O olamazdı.

Onların oğlu olamaz.

Üst katta bir şey düştü, yukarıdan yüksek bir ses yankılandı. Küçük merdivenlerin tepesinden bir kapı açıldı. Albümü çekmeceye geri iterek kendimi yukarı zorladım.

"Dem? Uyanık mısın? Bize kahvaltı hazırladım... daha doğrusu öğle yemeği. Güneş çıktı.

Gelin de görün!" Bradley aşağı seslendi. "Dem?" Bir ayak sesi duydum.

"Geliyorum," diye inledim, boğazımı temizledim ve küçük kulübenin etrafına bakındım.

Kendimi korumak için kullanabileceğim hiçbir şey yoktu. Yine güçsüz kalmıştım.

Ben her zaman zayıf bir avdım.

Bu tamamen bir yanlış anlaşılma olmalıydı. Bradley'nin onlardan biri olmasına imkan yoktu. Onlar için *çalışıyordu*.

Gözyaşlarımı kırıştırdım ve onun adını düşündüm. Soyadını bile bilmiyordum.

İnce tırabzanı kavrayarak birkaç adım attım ve güneşin sıcaklığı yüzüme vururken hemen güneş gözlüklerimi taktım.

Hissedebiliyorum.

Ama güneş ılık olmasına rağmen hâlâ üşüdüğümü hissediyordum. Ayağa kalktığımda Bradley bana gülümsedi ve derme çatma bir masanın üzerindeki iki tabağı işaret etti.

"Benden daha iyi giyiyorsun..." Bana göz kırptı ve tişörtümü başıyla işaret etti.

Yavaşça yürüyerek yerime oturdum ve pilav, sade yoğurt ve sarısı özenle temizlenmiş haşlanmış yumurtaya baktım.

Bradley'nin gözlerini üzerimde hissettiğimde nefesim kesildi.

Bembeyaz bir yemek.

"Üzgünüm, elimde sadece bu vardı." Karşıma oturdu ve yemeği ağzına tıktırmaya başladı.

"Bradley, biliyor musun bu çok ilginç... Sana soyadının ne olduğunu hiç sormadım?" Gözlerimi kapatan güneş gözlüğü için şükrederek ona bakarken dudaklarımı birbirine doladım.

Çenesi sıkılırken çatalını daha sıkı kavradı. "Bu ani merak niye, Dem?" Çatalını acımasızca pirince sapladı.

"Bradley..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken sesim çatallaştı. "Soyadın ne?" Midem altüst olurken tabağı iterek kendimi tekrarladım.

Çatal bıçak takımını yere çarptı ve bana baktı. "Fildişi."

Nefesimi içime çekerek hıçkırmaya başladım. "Nasıl..." Omzunun üzerinden baktım. Etrafımızda uçsuz bucaksız okyanustan başka bir şey yoktu. Kendimi hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

"Ian Ivory benim babamdı ve kendisi için tuttuğu kafesteki kızlardan birine tecavüz etti. O benim annemdi. Kaçtı ve bizi yıllarca dışarı çıkardı. Daisy'nin başka bir babası var. Sonunda Ian izimizi buldu ve bizi geri getirdi. Daphne kıskandı çünkü Ian onun kafesin dışında kalmasına izin verdi ve ona karşı bir şeyler hissetmeye başladı. Bu yüzden Daphne onun boğazını kesti, kanını içti ve Daisy ile bana cesedini şakayık bahçesine gömmemiz için yardım ettirdi." Bradley ayağa kalktı ve parmaklıklara doğru yürüdü. O konuşurken vücudum titriyordu. Başım dönerken kelimeleri birbirine karışıyordu.

"Bradley, nereye gidiyoruz?" Ayağa kalktım ve arkamdaki korkuluğu kavradım. "Önce Florida'ya, sonra Bahamalar'a." Küpeşteyi daha sıkı kavradı.

"Onlar gibi olmak istemiyorsun, değil mi?" Suya bakarken titriyordum.

"Dem, o kadar da kötü değil... O kadar acımasız olmak zorunda değiliz. Ama dürüst olmak gerekirse, bu doğru. Kadınlar... onlar mükemmel eşler ve anneler. Benim küçük kuşum, senin kaderinde benim yanımda uçmak var." İç çekti. Ben daha başka bir şey söyleyemedim, narin bir gümüş kolye çıkardı ve boynuma taktı. Bana daha önce verdiği madalyonun hemen üzerinde duran kolyeye baktım. *Elmas kaplı bir kuş tüyü.*

"Tüylerin bir kuş için çok önemli olduğunu biliyor muydunuz, çünkü saklanmalarına ve çevrelerine uyum sağlamalarına yardımcı olur. Bu şekilde

kendilerini yırtıcılardan korurlar. Aşkım, ortama karışmak iyi bir şeydir. En güvenli şeydir. Bu mirası devam ettirmeliyiz."

Güvendiğim adama dönüp baktığımda kalbim paramparça oldu. Böyle olsun istememişti. Böyle olması için yetiştirilmişti; canavarlar tarafından büyütülmüştü. Ama mesele şu ki, bir kurda avlanmayı ve öldürmeyi öğretirseniz, kana susamışlığını asla kaybetmez. Avin getirdiği heyecandan asla zevk almaz.

Asla durmayacak.

Başımı sallayarak ona doğru yürüdüm ve kollarımı arkadan beline doladım. Başımı sırtına bastırırken, Conrad'da olduğu gibi onun da içinde bir yerlerde bir tür iyilik olduğunu biliyordum. Kapana kısılmış ve normal bir hayat yaşamayı dileyen küçük bir çocuk.

"Babamın Bahamalar'da kurduğu bir iş vardı. Aramızda gergin bir ilişki olmasına rağmen, bir şey olursa beni mirasçısı olarak gösterdi. Conrad'a verdiğiniz hap onu sadece uyutan bir hap değildi, striknindi. O öldü. Ivory'nin tüm mal varlığı ve finansal kaynakları benim. Polis Charlotte'ta her şeye el koyacak ama Bahamalar'da tamamen farklı bir organizasyonumuz var ve istikrarlı bir şekilde çalışıyor. Devralma zamanı geldi bebeğim. Sen ve ben." Ellerimi tuttu ve dönüp gülümseyerek bana baktı.

"Seni seviyorum, Dem." Eğilerek beni öptü. Ben de onu tutkuyla ve içimdeki her şeyle öptüm.

"Hiç alkolün var mı?" Yüzünü okşamadan önce dudaklarını bir kez daha öptüm. "Hadi kafayı bulalım ve seks yapalım. Biraz eğlenceyi hak ediyoruz, yakışıklı." Güneş gözlüklerimi çıkardım, kalbimde büyük bir huzur hissettim.

Okyanus esintisi dalgalanıyor, saçlarımı topluyor ve vücudumu ısıtıyordu.

"Şampanyam var." Bradley bana gülümsedi ve bir soğutucuyu işaret etti. "Senin vücudunu fena halde arzuluyorum." Ellerini kalçalarımın altına indirdi ve beni kendine doğru çekti.

"Ben şampanyayı getireyim, sen de yatağa git," diye fısıldadım dudaklarına.

"Anlaştık." Alnımdan öperek merdivenlerden indi ve beni orada bıraktı. Parmaklığa doğru yürüdüm, onu kavradım ve boğulmamın ne kadar süreceğini merak ettim.

Beni boğan bol miktarda suda boğulur muydum? Bir köpekbalığı vücudumla ziyafet çeker miydi? Zihnim ve bedenim yüzmek için savaşıyor ve susuzluk beni ele geçirene kadar hayatta kalmaya çalışıyor muydu? Biri okyanusta nasıl ölür? Nasıl

Kolay olmalı, ama çok acı verici? Gözümden akan yaşı sildim ve ufka doğru baktım.

Güneş ışığını ve okyanusu çok sevdim; nadiren deneyimlediğim iki şey. Okyanusu ilk kez gördüğümü fark ettim.

Okyanus.

İçinde yüzmek istedim, güneşlenmek istedim, ayaklarımın altında kumu hissetmek istedim. Çok basit, sıradan şeyler yapmak istedim.

Ama doğduğum aile bana izin vermedi, satıldığım insanlar beni zayıflattı ve beni hapseden insanlar... beni mahvettiler. Hayatımdan ışığı çaldılar ve şimdi görebildiğim tek şey karanlıktı.

Tek hissedeceğimin bu olduğunu sanmıştım. Ama şimdi hissedebiliyordum. Güneşin sıcaklığını. Arkamı dönerek soğutucuyu açtım ve şampanya şişesini buldum. Soğutucunun yanında bardak ve tabaklarla dolu bir kutu vardı. İçine uzanıp iki fincan aldım ve şişeyi hızla patlattım, ama gazlı alkolü fincanlara dökerken duraksadım.

Ölme arzusu, yaşama arzusundan biraz daha ağır basıyordu. Ama benim için seçilmiş bir hayatı yaşamak istemiyordum. Hayır, doğduğumdan beri yaşadığım hayat buydu. Artık kendi seçtiğim bir hayatı yaşamak istiyordum. Yıkıldıktan, paramparça olduktan ve ezildikten sonra sıfırdan yarattığım bir hayatı. Bir anka kuşunun küllerinden doğduğu gibi doğmak istiyordum. Parmaklarımı madalyonuma sürterek zinciri çıkardım ve ona baktım.

Kapağı açıp küçük beyaz hapa baktım.

Doğru gelmiyordu ama yanlış da gelmiyordu. Gerekli hissettirdi ve bazen gerekli olan, yapılması gereken doğru şeydir.

Hapı kaplardan birine koyarak bekledim ve tamamen çözülmesini izledim.

"Dem?" diye seslendi ellerim titrerken. İki bardağı da kaldırdım ve yatak odasına giden merdivenlerden aşağı indim.

"Özür dilerim, güneşleniyordum. Uzun zaman oldu." Zorla gülümsedim. Bradley battaniyenin altındaydı, üstsüzdü ve bana sırtıyordu.

"Buraya gel, bebeğim. Bahamalar'a vardıktan sonra biraz güneşlenebilirsin ama senden birkaç hafta beyaz terapi programına katılmanı istiyorum. Sadece... karım ve oğlumuzun annesi olmaya hazırlanmana yardımcı olmak için." Bradley kollarını bana doğru açtı. "Bardakları bırak. Seninle sevişmek istiyorum."

Bu sözler bedenimde korku, endişe ve paniği tetikledi. Conrad'ın dün gece bana söylediği sözlerin aynısıydı. İkisi de aynıydı. Bardakları yere bıraktım ve yatağa tırmandım. Beni kollarıyla sararak boynumu öpmeye başladı.

"Önce kadeh kaldırmak istemiyor musun?" Hayal kırıklığına uğramış gibi davrandım.

"Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum, kardeşimden sonra sevişmek... muhtemelen dün gece seni incitti. Hadi şu içkiyi içelim. Benim için seni gevşetmeye yardımcı olur." Sesi sevmeye başladığım adam gibi bile çıkmıyordu.

Yerimden kalkarak fincanlara farklı bir açıdan baktım ve hangisinin hangisi olduğunu not etmediğimi fark ettim.

Lanet olsun.

Ağzım kururken kalbim hızla çarpmaya başladı. "Dem, tut şunu lütfen." Beni dürttü.

Bir bakıma ironikti. Belki de böylesine yok edilmiş bir dünyada yaşamaya layık olup olmadığımı anlamanın tek yolu buydu.

Bardakları kaptığım gibi birini Bradley'e uzattım ve gözlerinin içine baktım. "En sevdiğim kızın şerefine." Fincanlarıma dokunmadan önce kuru bir kahkaha attı.

ve tüm şampanya bardağını geri atıyor.

Fincanımın içine bakarak onu salladım. "İç şunu," diye emretti Bradley, sesi sinirli geliyordu.

"Son Fildişi'nin şerefine." Ona gülümsedim ve son damlasına kadar içtim. Bradley'nin alnı kırışırken gözleri küçüldü.

"Ne demek istiyorsun..." Bir eliyle karnını, diğer eliyle de alnını kavradı. "Demi..." Öksürdü.

Gerginlikten titriyordum ama farklı hissetmiyordum. O bir şey mi hissediyordu?

Bana doğru eğilerek kolyemi çekti ve açtı. "Seni... kaltak," diye hırıldadı.

Yataktan fırladım ve olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenleri koşarak çıktım. Kendime sarıldığımda kalbim küt küt atıyordu. Gözlerim parlak turuncu yeleğe takıldı. Onu kaptığım gibi titreyen bedenime geçirdim ve dua ettim. Kime dua ettiğimi ya da ne için dua ettiğimi bilmiyordum ama dışarıda biri, bir şey varsa bana yardım etsin diye dua ettim. Hayatımda ilk kez beni korumaları için.

Arkamda ayak sesleri yankılandı ve aniden Bradley karşımdaydı. Gözleri alnında biriken terle kırmızıya boyanmıştı.

"Birlikte öleceğiz." Bir bıçak kaldırarak bana doğru yalpaladı. Geriye, parmaklıklara doğru yürüdüm ve kayarak uzaklaştım. Bradley'nin gözleri kapanmaya başladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan korkuluklara o kadar yaklaşmıştı ki üzerine atladım ve tüm gücümle onu korkulukların üzerinden ittim ama tek başına aşağıya inmedi.

Beni de yanına aldı, düşerken bıçağı çılgınca havada sallıyordu. Sonunda ikimiz de karanlık, çırpınan dalgalara çarparken etimle buluştuk.

Çılgılık atarken kolumun aşırı derecede kanadığını gördüm. Hâlâ can yeleğine bağlı zincirle tekneye bağlıydım. Bradley zincire tutunarak beni çözmeye çalıştı, ben de onun elinden kurtulmak için kıpırdandım. Nasıl yüzüleceğini bilmiyordum, bu yüzden anında boğulacağımı biliyordum. Paniğe kapılır ve nasıl yüzeceğimi bile unutturdum.

Ellerini savurarak bıçağı tekrar koluma öyle sert sapladı ki geri çekildim.

Bıçak etime yarı saplanmıştı ve bıraktı.

Bedenimden çıkan tanımadığım çılgınlarla bıçağı kolumdan tuttuğumda gittikçe zayıflıyordu. Süzülmeye başlayan Bradley'e baktım.

Yavaşça gözlerini kırıştıtarak, "Sen her zaman benim en sevdiğim kızdın..." diye fısıldadı.

Uzun bir dalga ikimize de çarpmadan hemen önce fısıldadım, "Ve sen her zaman benim en sevdiğim Ivory'ydin. Jack'e yer yok. Hiçbir zaman da olmadı." Dalganın onu alıp okyanusun derinliklerine götürüşünü izlerken gözlerimden yaşlar süzüldü.

Kalan tüm gücümle tekneye tutunarak, tırnaklarım yan tarafa batana kadar kendimi yukarı çektim ve küçük çelik merdiveni görebildim. Tırnaklarımla çekerek aşağı indirdim ve yukarı tırmandım.

Güverteye düşüp kendimi tuttum ve ağladım. Güneşin sıcaklığı sıırılsıklam olmuş, kanayan bedenime vuruyordu. Acaba güneş bir gün döktüğüm tüm gözyaşlarımı emecek güce sahip miydi?

Ağlamayı bırakabilecek miyim? Acı hissetmeyi bırakabilecek miyim?

Sonunda ağlamayı bıraktım.

Sonunda ayağa kalkacak, bir işaret fişegi bulacak ve yardım için gökyüzüne ateş edecek gücü kendimde buldum.

Sonunda yaralarımı sardım, yemek yedim, su içtim ve beklemeye başladım. Dizlerimi göğsüme çekerken ileri geri sallanıyordum. Hayatımdaki her şeyi düşünürken kendi kendime şarkı söyledim. Zihnim de tıpkı benim gibi paramparça olmuştu. Belki bir gün hayatımın bu bölümleri bir anıya dönüşecekti. Ya da belki bu bölümler her zaman kim olacağıma zemin hazırlıyordu.

Sonunda başka bir tekne geldi. Ve onlar geldiğinde, büyük, beyaz şapkamı ve yansıtıcı güneş gözlüklerimi taktım ve sonra gerçek bir güvenli limana tırmandım ve sırttım. Beyaz dantel elbisemle umut dolu bir şekilde orada duruyordum.

"Nereye gidiyorsun, tatlım?" Nazik bir adam endişeyle sordu.

"Bahamalar." Oturmadan önce ellerimi pantolonuma sürttüm.

Teknedeki yaşlı kadın yaralarımı temizlerken bana "Bir şeyler yemek ister misin tatlım?" diye sordu.

Ben de ona gülümsedim. "Sade beyaz pirinç ve yoğurt var mı?"

Çünkü ne de olsa en sevilen kız bendim.

AUTHOR'S NOTE

Sevgili okuyucu,

Romanımı okumaya zaman ayırdığınız için tüm kalbimle teşekkür ederim. Bu benim şimdiye kadarki en karanlık romanım. Yazdığım her kitapta, içinde yaşadığımız dünyayı rahatsız eden çok gerçek konuları işlemeye çalışıyorum. Favori Kız da farklı değil. Bu kitapta, gerçekte yaşanan dehşeti de kapsayan kurgusal bir dehşet dünyası yaratmak istedim. Şahsen, hiçbir şey beni dışarıda 'gerçek hayatta' canavarlar olduğunu bilmek kadar korkutamaz. Umarım Demi'nin hikayesini beğenmişsinizdir ve ben onun dışarıda bir yerlerde yelken açtığını düşünüyorum. Onun için sırada ne olduğunu merak ediyorum. Sanırım bu seviyede bir travma ile onun hikayesini büyük, pembe bir kurdele ile paketleyemezdim. Bu ona haksızlık olurdu. Yine de kaçtı! İyileşmesi ve öğrenmesi gereken uzun bir yolu olduğunu düşünüyorum ve belki de onu zaman zaman diğer karakterlere yaptığım gibi kontrol etmek için gelecek kitaplarımdan birinde göreceğiz.

Umarım sözlerimi okumanızın benim için dünyalara bedel olduğunu biliyorsunuzdur. Yorumlar yazarlar için harika bir hediyedir ve eğer Favori Kız'ı beğendiyseniz, Amazon ve Goodreads'e bir tane bırakmak için zaman ayırırsanız çok minnettar olurum!

Okuduğunuz için tekrar teşekkür eder, hepinize sevgi, neşe ve mutluluklar dilerim! XO,

Monica

OceanofPDF.com

ALSO BY MONICA ARYA

Gerilim Filmleri

[Yansımadaki Kız](#)

[Onun](#)

[Gölgeleri Sıradaki Bayan](#)

[Wimberly](#)

[Donanma](#)

[Yalanları Ona](#)

[İnanmayın](#)

Romantik

[Senin Tarafından Kurtarıldım](#)

[Uyum](#)

[suz Aşk Bizi](#)

[Parçaladığında](#)

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Monica Arya çok satan ve ödüllü birçok romanın yazarıdır. Hem gerilim hem de aşk romanları yazan çok türde bir yazardır. Monica kocası, iki güzel çocuğu ve golden doodle'ı ile Kuzey Carolina'da yaşamaktadır. Okurlarıyla bağlantı kurmayı çok seviyor ve onu sosyal medyada @monicaaryaaauthor veya www.monicaarya.com adresinde bulabilirsiniz.

Facebook okuyucu grubu: Monica Arya'nın Uyumsuzları

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Çocuklarım Mila ve Ari'ye. Bu yolculuğa başladığımda ikiniz de bebektiniz ve benim en büyük amigolarım oldunuz. İster yazarken sizi kollarımda tutarken, ister ilk kopyaları birlikte açarken ya da sadece bana asla pes etmememi söylerken. Hayatımdaki tüm roller arasında sizin anneniz olmak en sevdiğim şey olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. İkinizi de sonsuza dek ve daima seviyorum. Ayım ve yıldızlarım, her karanlığı aydınlatıyorsunuz.

Kocama, seni hayatımın büyük bir bölümünde sevdim ve senin için minnettar olduğumu söylemek en hafif ifadedir. Ama benim olduğun ve gerilim romanlarımdaki erkeklere hiç benzemediğin ama hayallerimdeki erkek arkadaş gibi olduğun için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum bebeğim!

Aileme, hepinizi seviyorum! Yazdığım onca dilimleme ve baharatlama arasında garip tatil yemeklerine neden olsalar da kitaplarımla her zaman ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

Benim için bir kardeş olan sevgili arkadaşım Paige'e. 'Köy' olduğun için, Panica ve Manica için, ruh kardeşi spiralleri ve tüm kahkahalar, gözyaşları ve daha fazlası için teşekkür ederim. Seni aya ve Satürn'e kadar seviyorum.

Başından beri beni destekleyen, 'delirdiğimi' anlayan ve bunu benimle birlikte kutlayan en tatlı Marcie'me. İçi ve dışı güzel bir insan olduğun için teşekkür ederim. Sana sevgili arkadaşım dediğim için kendimi çok şanslı hissediyorum ve seni kelimelerden daha çok seviyorum!

Kız arkadaşım Joselin'e ve aynı zamanda 'Joss'uma, sen olduğun için teşekkür ederim. Hayatın perde arkasını her zaman çok iyi anladığın ve her zaman kaldığımız yerden devam etme hissi verdiğin için. Seni seviyorum!

Swati, MH, Silvia C., Stephanie R., Jackie, Kori, Christina C., Elise, Kealey, Jessica M., Caroline, Gabby, Erin, Amanda, Allyson, Kelly, Jessica W., Cristina, Janeida F., Lisa W., Lauren F., Sarah P., Lindsey S., Linda M. ve Katie L.'ye özel teşekkürler. Hepiniz çok harikasınız ve hayatıma çok fazla neşe katıyorsunuz. XOXO

Rockstar ARC ve sokak ekibime - her kitabı sizinle birlikte kutladığım için bu kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Her şey için teşekkürler, teşekkürler ve TEŞEKKÜRLER. Gönderiler, mesajlar, yorumlar, her birinizin bana hediye ettiği neşe, sonsuza dek değer vereceğim bir şey.

Sevgili okurlarıma, sizler olmasaydınız kitapların hiçbir amacı olmazdı. Bana şans verdiğiniz için teşekkür ederim! Gönderiler, tavsiyeler, yorumlar ve aradaki her şey gerçekten sonsuza dek değer verdiğim şeyler. Her biriniz için kelimelerin ötesinde sonsuza dek minnettarım!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.